

一
一
一
一
一
一
再見幸福

千尋

Copyright © 2009 by 千尋

Một hai ba tạm biệt hạnh phúc

Tác giả: Thiên Tầm

Văn án:

Cô có thể không làm Phương Hựu Huyền được không? Không cần làm
đứa con gái đáng thương không có cha mẹ yêu thương được chứ?

Mẹ yêu ba cuồng dại nhưng đến chết vẫn không chiếm được tình cảm của
chồng, để lại cô lẻ loi một mình.

Dù oán hận nhưng cô vẫn phải nương nhờ cái gia đình của ba và người
đàn bà kia cùng cô con gái của hai người.

Từ bài học của mẹ, cô đã sớm hiểu được không nên tin tưởng tình yêu.

Cố tình, anh nhà bên không sợ cô bé cả người đầy gai nhím như cô.

Khi cô cô đơn gặm bánh mì khô thì anh đến, sưởi ấm cô như ngọn lửa
trong đêm.

Khi cô cô đơn xoay tròn, nhảy múa trên sân khấu rực rỡ, anh vỗ tay cổ
vũ.

Anh hại cô tham luyện tình yêu mà quên mất bài học từ mẹ.

Mà bây giờ, chỉ vì một lần nói dối, anh lấy lại tình yêu dành cho cô hay
sao?

Mẹ nói với cô, bất kỳ việc gì cũng chỉ thử qua 3 lần, chỉ như thế, đã
không làm người khác hay chính mình thất vọng.

Cho nên, cô quyết định cho mình 3 cơ hội xin anh thứ tha.

Lần đầu tiên, cô thất bại...

Lần thứ hai, anh bỏ đi mà không ngoảnh đầu lại...

Lần thứ ba, cô kể hết nỗi lòng nhưng vẫn không được anh tha thứ.

Đủ, đã đủ rồi, cô sẽ không miễn cưỡng anh, cũng chẳng đủ sức miễn cưỡng chính mình!

Nhìn bóng lưng anh, cô chỉ có thể mỉm cười chúc anh hạnh phúc và tự nhủ với chính mình.

~*~

Mục lục:

[Chương 1](#)

[Chương 2](#)

[Chương 3](#)

[Chương 4](#)

[Chương 5](#)

[Chương 6](#)

[Chương 7](#)

[Chương 8](#)

[Chương 9](#)

[Chương 10](#)

Chương 1

Mẹ thường ôm Hựu Huyền vào lòng và nói: “Con gái à, trông con cười rất đáng yêu, hết như táo đỏ, con phải thường cười với ba, nếu không thì hãy nói rằng con yêu ba nhiều lắm nhé.”

Lúc đó Hựu Huyền cũng chỉ mới 6 tuổi, nên cũng chỉ im lặng lắng nghe, trái lại, cô nhu thuận nghe lời. Nhưng khi đó cô đã biết rằng, cuộc sống không có gì vui vẻ.

Bởi vậy, cho dù cô biết bản thân cười rộ lên giống táo hồng, cũng không muốn cười, phần lớn thời gian, mày cô là mặt nhăn, giống y hệt một mẹ cụ non, không còn là đứa nhóc 6 tuổi ngây thơ trong sáng nữa.

Có lẽ do hoàn cảnh gia đình tạo nên tính cách quái dị của cô, bởi vì cô sinh ra trong một gia đình quái dị.

Ông mẹ ngoại cô tất nhiên là người giàu có nhất thành phố, sau khi qua đời đã đem hết tài sản cho con gái duy nhất, con gái được gả cho người giàu có không kém gì, cuộc sống đầy đủ làm cho người ta ghen đỏ mắt.

Ba mẹ Hựu Huyền là đôi thanh mai trúc mã, cùng nhau lớn lên.

Lẽ ra, tình cảm 2 ng làm nền tảng, chắc là kinh doanh tạo nên một đoạn nhân duyên hoàn mỹ, đáng tiếc, cuộc hôn nhân đó đã biến đổi quan hệ 2 người.

Kết hôn được nửa năm, ba Hựu Huyền ngoại tình.

Ông ấy đối với vợ mà nói, ông rất nghiêm túc, chưa từng nghĩ sẽ yêu người phụ nữ khác, ông có lỗi khi lấy bà, phụ bà, hy vọng được mẹ tác thành.

Đáng tiếc, mẹ Hựu Huyền cũng rất thật lòng, mẹ không nghĩ tới bản thân lại bị chồng ruồng bỏ, mẹ không muốn ly hôn, cố ý giữ ông ấy bên người. Huống chi, lúc ấy mẹ đang mang thai, mẹ nghĩ sinh mệnh bé bỏng sẽ cứu vãn lại hôn nhân của mình.

Hai người cố chấp làm cho tình huống lâm vào cục diện bế tắc, ba Hựu

Huyền dùng hành động để chứng minh, đời này, ông chỉ yêu Lâm Tĩnh Phân. Ông không để ý đến cha mẹ phản đối, không để ý người vợ đang mang thai bất lực khóc, tự rời khỏi nhà, đi đến căn nhà có người yêu.

Ông nói nếu thái độ ông cứ lấp lửng thì sẽ làm mẹ Hựu Huyền hy vọng càng nhiều.

Ông và Lâm Tĩnh Phân ở chung với nhau, không bao lâu, họ sinh ra 1 đứa con gái, nó theo họ mẹ, tên là Lâm Hựu Đình, chỉ kém Hựu Huyền nửa tuổi.

Thỉnh thoảng, ba Hựu Huyền về gặp Hựu Huyền, cơ hội không nhiều lắm, nhưng mẹ Hựu Huyền nắm chắc cơ hội mỗi lần người chồng trở về, vì ông nấu ăn, vì ông ăn mặc đẹp, vì ông mà tìm tiếng nói chung, vì ông mà xây dựng cuộc sống gia đình hạnh phúc dù giả tạo.

Mẹ luôn tự lừa gạt mình, ảo tưởng ông chồng rời nhà là đi kiếm tiền, loại ảo tưởng này không mạnh mẽ, lại làm cho cô quên đi cảm giác đổ kỵ và đau khổ. Mẹ hy vọng chồng mẹ lạc đường biết quay lại, trở về với gia đình, đáng tiếc, mỗi lần như thế ... đều làm cho mẹ thấy thất vọng.

Mẹ thường ôm Hựu Huyền vào lòng, ngữ điệu ngọt ngào nói: “Hựu Huyền à, hồi 6 tuổi mẹ đã yêu ba con rồi, ngày nào mẹ cũng hy vọng mau lớn lên để có thể gả cho ông ấy.”

Đó là câu chuyện cũ mà Hựu Huyền đã được nghe rất nhiều lần, nhiều đến nỗi không cần suy nghĩ cũng có thể dễ dàng kể lại được.

Lúc chưa đi làm ở công ty của ông nội, ba vẫn còn thích mẹ cô.

Bọn họ cùng học chung từ nhỏ rồi cùng vào đại học, đến sau lại cùng đi du học, cùng bước chân ra đời đi làm kiếm tiền, cứ như vậy, hai người kết hôn. Bọn họ trao lời thề cùng dắt tay nhau, chăm sóc nhau qua cả cuộc đời...

Nhưng về sau, ông gặp ông Lâm- “cánh tay phải” của ông nội, lại qua ông Lâm biết Lâm Tĩnh Phân, đứa con gái thích múa ba-lê của ông ấy, thế là ba cô thay lòng đổi dạ, chuyện xảy ra cứ như sét đánh ngang tai.

Qua chuyện của ba mình, Hựu Huyền nhận ra tình yêu là thứ cực kỳ xấu xa: không gì có thể bảo đảm nó sẽ xảy ra với ai, xảy ra như thế nào, nó thay đổi thất thường- buổi sáng 2 người còn yêu nhau nhưng tối đến có thể đã

thành kẻ thù- hơn nữa nó rất ích kỷ và làm người khác bị tổn thương.

Ba cô không ngừng thúc giục mẹ ly hôn nhưng mẹ luôn lảng tránh, tiếp tục vờ như còn đang sống trong cuộc hôn nhân hạnh phúc. Ông mẹ nội của cô cũng bênh vực bà, tình nguyện giữ nàng dâu cũng không nhận thằng con bất hiếu bị bồ nhí mê choáng váng, họ lựa chọn sống cùng con dâu mà không chịu chuyển sang ở với ba cô.

Sau khi ông nội qua đời, mẹ cô mềm lòng đón nhận Lâm Tĩnh Phân, chuyển ra sống với con trai. Đến khi mẹ cô mất, Lâm Tĩnh Phân lại lấy danh nghĩa con dâu tham gia đám tang, điều này khiến mẹ Hựu Huyền rất đau lòng.

Mẹ Hựu Huyền tên là Trình Hình Nghi, là cô giáo dạy vẽ ở 1 trường tiểu học gần nhà. Mẹ vẽ rất đẹp, thậm chí hoàn toàn có thể mở triển lãm tranh cá nhân, rất nhiều học sinh ước ao được mẹ chỉ dạy nhưng Trình Hình Nghi không nhận, bởi vì mẹ muốn dành thật nhiều thời gian cho chồng, cho con.

Mỗi lần chồng về nhà, mẹ đều xin phép nghỉ 2 ngày để quét dọn nhà cửa cho thật sạch sẽ, nấu cả bàn đầy các món ăn ngon và trang điểm cho con gái thành 1 cô công chúa nhỏ.

Mẹ không ngừng lặp đi lặp lại với cô con gái không thích cười của mình rằng: “Hựu Huyền, con có biết con cười lên rất đẹp không? Con phải cười thật nhiều với ba con và nói con rất yêu, rất rất yêu ba, biết không?”.

Hựu Huyền là cô con gái rất nghe lời, thế nên mỗi lần ông về nhà, tuy không thích cười nhưng cô vẫn bắt buộc chính mình treo nụ cười trên mặt mọi lúc mọi nơi.

Năm trước, mẹ cô ngã bệnh, mẹ nghỉ dạy ở nhà với con. Hựu Huyền nhõng nhẽo với mẹ muốn học vẽ nhưng mẹ nói: “Hựu Huyền à, ba con không thích những người yêu vẽ tranh, ba ưa những cô gái hay nhảy múa, con hãy học múa cho thật giỏi, giỏi đến mức làm cho ông ấy yêu con thật nhiều, nhé?”

Nhưng cô ghét nhảy múa!

Xoạt chân rất đau, mỗi lần lên lớp học múa xong, xương cốt cả người cô như muốn gãy nát... nhưng để làm mẹ vui, dù có đau cô cũng chịu.

Cô ghét khiêu vũ nhưng người khác tập múa 1 giờ, cô cắn răng tập suốt mấy tiếng. Cô giáo dạy múa nói cô là thiên tài, trước sau gì cũng đến với vũ đạo nhưng Hựu Huyền cũng không nói gì. Cô biết rất rõ nếu không vì làm ba mẹ vui vẻ thì cô không bao giờ bước chân lên sàn nhảy.

Tháng trước, cô đoạt cúp quán quân trong cuộc thi khiêu vũ cho thiếu nhi. Khi cô khoe cúp với ba mình, ông rất vui. Ông ôm lấy cô, bế cô quay suốt 3 vòng, khi đó, cô biết mẹ đang cười thật tươi. Từ ngày đó, cô thâm thề với lòng rằng phải làm người múa giỏi nhất để mẹ luôn vui vẻ.

Hôm qua, ba cô gọi đến bảo sẽ về nhà.

Mẹ cô yếu lắm rồi nhưng mẹ vẫn cố chống, vừa nôn vừa quét dọn trong nhà. Mẹ làm mấy món ăn ngon, trang điểm cho Hựu Huyền thành công chúa rồi ngồi trong phòng khách chờ ba cô đến... Chờ mãi chờ mãi, hai mẹ con chờ từ 6 giờ đến tận nửa đêm, chờ đến khi mẹ cô té xỉu bên cửa, nhưng- ba cô không đến.

Sáng nay, mẹ cô bắt đầu phát sốt, mẹ cố lắm mới vào được phòng ngủ. Hựu Huyền thật ngoan, cô đổ hết đồ ăn vào thùng nước vo gạo, vắt giẻ lau bàn ghế.

Lúc chuông cửa vang lên thì Hựu Huyền đang cầm giẻ lau bàn, bộ váy trắng lấm lem vết bẩn. Cô nhảy xuống ghế, chạy vội ra mở cửa- ngay khi thấy ông, đôi lông mày nhíu chặt của cô lập tức giãn ra, cô tươi cười “Ba về rồi ạ? Hựu Huyền rất nhớ ba, rất yêu ba đó.”

Phương Nghi Đạt khom người xoa đầu cô, khẽ nói: “Ba cũng rất nhớ Hựu Huyền, rất yêu Hựu Huyền.”

“Tuần sau cô giáo sẽ dẫn con đi thi đấu, con sẽ đem giải quán quân về tặng ba.”

“Thật à? Hựu Huyền nhà chúng ta sắp thành nghệ sĩ múa rồi, con thích không?”

“Ba thích không?”

“Đương nhiên là thích rồi, Hựu Huyền nhảy múa trên sân khấu chắc chắn còn đẹp hơn nàng tiên cơ mà.”

“Vâng, ba thích thì Hựu Huyền cũng thích, Hựu Huyền nhất định phải biến thành nghệ sĩ múa thật thật giỏi.” Dù rất ghét nhảy múa nhưng vì ba, vì mẹ, cô quyết tâm.

“Được, đến lúc đó ba sẽ nói với tất cả mọi người rằng: Nhìn cô bé xinh đẹp nhất kia kìa! Cô bé ấy chính là con gái tôi đó.”

Hựu Huyền cười đến ngọt ngào, hết như quả táo chín mọng làm người ta thèm nhỏ dãi. “Vậy ba phải tặng con 1 bó hoa thật to thật to, ba nhé?”

“Chuyện nhỏ! Đúng rồi, mẹ con đâu?”

“Mẹ vào phòng nghỉ rồi ạ.”

Mẹ đã dạy cô rất nhiều lần rằng nếu cô càng ngoan thì ba càng thích về nhà với mẹ con cô. Cô hiểu lắm- mẹ hy vọng ba về thăm nhà biết bao- dù có thế nào thì cô cũng phải làm con gái ngoan để được ông thích.

“Vậy ba lên lầu tìm mẹ đây.”

“Vâng.” Cô chạy vào trước, lấy dép lê cho ông mang. Khi bóng ông biến mất, nụ cười trên mặt cô cũng vụt tắt. Hựu Huyền dọn dẹp bàn ăn xong lại lấy đá làm trà lạnh cho ba uống, cô cẩn thận bưng nước đến trước cửa phòng mẹ thì chợt nghe tiếng 2 người cãi nhau, không chút nghĩ ngợi, cô chạy vọt vào phòng.

Sự có mặt của cô làm Nghị Đạt kinh ngạc, ông im lặng quay đi. Hựu Huyền hết nhìn mẹ lại quay sang nhìn ba, cô nhẹ nhàng đặt ly trà lên bàn rồi đến bên giường, đôi tay gầy gò nhỏ nhắn ôm lấy cổ mẹ, tuy không nói năng gì nhưng lại tỏ rõ rằng cô đứng về phía mẹ.

Lát sau, Nghị Đạt thở dài, nói thật từ tốn: “Hình Nghi, em nghĩ lại được không? Cứ níu kéo như vậy cũng chẳng tốt cho ai.”

Hình Nghi không gào khóc mà để mặc nước mắt tuôn rơi, trên đôi má lem nhem vết chì kẻ mắt bị nhòe ướt. Bà cố nuốt tiếng nấc nghẹn ngào, thẳng lưng kiên trì nói: “Tôi không ly dị đâu! Từ lúc mình cưới nhau đến giờ tôi chỉ biết mình sẽ không hối hận vì cuộc hôn nhân này.”

“Tội gì phải vậy chứ? Như vậy không chỉ làm khó tôi mà còn làm khó

chính em.” Ông tận tình khuyên nhủ.

“Khổ ư?..... Không sao cả... Chỉ cần có thể chờ anh quay về, dù khổ hơn nữa em cũng bằng lòng.”

“Em chờ không được đâu, tôi chỉ yêu Tĩnh Phân, đời này kiếp này không thay đổi.”

Lại 1 lần nữa, lời ông nói như cây đinh đóng chặt vào trái tim bà- thật tàn nhẫn biết bao, chẳng lẽ ông cho rằng lòng mẹ cũng cứng rắn như kim cương, đập không nứt, đập cũng không vỡ?

“Có yêu cũng sẽ đổi thay, trước kia anh cũng yêu em mà.” Hình Nghi thều thào.

“Đó không phải yêu, tôi đã nói với em rất nhiều lần rồi! Đó là tình anh em, tình bạn bè. Xin em, buông tha tôi đi, Hựu Đình sắp vào tiểu học rồi, tôi phải cho con bé một cái họ.”

Nghị Đạt như muốn quỳ rạp xuống van xin bà- từ nhỏ, Hựu Đình đã yếu ớt lắm, mỗi lần đến sinh nhật nó không cần quà gì, chỉ mong được cùng họ Phương như ông, ước mơ nhỏ nhoi đó thật đơn giản với mọi đứa trẻ khác, thế mà với con bé lại... – cứ nghĩ đến điều này ông lại thấy thẹn với Hựu Đình.

“Cứ để nó mang họ anh đi, em bằng lòng nuôi con bé, chỉ cần không ly hôn là được.”

Hình Nghi kiên quyết lắc đầu, nếu trên đời này còn điều gì mẹ phải làm thì chắc chỉ có chuyện này, dù rằng nó khiến mẹ rất thống khổ.

“Tôi van em, nếu em thực sự yêu tôi như em đã nói thì đừng tra tấn tôi nữa được không?”

“Cho nên chỉ có ly hôn mới sẽ khiến mọi thứ tốt đẹp trở lại?” Mẹ cười khổ, giờ phút này, ông lại nhắc đến tình yêu của bà?

“Không sai, ly hôn xong, em có thể vì chính mình mà sống, hãy tìm một người đàn ông tốt và nếm trải những ngày hạnh phúc còn lại. Về phần Hựu Huyền, em yên tâm, tôi sẽ nuôi nấng con bé nên người.”

Bà không trả lời, cúi đầu, nước mắt thấm vào chăn bông thành một vết

thật dài khiến người ta nhìn mà đau lòng- cả chuyện này ông ấy cũng đã nghĩ đến..... Cũng đúng thôi, ông ấy đã lên kế hoạch chuyện ly hôn này suốt nhiều năm rông rã rồi mà.

“Tĩnh Phân cũng cam đoan sẽ đối xử công bằng với Hựu Huyền, Hựu Đình. Tôi thề với em, tôi sẽ dành cả phần đời còn lại giúp Hựu Huyền nhảy múa, cổ vũ con bé làm tất cả những việc nó muốn. Về phần em, em muốn bao nhiêu tiền? Chỉ cần em chịu nói ra một cái giá thì tôi sẽ không phản đối.”

“Dù em muốn toàn bộ tài sản của anh?”

“Đúng, dù em lấy đi tất cả tài sản của tôi cũng được.” Ông không chút chần chờ nói rõ.

Hình Nghi chậm chậm lắc đầu, giờ khắc này, bà đã hiểu.

Khi người đàn ông nguyện ý trả giá tất cả để đổi lấy tự do thì làm sao còn không hiểu cơ chứ? Chẳng biết ông hận mẹ cô đến mức nào nữa? Thực đáng buồn, tình yêu sâu đậm của mẹ lại tạo thành nỗi thống hận của ông..... Tình yêu, thật đúng là thứ không thể níu giữ.

“Anh quên rồi sao? Em cũng có tiền mà! Từ trước đến giờ, em chưa bao giờ muốn chiếm của cải của anh.”

Dứt lời, bà quay sang nhìn bóng mình trong gương trang điểm- có đánh phấn dày thế nào cũng giấu không được vẻ mặt tái nhợt tiều tụy của bà, nước mắt làm lem chì kẻ mắt khiến bà có phần giống ma quỷ- vì chờ một trái tim không thuộc về mình, bà đã trả giá bằng cả mạng sống nhưng người kia lại chẳng hề đau lòng, ông ta chỉ đau lòng người khác- một người đàn bà không chiếm được danh phận. Làm một người vợ gặp phải tình cảnh này thì thật đúng thất bại thảm hại, phải không?

Chắc đời trước bà đã làm không ít chuyện xấu nên bây giờ mới gặp bất hạnh thế này.

“Tôi biết em không thiếu tiền. Được rồi, trừ tiền ra, em muốn điều gì thì cứ nói đi, chúng ta sẽ bàn thử xem.”

“Nếu..... Em muốn Hựu Huyền thì sao?” Ôm chặt cô con gái, mẹ biết Nghị Đạt thật sự rất thích Hựu Huyền- vì con bé rất ngoan và giỏi, hơn nữa

ông còn rất áy náy với nó- mong rằng ông ấy đừng chối từ.

Quả vậy, điều kiện của mẹ làm ông rất khó xử, nhưng, cũng không được bao lâu thì ông đã quyết định.

“Nếu Hựu Huyền là điều em muốn, được rồi, dù sao em cũng là người nuôi dạy nó từ bé đến giờ, nó cũng không rời được em. Có điều anh cũng sẽ không trốn tránh trách nhiệm nuôi nấng con bé, chăm sóc nó, nuôi dạy nó nên người.”

Nói đến cùng thì vẫn là tiền, sao ông ấy không hiểu nhỉ? Bà chưa bao giờ thiếu tiền.

Hựu Huyền mới 6 tuổi nhưng đã rất thông minh- cô nghe được, vì dì Lâm, ba bỏ rơi mẹ, cũng không cần cô. Trên khuôn mặt xinh đẹp của cô là sự nặng nề đau thương không nên có ở một đứa bé 6 tuổi.

Cảm xúc đó cũng xuất hiện trên mặt Hình Nghi- thật đáng buồn, bà còn tưởng rằng Hựu Huyền là thứ vũ khí cuối cùng của mình để giữ chân chồng ở lại, té ra, chỉ vì ly hôn, ông cũng bất chấp tất cả.

Đến nước này mà còn lừa mình dối người thì quá ngu xuẩn rồi: “Tôi đã hiểu rồi- dù thế nào, ông cũng muốn ly hôn.” Bà hiểu rõ tới mức thấy cổ nghèn nghẹt, nghẹn ngào.

Hựu Huyền nhìn ba thật lâu, lâu đến cô tưởng mình đã hóa thành tượng đá, nụ cười thường treo trên mặt cũng biến mất. Lần đầu tiên, ánh mắt cô nhìn ông có lẫn sự hận thù.

Thấy vậy, ông hơi giật mình- ông biết mình thật có lỗi với cô, nhưng, ông phải nhanh chóng kết thúc cuộc hôn nhân sai lầm của mình, có chần chờ thêm nữa thì hai bên đều cảm thấy nặng nề thêm thôi- hy vọng lúc con gái ông lớn lên sẽ hiểu được.

Hựu Huyền trèo lên giường, cánh tay nhỏ nhắn ôm lấy mẹ, thở thê: “Mẹ ơi, đừng sợ! Hựu Huyền không đi đâu cả, Hựu Huyền sẽ lớn thật mau để chăm sóc mẹ.”

Hình Nghi cũng ôm lấy con mình, đúng rồi, bà còn cô con gái bên cạnh mình mà.

Thở dài, bà nói khẽ: “Chờ một chút, để tôi ký giấy ly hôn đã.”

Lần đầu tiên, bà nhắc tới đề tài này. Ba Hựu Huyền giật mình, chợt thấy mình có chút lo lắng không đâu.

Cánh tay gầy trơ xương của bà ôm chặt con, từng lần gân xanh hiện rõ trên mu bàn tay- ông chợt nhận ra bà gầy hẳn đi từ dạo trước: Là tại ông sao? Đã bao lâu rồi? Từ lúc nào thì Hình Nghi bắt đầu biết trang điểm?

“Hình Nghi, bà.....” Không khỏe sao?

Ông còn chưa dứt lời thì bà đã cắt ngang: “Tôi cam đoan sẽ không lâu lắm đâu.”

Ông nhìn bà chăm chăm, suy đoán, nghi ngờ. Nhìn vào mắt chồng, bà cười buồn bã: “Ông về đi, tôi sẽ liên lạc ông sau.”

Hựu Huyền không biết ba mình đi lúc nào nữa. Khi cô nhìn lại thì phát hiện mẹ đã vừa khóc vừa cười ôm lấy mình, cả người mẹ nóng rực như lửa. Bà lay lay đôi vai Hựu Huyền, áp đôi má nóng hổi vào khuôn mặt lạnh băng của con gái. Hựu Huyền vỗ về lưng mẹ, cô nói: “Mẹ đừng sợ, ba không cần chúng ta thì chúng ta cũng không cần ba! Ba là người xấu!”

“Không, ông ấy là người đàn ông tốt, nhưng ông ấy không yêu mẹ.”

Từ trước đến giờ, Hình Nghi vẫn hiểu điều đó, mẹ chỉ làm bộ không biết thôi. Nếu không vì ông rất tốt thì sao mẹ cứ mãi chìm sâu vào tình cảm với ông?

“Mẹ tốt lắm! Ba không yêu mẹ mới là ngu ngốc.” Hựu Huyền khóc nước nỡ, vẻ mệt mỏi của mẹ làm cô thấy sợ.

“Hựu Huyền nói đúng, tiếc là tình yêu sẽ làm người ta trở nên ngốc nghếch.” Bà nâng khuôn mặt nhỏ nhắn sưng nước mắt của con gái lên, hỏi thật nghiêm túc: “Hựu Huyền, có nhớ mẹ đã nói có những việc phải thử bao nhiêu lần mới có thể buông tha không?”

“3 lần.”

“Đúng rồi. Nhưng mẹ đã rất kiên nhẫn thử ba ngàn lần, ba vạn lần cũng không thành công, nếu còn thử tiếp thì mẹ mới là người ngu ngốc, đáng lẽ mẹ

chỉ nên thử 3 lần thôi.”

“Không đâu, mẹ rất thông minh mà.” Hựu Huyền an ủi mẹ.

Hình Nghi vuốt ve cô con gái thông minh ngoan hiền của mình, bà không tìm được nước mắt- sau này..... Chỉ còn lại một mình, bà nên làm sao bây giờ? Dù không cam tâm thì bà vẫn phải đưa con gái đi.

“Hựu Huyền, phải nhớ kỹ lời mẹ: chuyện gì cũng chỉ thử 3 lần thôi, đừng phí phạm quá nhiều tâm sức và thời gian mà làm khổ chính mình, nếu không con sẽ giống mẹ vậy, càng thử càng uất ức, kết quả là chính mình chịu thiệt mà còn bị người khác oán hận, biết không?” Bà không muốn con gái cũng bước vào ngõ cụt như mình.

“Vâng, Hựu Huyền chỉ thử 3 lần.”

“Dù con rất thích, rất thích ai đó nhưng, nếu, người đó cự tuyệt con 3 lần thì cũng đừng thử nữa, đừng chần chờ, quay đầu rời đi hănh, được không?”

“Vâng.”

Bà mỗi một nhìn con một lần nữa rồi ôm cô thật chặt: “Vậy mẹ an tâm. Hựu Huyền nằm đây với mẹ một chút được không?”

“Vâng.” Cô chưa bao giờ cự tuyệt yêu cầu của mẹ. Cô nằm xuống bên cạnh mẹ, lòng bàn tay nhỏ nhỏ không ngừng vỗ về mẹ, hệt như lúc mẹ dỗ cô ngủ vậy.

Dù Trình Hình Nghi dặn Hựu Huyền chỉ thử 3 lần nhưng bà vẫn thử thi kế Phương Nghi Đạt là người tốt thế nào, tốt ra sao.

“Năm ấy lúc ông ngoại con mất, ba con ở cạnh mẹ, ôm mẹ, bảo rằng- đừng sợ, anh sẽ luôn ở bên em.....- mẹ té gãy chân, mỗi ngày ông ấy đều sang công mẹ đi học rồi lại đón về nhà, làm ‘chiếc xe lăn hình người’ cho mẹ.....”

Hình Nghi kể mãi nhưng vẫn không rõ: tại sao tình cảm đó cũng không được xem là yêu?

Ngày chủ nhật đầu tiên của tháng 8, Hựu Huyền cháo và sữa vào phòng cho mẹ. Bà đã ngủ rất nhiều ngày, không ăn, không uống, cả người nóng rực,

cô không dám rời mẹ mình quá xa. Cô thường xuyên bị ác mộng bừng tỉnh lúc nửa đêm, lao xuống giường, việc đầu tiên của cô là chạy đến phòng mẹ, vươn tay để sát dưới mũi mẹ thử xem mẹ còn hít thở hay không- biết chắc hơi thở ấm áp của mẹ còn đó Hựu Huyền mới có thể an tâm.

Sắc mặt bà càng ngày càng trắng bệch thì Hựu Huyền cũng càng ngày càng gầy yếu, thức ăn trong tủ lạnh cũng càng ngày càng ít. Khuôn mặt tròn tròn quả táo của cô biến thành hạt dưa bé xíu, cả khuôn mặt chỉ còn thấy hai con mắt vừa to vừa đen.

Cô bừng bữa sáng đến bên giường, đặt nhẹ xuống rồi lay lay mẹ: “Mẹ ơi, mẹ ăn sáng được không?”

Hựu Huyền chạm vào tay mẹ- ngộ ghê, mẹ không nóng nữa mà lại lạnh như băng, mẹ hết bệnh rồi sao? Hựu Huyền cười rộ lên rồi lại lay vai mẹ. “Mẹ ơi, mẹ mau ăn đi, ăn no rồi chúng ta đi công viên Disneyland chơi.”

Lúc trước mẹ cô đã hứa chờ mẹ lành bệnh, mẹ sẽ dẫn Hựu Huyền đến công viên Disneyland chơi. Cô chưa đến Disneyland bao giờ, cũng không biết công viên đẹp xấu ra sao nhưng vẫn rất muốn đi, bởi vì cô đến được công viên nghĩa là mẹ đã khỏe lại.

Nhưng..... Mẹ vẫn không nhúc nhích, cô cố kéo mẹ dậy nhưng không được.

“Mẹ hư quá, mẹ nói ngủ nướng là tật xấu, bé ngoan thì không được ngủ nướng đâu.”

Cô cố nén nỗi lo lắng sợ hãi trong lòng, cố nói như thể mình đang trò chuyện với mẹ thật vui. Cô nắm tay mẹ- tay mẹ vừa lạnh vừa cứng, không ấm áp mềm mại như lúc trước.

“Mẹ mau dậy ăn sáng đi mà, không phải mẹ nói hằng ngày phải dậy sớm, ăn no mới có sức làm việc sao?” Cô chưa nản lòng, khom người, dùng hai bàn tay ôm lấy mặt mẹ, thì thầm bên tai bà.

Ngón tay cô phất nhẹ qua dưới mũi mẹ- lạnh, hoàn toàn không chút hơi ấm.

Tim cô cũng lạnh, lạnh hết như tay mẹ- cô không biết cái chết là gì nhưng

mơ hồ hiểu được- cô cởi giày, nằm xuống cạnh mẹ, tiếp tục thì thầm.

“Mẹ ơi, mẹ không mở được mắt sao? Mẹ thử lại đi mà, phải thử 3 lần mới được nha..... Mẹ ơi, con rất muốn học vẽ với mẹ. Mẹ cứ dạy con vẽ tranh nha, con sẽ không bỏ khiêu vũ đâu, con sẽ làm ba vui ới là vui, được không?..... Mẹ ơi, thật ra, nếu không có ba cũng không sao, Hựu Huyền không buồn đâu- đâu phải mỗi nhà mình không ba, nhà Tiểu Kiện cũng không ba mà..... Hựu Huyền có mẹ là đủ rồi, chúng ta đi Disneyland, đi Mỹ, đi Anh, chúng ta cùng đi là được rồi.....”

Cô không ngừng nói chuyện, từng giọt nước mắt rơi xuống gối bông rồi thấm vào trong. Sẽ không ai dạy cô cả! Nếu mẹ mất, cô nên làm sao bây giờ? Cô chỉ có thể vừa kinh hoàng vừa sợ hãi, ép buộc chính mình đón nhận một sự thật: rằng mẹ yêu của cô sẽ không bao giờ ôm cô thật chặt, thật chặt như lúc trước nữa.

Từ sáng sớm đến giữa trưa, cô không ngừng nói chuyện, nói đến khi miệng đắng lưỡi khô, đầu thì đau như búa bổ, đau đến mức cô muốn hét lên.

Một ý nghĩ lóe lên, cô biết rồi, giờ phút này, cô nên gọi điện cho ba.

1 số, 2 số,... ngón tay run rẩy, đến bây giờ cô mới nhận ra mình đang sợ biết chừng nào.

Người bắt máy là một phụ nữ lớn tuổi.

“Chào cô, con là Phương Hựu Huyền. Con muốn gặp ba con, ông ấy tên là Phương Nghị Đạt.” Cô nói thật lễ phép, nén cả tiếng nấc và sự ghen ngào-mẹ đã dặn: “Con phải làm một đứa trẻ lễ phép biết vâng lời”.

“Ông chủ không ở nhà, ông ấy dẫn phu nhân và tiểu thư đi Disneyland chơi rồi.”

“Vâng, cảm ơn, tạm biệt cô.”

Bọn họ đi công viên Disneyland- thật may, cô không đến đó. Hựu Huyền lại nằm xuống giường cạnh mẹ, cô hát những bài hát ru mẹ thường hát, không quên kéo chăn đắp kín người mẹ- nếu lạnh quá thì mẹ sẽ bị cảm mất, đến lúc đó lại phát sốt thì không tốt rồi.

Dưới chăn bông, cô nằm nép vào người mẹ, đôi tay ấm áp nhỏ bé vẫn không ngừng ôm lấy bà truyền hơi ấm.

Một giờ sau, cô lại gọi điện.

“Alô, chào cô, con là Phương Hựu Huyền, con muốn gặp ba con, ông ấy tên là Phương Nghị Đạt, xin hỏi ba con có ở nhà không?”

“Con bé kia, mày gọi đến phá à, đã bảo họ không ở nhà rồi.” Lần này, người phụ nữ hơi bực mình.

Cô không định quậy phá gì mà chỉ không biết cái công viên Disneyland kia không ở cạnh nhà họ thôi, không biết chỗ ấy rất xa, phải đi máy bay suốt mấy ngày mới có thể đến nơi.

Hựu Huyền gác điện thoại, về phòng mình đem sách tranh qua đọc bài cho mẹ nghe. Cô biết một số chữ, những chữ không biết thì tự đọc theo ý mình, cô áp tay mẹ lên mặt mình, tiếp tục sưởi ấm mẹ, đến khi cô đọc xong số sách đó thì lại đến chỗ đặt điện thoại.

“Alô, chào cô, con là Phương Hựu Huyền, con muốn gặp ba con, ông ấy tên là Phương Nghị Đạt, xin hỏi ba con đã về chưa ạ?”

“Mày điên à? Tao đã nói mấy lần rồi- bọn họ đi Nhật Bản, không ở nhà!” Nói xong, người kia gác điện thoại.

Cô xòe tay đếm- 1 lần, 2 lần, 3 lần- cô đã thử 3 lần, mẹ dặn thử 3 lần xong thì thôi, vì thế, cô bỏ ý định xin ba mình giúp đỡ.

Hựu Huyền xuống lầu, đổi giày. Cô chưa từng quên mẹ đã từng dặn- nếu ngày nào đó mẹ gặp chuyện không may, cô phải tới gặp hiệu trưởng Lô, vì con cô hiệu trưởng là luật sư, có thể giúp Hựu Huyền rất nhiều việc, hơn nữa mẹ còn gửi một vật ở chỗ thầy, mẹ dặn cô phải nhớ lấy lại.

Bước ra cửa, cô khóa cổng thật kỹ, cẩn thận làm mọi việc mẹ đã dặn nhưng khi đến đầu hẻm thì bị một chiếc xe máy đụng ngã. Chiếc xe không dừng lại mà chạy thẳng. Hựu Huyền không khóc nháo, để mặc thứ nước đỏ tươi chảy xuống tầm mắt, khuỷu tay, mắt cá chân thì đau nhói; cô vẫn đứng cảm đứng lên, phúi bụi đất dính trên váy rồi tiếp tục đến trường, cô phải gặp

hiệu trưởng Lô.

Hựu Huyền mặc một bộ Âu phục màu đen, mái tóc thật dài dùng băng đô đen bó kỹ, cái trán trắng nõn bị băng gạc bao kín, tay phải và hai đùi cũng quấn băng. Lúc này đây, tuy cô có chút chật vật nhưng vẫn kiêu ngạo tôn quý, làm cho người ta quên mất sự chật vật nơi cô- mới 6 tuổi nhưng cô đã có một đôi mắt thành thực lôi đời...

...Hựu Huyền đi cạnh chú Lô, chú đang xách va-li giúp cô- va-li không lớn, bên trong toàn chứa quần áo mùa và tập tranh mẹ thích nhất. Cô nâng di ảnh mẹ mà không để ai giúp cả, trong ảnh, mẹ cô cười đến xán lạn, không sầu không lo, không bệnh không đau. Chú Lô là con hiệu trưởng, mẹ cô đã nhờ chú lo giúp đám tang của mình, giúp Hựu Huyền bán nhà, hơn nữa còn giúp cô quản lý đồng tiền nhiều đến mức tiêu cả đời cũng không hết. Cô hiệu trưởng có bảo: đừng lo lắng, chú Lô sẽ chăm sóc con, không để ai bắt nạt con cả.

Sân nhà khá lớn, có bể bơi, vườn hoa cùng rất nhiều loài cổ thụ cô không biết tên, muốn đi từ cổng lớn vào nhà cũng phải tốn hơn mười phút, dù vậy, cô không thích nơi này.

Cửa mở, người mở cửa là một phụ nữ, bà cười với cô rồi hơi khom người chào: “Hựu Huyền xinh quá à, xinh đẹp hơn cả trong tưởng tượng của dì nữa.”

Hựu Huyền biết bà là ai- bà không đẹp như mẹ, không dịu dàng như mẹ, lúc cười rộ lên còn híp cả mắt lại thành một đường chỉ, trông rất đáng ghét. Cô không biết vì sao ba mình lại thích bà ta nữa, chẳng lẽ thực chỉ vì bà biết múa ba-lê? Hựu Huyền thầm thề với lòng mình: Một ngày nào đó, cô sẽ múa đẹp hơn bà gấp trăm lần để giúp mẹ cướp ba về.

“Hựu Huyền, chào dì đi con.” Chú Lô nhắc khẽ.

Cô không nói gì, đôi mắt sắc bén, liếc nhìn người kia khiến Lâm Tĩnh Phân không cười nổi nữa.

“Không, không sao đâu, không vội, Hựu Huyền còn chưa quen ấy mà. Vào đi, cả nhà đang đợi hai người đó.” Bà nhiệt tình muốn nắm tay Hựu Huyền nhưng cô lùi lại né tránh bà, tự đi vào trong.

Thật là một đứa nhỏ bướng bỉnh, sau này chắc mình còn phải nếm mùi đau khổ đây- Tỉnh Phân bắt đầu lắc đầu.

“Thực xin lỗi, chắc tại Hựu Huyền hơi căng thẳng.” Chú Lô vội vàng giải thích.

Đây là nơi Hựu Huyền sẽ sống trong một quãng thời gian dài, ông hy vọng Hựu Huyền có thể quen thuộc với gia đình mới, ít nhất là..... đợi đến lúc trưởng thành, không cần người giám hộ, có vậy ông mới giúp cô vào đời được.

“Không sao, bọn trẻ mà, mời ông Lô vào chơi.” Tỉnh Phân cười cười, mời khách vào nhà.

Hựu Huyền vào phòng trước tiên, cô nhìn quanh- ngoài ba cô ra còn một cô bé cỡ tuổi cô, một chú mặc quần tây, áo sơmi trắng và một anh cỡ 12, 13 tuổi. Hai tuần sau cô mới biết chú mặc áo sơmi trắng tên Chu Tín Bân, là bạn học của ba cô và cũng là bác sĩ riêng của Hựu Đình, vì Hựu Đình bị bệnh tim nên cơ thể rất yếu ớt, chỉ cần gió thổi cỏ lay cũng dễ ngã bệnh.

Về phần anh chàng kia- là con trai duy nhất của bác sĩ Chu- cũng giống Hựu Huyền, mẹ anh mất sớm, bọn họ và Phương gia là hàng xóm, Hựu Đình gọi anh là Lệ Bình ca ca.

Từ lúc Hựu Huyền vừa vào cửa, hai mắt Chu Lệ Bình đã không rời được cô- cô rất xinh đẹp, đẹp hơn cả búp bê: mắt to thật to, cái mũi nhỏ nhắn, đôi môi đỏ tươi như hoa anh đào- làm người ta muốn nếm thử hương vị của nó. Làn da cô rất trắng, đặc biệt là khi mặc Âu phục đen- càng nhìn càng thấy trắng hơn- cô hơi nhếch môi, hai lúm đồng tiền lúc ẩn lúc hiện, tóc cô dày mà đen bóng, thẳng mượt, buông thông sau lưng. Đáng tiếc, cô có đôi mắt tràn ngập sự giận dữ, như thể toàn thế giới đều nợ cô điều gì. Lệ Bình khẽ cười, anh chưa từng gặp cô bé nào xinh xắn cả khi đang nổi giận như vậy.

Nghị Đạt vừa thấy Hựu Huyền đã chào đón cô, ông vuốt ve những vết thương trên trán, trên chân tay cô mà đau lòng- con bé đã phải chịu nhiều đau khổ. Ông hiền từ hỏi han cô: “Hựu Huyền, con có sao không? Vết thương có đau không?”

Cô chăm chú nhìn mặt ông, rất muốn lại treo lên khuôn mặt tươi cười như quả táo tròn tròn để ông vui, rất muốn ôm lấy ông như lúc trước và nói: “Ba

oi, Hựu Huyền rất nhớ ba, rất yêu ba.” Nhưng cô nhận ra mình cười không nổi, nói cũng không nên lời.

Phải, tại cô hẹp hòi ích kỷ, không quên được ngày mẹ mất thì chính ông lại dẫn Phương Hựu Đình đi Disneyland chơi vui chơi vẻ; không quên được lúc mẹ ôm lấy cô mà run rẩy khi ông luôn miệng đòi ly hôn.

Nghị Đạt xót xa nhìn chăm chú vào cô và di ảnh Hình Nghi, ông ngồi xổm xuống nói: “Thực xin lỗi, Hựu Huyền, ba không biết lúc ấy mẹ con đang bệnh nặng như vậy.”

Nói ra thì chuyện ông không biết có rất nhiều: không biết mẹ vì tác thành cho ông mà nếm biết bao cay đắng, không biết rất nhiều người cười nhạo bà là người bị chồng bỏ, không biết những đêm đông bão, động đất, cô và mẹ ôm nhau mà sợ đến phát khóc.....

Cô yên lặng nhìn ông thật chăm chú.

“Ba biết ba có lỗi với con. Ba thề- sau này ba sẽ dùng cố hết sức chăm sóc con, trân trọng con, làm tất cả để đền bù cho con. Hựu Huyền, ba thực sự rất yêu con.”

Yêu cô? Hựu Huyền không tin- để cùng Lâm Tĩnh Phân kết hôn, ông bỏ cả con gái cơ mà- thứ này đâu gọi là yêu được? Hựu Huyền mới 6 tuổi, cô còn chưa học được cách tranh luận, vậy nên cô chỉ yên lặng, mà chẳng phải vì cô tin điều ông cam đoan.

“Hựu Huyền.....”

Nghị Đạt còn muốn nói gì nữa nhưng Hựu Huyền cúi đầu, lấy một bao thư từ trong túi ra giao cho ông- lúc mẹ phát sốt có dặn cô phải tự tay đưa cho ông.

“Mẹ nói, mẹ không nợ ba gì cả.” Cô nhìn lại ba mình, không nhanh không chậm nói.

Nghị Đạt mở thư, khi thấy rõ đó là giấy ly hôn, ông thực sự thấy mình rất có lỗi. Tình cảm giữa ông và Hình Nghi như người thân trong gia đình, ông thích cô- không phải kiểu thích giữa nam và nữ. Trước lúc gặp Tĩnh Phân, ông không hiểu, gặp rồi mới biết tình yêu thật sự là cái gì, nhưng..... dù có

lấy cớ gì đi chẳng nữa thì cũng không giấu được chuyện ông phản bội Hình Nghi cả đời.

Hựu Huyền vẫn nhìn ba cô chăm chăm, ông nhìn lại cô, hai cha con đứng lặng thinh giữa phòng khách, một ăn năn, một không chút biểu cảm.

“Hựu Đình, mau tới đây. Đây là Hựu Huyền, con gọi Hựu Huyền là chị nhé.” Tĩnh Phân thử làm dịu bầu không khí.

Hựu Huyền quay đầu nhìn Hựu Đình- cô này khá xinh nhưng so với mình thì kém hẳn, vừa lùn vừa ốm, khuôn mặt tái nhợt. Xấu! Đây là nhận xét của cô đối với Hựu Đình.

Hựu Đình đứng trước mặt Hựu Huyền, lí nhí kêu một tiếng “chị”. Hựu Huyền không trả lời mà lạnh lùng nhìn sang nơi khác. Thế là Hựu Đình rúm người lại lui về sau hai bước, chạy ra sau lưng “Lệ Bình ca ca” trốn, không quên túm chặt áo anh, kéo anh làm tấm chắn giữa hai người.

Thật vô dụng! Mới liếc mắt một cái đã sợ rồi? Hựu Huyền cười lạnh trong bụng. Hựu Huyền ghét cô ta: tại cô ta và mẹ cô ta cấu kết cướp đi ba cô, cướp đi hạnh phúc mà đáng lẽ cô nên có; loại em như thế, cô không cần! Hựu Huyền mới 6 tuổi nhưng đã có sự buồn phiền của tuổi 20. Cô không nói lời nào mà chỉ dùng ánh mắt lên án những người đó.

Lệ Bình tiến lên trước, nheo mắt cười, vuốt ve mái tóc cô hết như anh trai xoa đầu em gái: “Hựu Huyền à, em có thể bắt chước Hựu Đình, gọi anh là Lệ Bình ca ca.”

Hựu Huyền lạnh lùng nhìn sang Lệ Bình- ánh mắt anh rất hiền hòa, mũi, miệng, cả lúc cười cũng hiền hòa vô cùng. Tay anh đặt trên vai cô, cố làm tan chảy vẻ lạnh lùng trên người cô nhưng cô không thích anh ta, bởi vì anh cũng là một phần của gia đình kia. Anh không để ý thái độ của Hựu Huyền, nhận lấy va-li của cô, không để cô kịp nói gì: “Để anh dẫn em lên phòng. Phòng em ở lầu hai.”

Lệ Bình cố ý tránh sang một bên nhường đường, Hựu Đình cũng nhắm mắt theo đuôi anh chàng nhưng Hựu Huyền vẫn đứng tại chỗ không nhúc nhích. Anh dừng lại, dùng cái giọng khiến người ta phải tan chảy mà nói: “Hựu Huyền à, mau tới đây nào.” Giọng điệu này như thể cả trăm năm trước họ đã quen thân nhau rồi.

Cô vẫn đứng yên, Lê Bình quay lại, nắm tay cô- anh ta nắm rất chặt, đủ để Hựu Huyền không giẫy ra được.

Chú Lô vỗ nhẹ lưng cô: “Hựu Huyền à, lên xem phòng con đi, chú có chuyện muốn nói với ba con.”

Nếu chú Lô đã nói thế- cô nghe! Gật đầu, Hựu Huyền ngoan ngoãn theo Lê Bình.

Phòng cô rất lớn, cả phòng đều là màu hồng. Giường, rèm cửa sổ, thảm, sofa, bàn học..... Đều là kiểu mẫu cô bé thích- nhưng cô không thích, đối với Hựu Huyền, nơi này là chỗ ở của kẻ thù và cô là con tin bị người xấu bắt cóc.

Lê Bình muốn cầm giúp di ảnh mẹ cô nhưng Hựu Huyền tránh đi. Anh cười cười, hơi khom người nói với cô: “Yên tâm, không phải anh muốn cướp mẹ em đâu. Anh chỉ muốn giúp em thôi.” Sau đó lại đặt tay lên vai cô, đẩy nhẹ cô đến cạnh tủ: “Để mẹ em ở đây được không?” Ngăn tủ hơi cao, cô với không đến nhưng là nơi thích hợp để đặt ảnh. Suy nghĩ ba giây, cô đưa ảnh cho Lê Bình để anh chàng đặt lên đó.

Anh đặt ảnh cho ngay giữa tủ rồi phúi phúi tay: “Được rồi, mai mốt em muốn thấy mẹ lúc nào cũng được.”

Anh quay sang cười với cô- rõ ràng là cửa sổ đang đóng, máy sưởi đang chạy, nhưng cô lại thấy có ngọn gió xuân thổi phớt qua đôi má, ấm ấm, dễ chịu- nụ cười của anh như có phép màu nào đó mà cô không biết. Anh không đợi hỏi ý Hựu Huyền đã kéo cô ngồi xuống sofa- anh chàng ngồi giữa, Hựu Đình, Hựu Huyền ngồi hai bên.

“Hựu Huyền à, mai mốt em sẽ còn gặp anh khá thường xuyên, vì anh ở căn kế bên nhà mấy đứa. Đến lúc em lên tiểu học thì anh sẽ chuyển sang học ở trường gần đây.” Cách anh nói chuyện rất giống người lớn.

“Lê Bình ca ca sẽ bảo vệ tụi em đúng không?” Hựu Đình ôm lấy tay anh, mặt kề mặt.

“Đúng, nếu có người khi dễ tụi em thì cứ đến méc anh, anh sẽ thay mấy đứa giải quyết nó.” Anh chàng vỗ vỗ ngực.

“Chị ơi, Lê Bình ca ca giỏi lắm cơ, lần nào thi cũng được một trăm điểm, mẹ bảo nếu em cũng giỏi như anh thì sẽ dẫn em đi Disneyland ở Mỹ chơi đó.”

Hừ! Lại là Disneyland, Hựu Huyền hừ lạnh một tiếng, nó khiến cô nhớ lại chuyến đi vui vẻ trong giấc mơ ngày mẹ mất, cô ghét Disneyland.

“Tao không phải chị mày.” Cô trừng mắt, lạnh giọng.

“Kìa chị.....” Hựu Đình nhăn mặt uất ức: “Ba mẹ nói chị là chị em, còn dặn em phải nghe lời chị mà.”

“Không cần, mày cách xa tao ra là được.” Nói xong, cô xụ mặt rời đi sô pha, đến cạnh tủ, soạn đồ trong va-li ra, đem thứ này thứ nọ cất vào ngăn tủ.

Hựu Đình quay sang Lê Bình, chu chu môi, cô là công chúa của ba mẹ mà, chẳng ai nói chuyện với cô như vậy, chị ấy hung dữ thật, cô không thích chị ấy.

Lê Bình vỗ vỗ đầu cô: “Hựu Đình ngoan, em về phòng về trước đi, lát nữa anh qua.”

“Dạ.” Trước khi Hựu Đình xoay người đi, cô nàng làm mặt khỉ sau lưng Hựu Huyền.

Lê Bình cười bất đắc dĩ, chạy đến gần Hựu Huyền, dịu dàng hỏi: “Em còn định giận đến bao giờ?”

Cô tức giận thì mắc mớ gì anh ta? Cô xụ mặt, chanh chua nói: “Tôi tức giận còn cần anh cho phép sao?”

Anh vòng đến trước mặt Hựu Huyền ngắm nghía gương mặt cô. Lạ thật- anh cứ thích nhìn cô mãi thôi, nhất là lúc cô giận dỗi: đôi mắt tròn to như sư tử phát hiện con mồi- càng xem càng thấy vui, càng lúc càng thích nói chuyện với cô- tuy cô mới bằng tuổi Hựu Đình nhưng nói chuyện lại hết như người lớn- chắc chắn cô còn thú vị hơn Hựu Đình nhiều. Lê Bình không có anh chị em gì cả nên anh rất thích có thêm một đứa em gái khác ngoài Hựu Đình, đặc biệt là khi cô em gái đó lại thú vị đến thế.

“Không cần, ai chẳng có quyền giận? Chẳng qua nếu giận lây người khác thì không tốt, huống chi Hựu Đình không làm gì xấu, em giận em ấy là sai

rồi.” Anh khom người để nhìn thẳng vào mắt cô.

“Tôi giận ai là chuyện của tôi, anh không có quyền quản này quản nọ.” Cô cãi.

“Đúng, em giận ai là chuyện của em- nhưng giận Hựu Đình thì anh không thể khoanh tay ngồi nhìn được.” Dù gì cũng là chị em, nên “chị ngã em nâng” mới đúng.

“Vì sao?”

“Vì em ấy là em gái anh, cũng là em gái em.”

“Tôi đã nói rồi, nó không phải em gái tôi.” Hựu Huyền quay lưng về phía anh- cô thống hận những gì anh nói- Phương Hựu Đình không phải em cô mà là kẻ thù, là người xấu, là đứa cướp đi hạnh phúc của cô và mẹ.

“Dù em có muốn cũng không phủ nhận em ấy là em ruột của em được, đó là sự thật không thể thay đổi.”

Cô giận run, nhịp thở dồn dập, nóng hổi, đưa tay đẩy anh ta ra khỏi phòng.

“Anh đi ra.”

“Không, anh thích ở trong này.”

“Nhưng tôi không thích.”

“Em không thích rất nhiều thứ, thêm chuyện này cũng chả sao.”

“Tôi đếm tới 3, anh rút ra ngoài cho tôi.” Cô hết dẫy lại kéo tay anh ta ra, cố tống anh ta ra cửa. Nhưng anh chàng rất cao lớn, Hựu Huyền kéo mãi cũng không xê dịch mấy may chàng không lồ 13 tuổi, kéo nửa ngày anh ta vẫn đứng lì tại chỗ, tức nhất là anh ta bắt chước cả ông thần đèn trong Aladin- hai tay khoanh trước ngực, cười tủm tỉm nhìn xuống cô, vẻ mặt của anh làm cô cảm thấy mình chính là người điên loạn.

“Đi ra ngoài.” Cô mở cửa, ngón tay chỉ ra ngoài.

Anh cười tủm tỉm lắc đầu, sau đó rất dịu dàng, nói từng chữ, từng chữ

một: “Anh- không- muốn.”

“Đi ra ngoài, nếu không thì tôi sẽ cho anh biết tay.”

Biết tay? Chà, con bé này còn muốn hăm dọa mình đây mà! Trước giờ vẫn nổi tiếng là một thần đồng nên chưa ai dám hăm dọa anh cả- rất thú vị, cô em gái này rất không làm anh thất vọng. Anh ngồi xổm xuống để cô nhìn thẳng vào mắt anh, nghĩ thầm rằng: bé xiu xiu thế kia không biết làm sao cho anh biết tay nhỉ, anh đang rất tò mò đó.

“Cứ tự nhiên, mau cho anh biết tay đi.” Trong mắt anh hiện lên sự chờ mong.

Khiêu khích! Hựu Huyền còn chưa biết định nghĩa hai chữ này nhưng cô biết rõ thái độ của anh ta- biết rõ cô không muốn đánh anh ta nhưng anh cứ chìa mặt ra ý bảo: Đánh đi, mau đánh anh đi. Nếu lúc này cô còn không ra tay thì quá làm người ta khinh thường rồi, mà làm người thì không thể để bị khinh thường.

Vì không muốn bị khinh thường, Hựu Huyền nhướn mày, đảo mắt nhìn quanh phòng. Ánh mắt cô dừng ở cái bể cá trên đầu tủ kiếng- cái bể rất lớn nhưng chỉ chứa chút nước và một con cá duy nhất, hai nhánh bèo- cô đến cạnh tủ, phát huy sức mạnh của “nữ siêu nhân”, ôm bể cá, chậm chạp đến trước mặt anh chàng, đôi mắt trợn trừng như muốn hăm dọa anh.

Anh chỉ chỉ bể cá, cười thật “rạng rỡ”: “Em muốn dùng thứ này cho anh biết tay hả? Không phải chứ?”

“Tôi sẽ.” Cô gật đầu rất kiên quyết và nâng cái bể lên cao.

“Em sẽ không.” Lệ Bình biết cô rất thông minh, anh nghĩ cô sẽ không không biết ném bể kiếng vào người khác thì phải đến phòng cấp cứu gặp bác sĩ đâu...

“Tôi thật sự sẽ làm thế.” Cô cười đến đáng sợ.

“Em sẽ không.” Anh rất tự tin vào phán đoán của mình. Đáng tiếc, anh nghĩ sai rồi- đúng là cô sẽ không ném bể vào người anh nhưng giội nước lên đầu anh thì hoàn toàn có thể- thế là nước đổ ào ào xuống người anh mà chú cá nhỏ đo đỏ vô tội kia thì đớp đớp không khí kêu cứu trên mũi anh chàng-

chắc hẳn cô giáo quên dạy cô phải quý trọng sự sống của các sinh vật bé nhỏ rồi.

Chương 2

Lúc này, Hựu Huyền đã 12 tuổi, cô đứng ngoài trời, lạnh lùng nhìn vào nhà qua ô cửa sổ- bên trong đang rất náo nhiệt.

Đêm nay là đêm giáng sinh, một cây thông Noel được dựng ngay trong phòng khách, đèn trang trí lấp lóe những sắc màu giả dối, các món trang sức lấp lánh treo đầy quanh thân cây, nơi nơi đều có bóng dáng của Noel. Những gói quà lớn lớn nhỏ nhỏ đặt đầy trong góc phòng- Hựu Đình thích nhất lễ Noel vì hàng năm ba mẹ đều tạo bầu không khí giả tạo nhưng vui vẻ cho cô.

Hựu Huyền không tham gia vào đám người náo nhiệt đó, bọn họ mừng lễ Noel nhưng cô thì chỉ thêm một ngày lẻ loi cô độc- một năm 365 ngày, ngày nào cũng như ngày nào.

Lệ Bình vừa đi học về, không ngoài ý muốn, tham gia vào đám người- dù mẹ mất sớm nhưng năm nào anh cũng nghỉ lễ cùng ba mình. Năm người vây quanh bàn ăn chuyện trò, thỉnh thoảng còn cười to vui vẻ. Bọn họ là người một nhà- Hựu Huyền đã biết điều đó từ rất sớm rồi- cô còn từng nghe ba mình nói với Lâm Tĩnh Phân rằng ông hy vọng, sau khi lớn lên, Hựu Đình sẽ gả cho Lệ Bình.

Bọn họ sẽ kết hôn sao? Hựu Huyền cười lạnh- chuyện không phải của cô, cô chẳng buồn quan tâm làm gì.

Lệ Bình đang nói gì đó, Hựu Đình thì cười đến run rẩy cả người, đôi má đỏ bừng. Tiếng nhạc Noel văng vẳng. Hựu Huyền bĩu môi, cô cúi đầu lẩm bẩm: giả dối. Cô thường cảm thấy mình chính là cô bé bán diêm, sự ấm áp của cô chỉ có thể đến từ một que diêm nho nhỏ, may mà tính cô đủ lạnh- dù có giá rét thế nào đi nữa cũng không làm cô gục ngã.

Trời rất lạnh, dự báo thời tiết nói có luồng gió lạnh thổi vào đất liền làm tuyết rơi trên núi. Hựu Huyền chỉ mặc một bộ đồ thể thao trắng- cô không thấy lạnh, ngược lại còn đổ mồ hôi ướt đầm lưng- cô mới chạy từ lớp học võ đạo ở gần đó về. Cô đeo túi xách, trong túi có giày múa áo múa và một thiệp mời của cô giáo. Buổi biểu diễn cuối năm sẽ diễn ra vào Tết Nguyên Đán, cô giáo muốn học sinh mời phụ huynh đến dự... không biết ông có đi không?

Có lẽ sẽ không! Dù sao thì luôn có “chuyện bất ngờ” xảy ra làm ông không đi được, cô nhìn quen lắm rồi!

Lần đầu khi cô mời ba, ông bảo sẽ đi nhưng khi sắp lên đường thì Hựu Đình phát sốt, ông và Lâm Tĩnh Phân phải đưa nó nhập viện- ngày đó, tất cả những bạn tham gia biểu diễn đều nhận được hoa do người nhà tự tay trao tặng, chỉ cô không có, vì vậy bạn bè bắt đầu cười nhạo sau lưng cô.

Cô biết các bạn học không thích cô, vì cô hay tính toán sâu xa, tham vọng quá mạnh mẽ đến làm người ta phát sợ, cho nên..... Dù cô là thiên tài giỏi nhất theo lời cô giáo nhưng múa đẹp nhất thì sao chứ- cả người nhà cô cũng không đến cổ vũ cơ mà. Từ đêm đó, cô thề rằng: cô sẽ thành người nhận được nhiều hoa nhất trong cả đoàn múa.

Lần thứ hai mời, ông đến trễ, khi ông bước vào thì cô đã biểu diễn xong. Ông bảo thật xin lỗi, nói rằng có việc đột xuất- về đến nhà cô mới biết “việc đột xuất” kia chính là Hựu Đình la hét đòi ông dẫn đi mua búp bê.

Cô nhớ lại đêm mẹ mất- thứ 3 lần là đủ rồi- cho nên..... Cô mở túi, lấy thiệp mời ra chuẩn bị xé bỏ thì... Ai đó nhanh tay chớp lấy tấm thiệp.

“Đây là cái gì?”

Giọng nói ấm áp dịu dàng như muốn làm người ta hòa tan vang lên- biết đó là ai, cô không trả lời, trên mặt tràn đầy bướng bỉnh quật cường. Lê Bình là một anh chàng may mắn vì bất cứ ai nghe giọng nói của anh cũng không thể chối từ, nhưng, Hựu Huyền thì không: “Là giấy mời của đoàn em hả? Cho anh được không? Anh sẽ đến xem em múa.”

Cô lạnh lùng nhướng mày, hai mắt có ý hận- anh thường bảo ánh mắt cô rất đáng ghét nhưng sau vụ bể cá ngày hôm đó, anh lại cảm thấy đôi mắt đáng ghét này rất thú vị, hơn nữa còn thấy thú vị suốt 6 năm liền.

Hựu Huyền từng hăm dọa anh 3 lần: nếu lại chọc cô thì sẽ cho anh biết tay. Lần đầu tiên là vụ bể cá. Lần thứ hai, cô quăng cặp sách anh vào ống cống. Lần thứ ba, cô dùng dao cắt nát yên xe đạp của anh. Sau 3 lần, cô không buồn để ý sự khiêu khích của anh nữa.

“Không cần.” Cô vỗ qua muốn giành lại thiệp mời.

“Anh muốn đi.” Lệ Bình nhanh chóng ghi nhớ thời gian địa điểm buổi diễn xong mới trả tấm thiệp cho Hựu Huyền. Cô lạnh lùng giật lấy, vo lại, quăng vào bụi hoa hồng rồi xoay người vào nhà.

Tĩnh Phân thấy cô trở về thì cười cười chào đón: “Hựu Huyền về rồi hả con? Dì tưởng hôm nay con sẽ tập múa đến khuya nên định để dành đồ ăn đây. Con đã về thì lại đây cùng ăn nào.”

Cô chưa bao giờ cho rằng bà là dì, là mẹ gì- đối với cô, bà chỉ là “người đàn bà kia” hay “Lâm Tĩnh Phân” thôi. Nhìn sang nơi khác, cô làm bộ không nghe thấy lời bà nói mà quay qua chào Chu Tín Bản.

“Con chào chú Chu.” Cô lễ phép nói.

“Ừ. Vitamin lần trước chú cho hết chưa?”

Ông rất thích Hựu Huyền, không chỉ vì cô rất đẹp mà còn vì cô phát ra sự cố chấp quật cường từ từng ánh mắt cử chỉ, giống hệt người bạn thân lúc trẻ của ông- mẹ của Hựu Huyền, Trình Hình Nghi.

“Vẫn còn một ít ạ.”

“Ừ, để chú bảo Lệ Bình đem thêm hai lọ thuốc cho con. Nhớ uống thường xuyên nhé, nhảy múa là dễ mệt lắm.”

“Vâng.”

“Muốn dùng cơm với cả nhà không?”

“Không cần ạ, con mệt quá rồi.”

“Vậy con tắm rửa nghỉ ngơi trước đi.”

“Vâng, gặp lại chú sau ạ.” Ban đầu, việc cô chỉ nói chuyện với mỗi chú Chu khiến mọi người thấy lạ, nhưng mãi rồi cũng quen, mọi người xem đó thành điều hiển nhiên.

Cô xoay người lên lầu, chẳng buồn nhìn ba mình lần nào. Nghi Đạt thấy cô cự tuyệt bọn họ- cự tuyệt hoàn toàn như thế- thì thở dài mặc kệ. Ông biết chắc mình đã mất đi cô con gái hay ôm ông, nói với ông rằng “Rất yêu ba, rất nhớ rất nhớ ba” rồi.

Tắm xong, Hựu Huyền lấy ổ bánh mì còn thừa lại từ buổi trưa ra gặm. Ngồi ở mép giường, vung vẩy hai chân, cô nhìn ra cửa sổ, bánh mì trong miệng trở nên nhạt nhẽo.

Cô có thể lấy cố sắp lên cấp hai thôi lớp khiêu vũ nhưng..... Khi đó cô nên làm gì đây? Cô không muốn ở nhà trơ mắt nhìn gia đình đáng ghét kia nhưng lại không biết đi đâu bây giờ- cô đâu quen biết ai. Vả lại, nếu cô không múa nữa thì người đau lòng nhất có lẽ chính là cô Giang- mấy năm nay, trừ chú Chu, chú Lô ra thì chỉ còn cô Giang đối xử tốt với cô mà thôi, cứ thế, cô xem cô Giang như người mẹ thứ hai của mình lúc nào không biết- cho nên cô vì sự chờ mong của mẹ mà múa.

“Hựu Huyền.” Cửa mở, Lê Bình không mời mà tự vào.

Cô ngồi trên bậc cửa sổ. Tóc dài ướt sũng, dính bết trên vai, hơi lạnh nhưng cô chẳng quan tâm- chút hơi lạnh ấy thì thấm vào đâu?

“Sao không xuống ăn tiệc mà gặm bánh mì trong này? Quái chiêu!” Anh chưa bao giờ để ý sự lãnh đạm của cô. Đến bên cửa sổ, anh đặt đồ ăn xuống. Cô làm như không thấy.

“Dù không đói cũng phải ăn cơm. Em sắp dậy thì rồi, cần nhiều dinh dưỡng.” Anh gấp miếng thịt bò đưa đến bên miệng cô. Hựu Huyền quay đi, cự tuyệt ý tốt của anh chàng.

“Ngoan, có ăn mới lớn lên được, nếu không Hựu Đình sẽ cao hơn em, đến lúc đó em lại phải kêu Hựu Đình là chị thì tức cười lắm đấy.” Anh cười nói.

Ngoan? Từ trước tới giờ cô có ngoan đâu? Cô không hợp với cái nhà này, không hợp với tất cả mọi người trong nhà trừ..... chú Chu.

Chú ấy là một người hiền lành và dịu dàng, cũng như con chú vậy- khuôn mặt tươi cười ấm áp, giọng nói dịu dàng- lần đầu cô nói chuyện với chú là khi cô ngã bệnh- chính chú canh giữ bên giường để chăm sóc cô. Khi đó, cô 10 tuổi, hôm đó là mừng 2 Tết, ba cô dẫn Lâm Tĩnh Phân và Hựu Đình về quê ngoại thăm bà con, cô cự nự không chịu lên xe, bác quản gia thì nghỉ đông, để tránh xấu mặt với người nhà, ba cô nhờ chú Chu chăm nom cô giúp mấy hôm- chú đồng ý ngay. Đêm đó cô phát sốt, trong lúc mơ mơ màng màng, cô biết có một bàn tay mềm nhẹ đặt lên trán mình đo nhiệt độ- hừng

đông, cơn sốt qua đi, lúc tỉnh lại cô phát hiện chú đang ở cạnh bên. Ngoài mẹ ra, không ai đối xử với cô như vậy, dù đang giữa đông, cô nhận ra một dòng nước ấm len vào tim mình. Cô mở miệng hỏi: “Chú ơi, chú có quen thân với mẹ con không?”

“Thân chứ, chú với ba mẹ con là bạn bè từ nhỏ đến lớn mà.”

“Chú ơi, có phải mẹ không đáng yêu, không xinh đẹp, không làm người ta thích không?”

“Ai nói? Mẹ con vừa đáng yêu lại xinh đẹp, hơn nữa còn có rất nhiều người thích! Lúc ấy, trong trường tụi chú có rất nhiều bạn học theo đuổi mẹ con, có người còn làm người gác cửa trước cổng nhà ông bà ngoại con nữa kìa.”

Cho nên mẹ chỉ sai ở không đủ thông minh... nếu mẹ thông minh một chút thì chỉ thử 3 lần, như vậy sẽ không bị ba cô bắt nạt nhiều đến vậy: “Chú có theo đuổi mẹ con không?”

“Theo, ai chẳng theo? Có điều bà ấy không liếc nhìn chú lần nào cả.”

“Nếu mẹ thích chú thì tốt rồi, con thích chú Chu làm ba con cơ.”

Chu Tín Bân đau lòng vuốt vuốt tóc cô thở dài: “Hựu Huyền à, ba con cũng rất thương con mà.”

Cô lắc đầu không nói tiếp.

“Sức khỏe Hựu Đình không tốt nên ông ấy phải dành thật nhiều thời gian chăm sóc con bé chứ không phải cố ý xem nhẹ con.”

Cố ý hay không cố ý có khác sao? Quan trọng là: cô đối với ông cũng như mẹ đối với ông vậy, đều không quan trọng; cô biết rất rõ mà.

“Ba con cũng rất áy náy với mẹ con, ông ấy rất muốn đối xử tốt với con nhưng thái độ của con khiến ông ấy không biết nên làm thế nào. Con có thể cho ông ấy cơ hội làm điều đó không?”

Cô đã- nhưng ông đều bỏ qua- huống chi cô cũng không cần ông áy náy, cũng như mẹ chưa bao giờ muốn ông cảm thấy có tội với bà vậy.

“Con là cô bé ngoan, chú thấy rất rõ- chú biết con có rất nhiều uất ức cùng tức giận nhưng có giận cũng không đến giúp con được gì- trong khi chờ đợi con trưởng thành, chú hy vọng con có thể thử hoà hợp với gia đình này, thử tiếp nhận tình thương của ba con và dì Tĩnh Phân- hơn nữa còn phải học trả giá và quan tâm, chỉ có trả giá mới có tình thương, mới có quyền được đến tình yêu.”

Chỉ có trả giá mới có quyền được đến tình yêu? Cô lặp đi lặp lại những lời này suốt 3 lần rồi lắc đầu- cô không tin. Mẹ đã trả giá nhưng chẳng được đến tình yêu, thay vào đó là sự thất vọng và cái chết.

Từ đó trở đi, chú Chu dần dần trở thành người cha trong lòng cô- dù chú rất bận rộn nhưng thường xuyên nhớ gọi điện dặn cô ăn uống đúng bữa; dù chú phải làm việc vất vả đến bạc tóc nhưng chưa từng quên mỗi lần ra nước ngoài lại mang quà về cho cô. Bởi vậy, cô lạnh nhạt với tất cả nhưng kiên quyết không khiến chú buồn phiền.

“Đang nghĩ gì vậy?”

Hạ Huyền tỉnh táo lại, phát hiện Lê Bình đang dùng khăn lông lau khô mái tóc ướt đầm của cô. Cô muốn tránh đi nhưng bị anh cản lại.

“Nếu anh là em thì sẽ mau mau ăn hết đồ trong mâm, nếu không thì 30 phút sau, ba anh sẽ lên đây dứt em ăn.” Anh vắt khăn, sờ thử lên tóc cô- tốt rồi, đã khô. Cô liếc Lê Bình một cái rồi rầu rĩ nhét thịt bò vào miệng.

“Kỳ cục, ba anh có quyền phép gì mà khiến em ngoan ngoãn nghe lời vậy?” Anh bật cười- cô bé cứng đầu này chỉ đầu hàng với mỗi mình ba.

Hạ Huyền không trả lời. Lê Bình 19 tuổi, anh rất cao- trong mắt cô, anh đã là người lớn- nhưng cô không thể bắt chước Hạ Đình, xem anh như anh trai mình.

“Đây! Quà Noel.” Anh đưa túi giấy cho cô nhưng cô không nhận, thế là anh bồi thêm một câu: “Ba anh cho.”

Cô liếc anh một cái, mím môi cầm lấy, tâm không cam, tình không muốn nói: “Chuyển lời cảm ơn của tôi tới chú Chu.”

Anh lại cười, cười đến cực kỳ hiền lành- phải nói vậy cô mới nhận quà

của anh, tóm lại, không thể đi thẳng thì đánh đường vòng vậy.

“Ngoài ‘cám ơn chú Chu’ ra em không định nói gì với anh nữa sao?”

Nói cái gì bây giờ? Anh ta là chồng tương lai của Phương Hựu Đình, còn cô thì kiên quyết không thích dính dáng đến những người có liên quan đến Phương Hựu Đình- đây là nguyên tắc, là lập trường, là lằn ranh giới hạn mà chính cô đặt ra.

“Được rồi, em không nói thì anh nói- lần này anh sẽ đến xem em biểu diễn- muốn anh tặng hoa cho em không?”

“Không cần!” Cô chán ghét anh ta.

“Em thích hoa gì? Hoa hồng, bách hợp, hướng dương, chim thiên đường.....”

“Margaret.”

Vừa thốt nên lời Hựu Huyền đã hối hận, cô không muốn nói chuyện với anh, lại càng không muốn anh đến dự buổi lễ nhưng cái chữ Margaret lại chạy ra khỏi mồm mà lý trí chưa kịp ngăn cản- anh rất có tài buộc người ta phải đáp lời.

“Không thành vấn đề, anh sẽ tặng em một bó thật thật lớn.” Anh cười khanh khách.

Cứ như vậy, hôm Nguyên Đán, Lệ Bình đến dự lễ, hơn nữa còn dẫn một đám bạn bè cùng đi- tất cả đều là nam, chẳng mấy hứng thú với nhảy múa nhưng trong tay mỗi người đều cầm một bó hoa, mỗi bó là một loài hoa để tặng cho “em của bạn”- may mà trong đoàn có rất nhiều cô bé xinh đẹp tao nhã để an ủi “trái tim nhỏ máu” của họ. Sau buổi diễn, bọn họ hoàn toàn thay đổi thái độ, thậm chí có mấy anh chàng vỗ vai Hựu Huyền: “Em gái à, đường tương lai của em cực kỳ xán lạn đấy.”, “Em ơi, em là ngôi sao sáng chói trên bầu trời nghệ thuật.”, “Anh dám thề là 20 năm sau: em chắc chắn sẽ thành ánh mặt trời của Đài Loan.”

Cô không biết họ nói những gì nữa nhưng mũi cô ngửi được mùi hoa, trên vai cô có một bàn tay to sưởi ấm đến tận trái tim.

Tối hôm đó, cô múa bài Hạnh phúc của Schubert, sau khi bước xuống sân khấu, cô thật sự cảm nhận được hạnh phúc.

16 tuổi, Hựu Huyền đi học ở một trường khá nổi tiếng cũng không bỏ nghiệp múa. Hàng năm, cô luôn giành được vài chiếc huy chương - đáng lẽ ra có con gái như vậy thì ba cô sẽ toàn tâm toàn ý yêu thương, tiếc là với cô thì không. Cô hoàn toàn cô đơn ở Phương gia, một mình một bóng, không giao tiếp với bất cứ ai trong nhà.

Càng lớn, số lần phát bệnh của trái tim Hựu Đình càng tăng- khiến cô này càng giống búp bê thủy tinh, chỉ chạm nhẹ cũng dễ vỡ; ngược lại, Hựu Huyền càng độc lập kiên cường.

Hựu Huyền có đau lòng không? Sẽ không, cô quen rồi. Mẹ đã dạy cô: chuyện gì cũng chỉ thử 3 lần thì buông tha được rồi, cho nên sau 3 lần thử tiếp nhận ba mình nhưng ông luôn bỏ dỡ thì cô không còn chút hy vọng gì với ba ruột mình rồi.

16 tuổi, Hựu Huyền trưởng thành sớm và khá nhạy cảm, cô biết mẹ đã nghĩ sai rồi- không phải ông thích những người biết múa mà là thích người đó, chỉ tiếc người đó không phải là mẹ. Hựu Huyền vẫn không thích múa nhưng cô đã lỡ bỏ quá nhiều công sức vào khiêu vũ- không phải không muốn buông tha mà do cô quật cường, muốn kiên trì giữ lời hứa với mẹ và bảo vệ sự chờ mong của cô Giang với mình. Cô nghĩ có lẽ cô sẽ nhảy múa cả đời, đến khi nhảy không nổi nữa mới thôi dù đã biết như vậy cũng không khiến ba mình yêu thích. Có một điều bất ngờ là tài múa của Hựu Huyền không khiến ba cô chú ý nhưng lại rất được giới nghệ thuật ca ngợi: báo chí truyền thông thừa nhận cô là ngôi sao tương lai của bầu trời nghệ thuật Đài Loan, là tiên nữ trên sân khấu múa. Dù cô không chiếm tình thương của ba mình nhưng đã chiếm được phòng vũ đạo do tự tay ông trang trí cho Lâm Tĩnh Phân.

Vì căn bệnh của con gái, Lâm Tĩnh Phân bỏ múa rất lâu rồi, cơ thể trở nên cứng nhắc, kỹ thuật múa cũng xuống dốc- cô đã vượt mặt Lâm Tĩnh Phân trong giới vũ đạo. Nhưng có ích gì? Cô thường nhìn dây cúp chặt kín trong tủ mà cười khổ, không rõ vì sao mình phải liều mạng mà chẳng tích sự gì- thực đáng buồn, đúng không? Làm biết bao nhiêu việc chỉ để chiếm lấy một căn phòng mà người ta không cần.

Xoay tròn, nhảy lên, xoay tròn, nhảy lên... cô đứng trước gương làm hai

mười mấy lần cùng một động tác nhưng cô vẫn không hài lòng- lại một lần nữa, một lần nữa, một lần nữa..... Không đếm được đã làm bao nhiêu lần, chỉ biết cô thở hồng hộc, mồ hôi ướt đẫm mà vẫn kiên trì. Giờ phút này, trừ Hựu Huyền và bác quản gia ở nhà ra, những người khác đều ở bệnh viện vì sáng mai Hựu Đình phải vào phòng mổ.

10 giờ tối, chiếc đồng hồ treo tường mở bung khung cửa sổ be bé rồi chú chim nhỏ vụt ra, vỗ cánh kêu to, Hựu Huyền đã dùng hết phần sức lực cuối cùng, cô nằm xụi lơ trên mặt đất, nhìn trần nhà- như cá biển mắc cạn- cô mở to miệng thở hồng hộc.

Hựu Đình quá căng thẳng nên Chu Tín Bân phải cho cô một liều thuốc an thần, Lê Bình chờ Hựu Đình ngủ say rồi mới rời bệnh viện. Xác suất thành công của ca mổ ngày mai không thấp, có lẽ sẽ không có vấn đề lớn nhưng Hựu Đình quá nhát gan, hơn nữa ngày thường được ông bà Phương bảo hộ, cưng chiều quá mức nên Hựu Đình luôn chịu không nổi dù chỉ là nửa phần lo lắng- từ hôm biết phải mổ, Hựu Đình đã trở nên lo lắng thất thường. Nếu người mổ là Hựu Huyền..... chắc cô chẳng buồn cau mày nữa.

Nhớ tới Hựu Huyền, anh lại muốn phì cười. Cô rất cao ngạo, rất lạnh lùng, rất kỳ quặc, không biết cách giao tiếp với mọi người, càng sẽ không hòa bình ở chung với người khác- tóm lại là cô hơi khó ưa- nhưng kỳ ở chỗ anh lại thích cô mới chết. Anh thích vẻ mặt nhàn nhạt của cô, thích nhìn cô liều mạng tập múa trong phòng, thích cơn giận không bến bờ của cô, thích cô luôn cắn chặt răng như thể toàn thế giới đều có lỗi... dù hơi lạ nhưng anh chính là thích cô như vậy...

Giữa người với người thực sự rất khó biết rõ tại sao thích và tại sao ghét. Anh quen Hựu Đình lâu hơn, thời gian ở chung cũng dài hơn Hựu Huyền nhưng anh lại thích ở cạnh Hựu Huyền, đặc biệt là sau khi bó Margaret kia chấm dứt cuộc chiến tranh lạnh giữa bọn họ, tình cảm của hai người cũng chậm rãi thành hình. Anh thường xuyên có mặt tại Phương gia, đứng ngoài cửa phòng vũ đạo nhìn Hựu Huyền tập múa như không muốn sống mà tức giận cùng đau lòng, đau lòng vì cô giận đối với cả thế giới như thế.

Thấy cô xụi lơ ở trên sàn nhà, anh mở cửa đi vào, lẳng lặng ngồi xuống cạnh cô.

“Anh tới làm gì?” Cô dờ dẫm mở mắt, liếc anh một cái rồi lại nhắm mắt.

“Để gặp em.”

“Phương Hựu Đình không đòi anh ở cạnh nó nữa sao?”

“Em không biết gọi cả tên cả họ của em ruột mình như thế là rất vô tình sao?”

Anh biết cô không thích Hựu Đình, biết cô tức giận vì ba cô yêu dì Tĩnh Phân nhưng... tình yêu mà, nó phức tạp đến mức cả Einstein cũng bó tay.

Vô tình? Hựu Huyền khẽ hừ một tiếng. “Anh định tới đây cãi nhau với tôi à?”

“Không phải, anh đem cho em mấy thứ.” Nói rồi anh lấy đồ ăn mua ở chợ đem ra, bày trên sàn.

Cô lại liếc anh một cái- không biết diễn viên múa rất kiêu ăn sao?

“Không muốn ăn? Không được, em quá gầy, xem này.....” Anh cầm tay cô giơ lên, ngón tay xoa xoa gân xanh trên mu bàn tay cô và nói: “Trơ xương, hết như tay mù phù thủy, nếu không nói người ta còn nghĩ người ngà bệnh là em chứ không phải Hựu Đình đấy.”

Ai nói người bệnh không phải cô? Ai nói cô không phải mù phù thủy? Cô đã nguyện rửa Phương Hựu Đình cả trăm ngàn lần. Hơn nữa cô cũng có bệnh, là bệnh tâm lý, từ lúc nhỏ đã mắc bệnh rồi, chỉ là cô không nói, không nhắc, không cho người khác nhìn ra căn bệnh trầm trọng của cô thôi.

“Ăn một chút đi, thực sự rất ngon, bảo đảm em chỉ ăn một miếng thôi cũng thèm, càng ăn càng thấy ngon.” Lệ Bình múc một khoanh mực xào đưa tận miệng cô nhưng cô vẫn nằm không há miệng, anh cười đến gian xảo.

“Cười cái gì?” Anh cười làm người đẹp băng tuyết như cô cũng không nhìn được mở miệng hỏi.

“Em có xem trên tivi chưa: nếu người bệnh không há miệng uống thuốc thì nhân vật chính sẽ ngậm thuốc trong miệng rồi mớm cho người kia uống; hay em rất muốn thử cách đó nên mới thế?” Anh nói một cách rất “dê xồm”- quá đáng thật- “ông già” 23 tuổi muốn sàm sỡ bé gái vị thành niên- anh chàng không sợ bị kiện vì xâm phạm quyền trẻ em chắc?

Cô trừng mắt nhìn anh, anh lại cười nhìn cô nhưng chiếc muỗng bên miệng cô thì chẳng chịu rời đi chút nào. 2 phút sau, cô há miệng, khoanh mực ngoan ngoãn chui tọt vào miệng cô. Lát sau, anh ôm lấy cô, đặt cô ngồi lên đùi mình, xem cô như đứa trẻ 3 tuổi mà đút, từng muỗng từng muỗng một, nếu cô không ăn thì anh nuốt cả vào bụng. Lần đầu tiên cô phát hiện anh ăn rất khỏe, không thành viên thịt tròn vo đã là tổ tiên phù hộ rồi.

“Đừng nhìn anh như vậy, em không biết người dùng não quá nhiều cũng sẽ tiêu hao năng lượng hả?” Lệ Bình cười đến ấm áp, giọng nói có thể làm người ta tan ra thành nước.

“Vậy nên người dùng tay chân nhiều thì ít tiêu hao hơn?” Anh không châm chọc cô, cô lại trước châm chọc mình không dùng não.

“Em thật là một cô bé cáu kỉnh.” Nói xong, anh vò rối tóc cô.

Hựu Huyền gạt phăng tay anh ra, 2 giây sau, bàn tay anh lại chụp lên tóc cô vò thành ổ chim, cô lại vung ra, lại thêm 2 giây nữa, tay anh vẫn ngoan cố bò lên đầu cô.

1 lần, 2 lần, 3 lần..... Thử 3 lần xong cô không chống cự nữa. Anh cứ như thế mãi, dùng kiên trì, ấm áp, dịu dàng từng chút từng chút một đánh bại lòng kiêu ngạo trong cô, trước khi cô kịp nhận ra điều gì thì anh đã bắt chặt lấy trái tim cô rồi.

Lệ Bình liên tục nhảy lớp, năm nay, anh 25 tuổi, chính thức thành bác sĩ trong bệnh viện. Có lẽ nhờ truyền thống trong nhà, có lẽ từ nhỏ đã mưa dầm thấm đất, công việc nặng nề trong bệnh viện không hề làm anh mệt mỏi chán nản, ngược lại, anh như cá gặp nước, hơn nữa còn có rất nhiều thời gian chăm sóc cho Hựu Đình, chơi đùa với Hựu Huyền.

Lệ Bình đứng ngoài cửa xem Hựu Huyền tự ngược ở bên trong. Có đôi ba lần, anh định vọt vào mắng cô một trận cho tỉnh hoặc tóm lấy cô dẫn cho một trận, nhưng anh không quên- dì Tĩnh Phân từng nói rằng- thế giới của người diễn viên múa không thể bị người khác tùy tiện xâm phạm hay gián đoạn- cho nên anh không làm gì hơn là tiếp tục dùng đôi mắt ngập lửa giận nung cháy cô.

Đến lần xoay tròn thứ 30 hay 40 thì Hựu Huyền chịu hết nổi- ầm- cô ngã sấp xuống sàn gỗ, Lệ Bình cũng mặc kệ cái thế giới của người diễn viên múa

gì đó mà vọt vào phòng ôm lấy cô. Anh ôm cô về phòng, lên lầu xuống lầu, chạy như vận động viên ma-ra-tông đi lấy hòm thuốc và túi chườm đá để giúp Hựu Huyền xử lý vết thương trên đầu gối. Tay đã bận, miệng anh còn bận hơn: “Chán sống rồi sao? Em không biết kiểu tập luyện thể này dễ gây đột quỵ hả? Người yếu tim một chút mà tập như em thì đã sớm xuống địa ngục lấy số xếp hàng ở chỗ Mạnh Bà rồi. Anh chẳng hiểu nổi, chẳng lẽ mấy cuộc thi này còn quan trọng hơn mạng sống em sao? Em thích cúp vậy sao? Anh đặt làm 100 cái tặng em là được chứ gì.....” Anh càng nói càng giận, quên cả sự dịu dàng mọi ngày.

Hựu Huyền yên lặng nhìn mặt anh- anh không hẳn là người đẹp trai, ít nhất là khác hẳn với mấy anh chàng hot boy gì đó nhưng lại có đôi mắt sâu thẳm, ánh mắt luôn có chút dịu dàng, anh còn chiếc cằm rất cá tính, cái lần bận suốt một tuần không cạo râu, dưới cằm lún phún râu ria làm anh trông cũng khá mạnh mẽ phong trần. Anh rất cao, hình như từ lần đầu gặp mặt cho đến bây giờ thì cô đều phải ngước mặt lên mới nhìn được khuôn mặt anh. Dù mười mấy năm trôi qua, chênh lệch chiều cao giữa hai người vẫn không thay đổi, hết như cái cách họ chung sống với nhau vậy, chạy vòng quanh biên giới giữa bạn và thù.

Hựu Huyền biết rất rõ cái biên giới đó ở đâu- cái gia đình này chia làm 2 phe: một là ba cô, Lâm Tĩnh Phân, Phương Hựu Đình và Chu Lệ Bình, một là Phương Hựu Huyền; chú Chu không nghiêng về phe nào cả- dù có chút bất công nhưng cô chưa bao giờ chịu thua.

Duy chỉ có bên bàn ăn, cô không thể cứ như tượng đá im lìm không nói.

Bữa cơm tối, Lệ Bình hay kể lại những việc anh thấy ở bệnh viện, Hựu Huyền thường làm bộ không nghe nhưng câu chuyện vẫn chạy vào tai cô. Anh kể vì giọng nói dịu dàng của mình mà có lần đi giúp một cô bạn đồng nghiệp be bé xinh xinh như học sinh trung học đi thực tập ở khoa phụ sản, bệnh nhân vừa thấy anh đã chỉ định muốn anh khám, hơn nữa còn lớn tiếng bảo: “Tôi chỉ cho bác sĩ nữ khám thôi.” Khi đó cô muốn cười mà khuôn mặt lại lạnh như băng.

Anh còn kể có lần phải khám cho mấy tay trùm xã hội đen, khi đó phòng cấp cứu chật cứng, cả mấy bác sĩ thực tập như anh cũng bị “trưng dụng”, lính quynh thể nào mà “quên” không gây tê, cứ như vậy liền khâu vết thương cho tên đại ca làm hấn la oai oái- lúc đó anh thấy mình còn “ngon” hơn cả quan

tòa vì có thể tự tay trừng trị bọn họ- nghe đến đây cô nhin không nổi cong môi cười, vì thế phải vùi đầu vào chén cơm để người khác không phát hiện.

Cô thích những câu chuyện anh kể lắm, vì thế cũng càng lúc càng thích nghe anh lái nhải, dù đôi khi anh dài dòng hết như Phật Tổ tụng kinh. Cũng như bây giờ vậy, Hựu Huyền đơ mắt lẳng lẳng nghe anh “dạy dỗ”.

“Còn đau không?” Rốt cục anh cũng thôi lái nhải, cầm khăn ẩm lau cái trán đầm mồ hôi của cô.

“Đâu phải chuyện của anh?” Hựu Huyền lạnh nhạt trả lời, không nhận cái khăn.

“Em đúng là cô gái có “siêu năng lực”. Da mặt Lê Bình rất dày, dù người ta cự tuyệt thẳng thừng nhưng anh vẫn vờ không hiểu mà tự động cầm khăn lau mồ hôi trên mặt cô.

Cô rất muốn biết anh nói “siêu năng lực” là ý gì nhưng vì anh không nói thêm nên cô sẽ không hỏi, quay mặt sang nơi khác làm bộ không thèm để ý. Anh xem cô như đứa bé hay hồn dỗi thất thường, dịu dàng nâng cằm cô rồi tiếp tục lau mồ hôi cho cô. Như đã nhìn thấu sự kiêu ngạo của cô, Lê Bình chủ động giải thích: “Anh chưa thấy ai như em cả- giận dỗi cả mấy năm liền. Em không mệt sao?”

Đột nhiên, anh kề sát mặt vào mặt cô. Cô trừng anh, vùng vẫy muốn tránh ra- lần này anh thả cô ra, đi lấy một chiếc khăn lớn rồi quấn cả người cô vào khăn- không lau mồ hôi cũng rất dễ bị cảm.

“Chẳng lẽ cầm thù cả thế giới mới làm em vui vẻ được sao?” Anh lại chọc cho cô nói chuyện nhưng không thành công.

Hựu Huyền lạnh lùng liếc anh một cái: ai xuôi ai khiến mà anh đi “hạch hỏi” cô?

“Anh thấy chú Phương đã rất áy náy, chú ấy rất cố gắng bù đắp tất cả cho em nhưng em luôn lạnh mặt làm ngơ.”

Áy náy có thể bán lấy tiền không? Hay có thể làm mẹ sống lại? Nếu không thì khỏi đi.

“Dì Tĩnh Phân cũng vậy, dì rất tốt với em nhưng em xem dì như không khí.”

Không khí? Nếu thế thì Lâm Tĩnh Phân đã quá xem trọng bà ta rồi, bà ta có tư cách gì mà làm không khí? Con người không có không khí thì sẽ chết, mà cô, không có mẹ kế sẽ vui vẻ hơn rất nhiều.

“Hựu Đình cũng rất buồn tủi, em ấy muốn xem em như chị ruột nhưng em cứ lạnh như băng thế kia. Rốt cuộc em muốn mọi người đối xử như thế nào em mới bằng lòng xem họ như người nhà?” Lệ Bình nói tốt thay cho mọi người trong nhà.

“Tại sao phải xem họ như người nhà?” Cô ngược mặt lên hỏi.

“Tại sao không?”

“Tại sao phải?” Cô cãi lại.

“Trong người em chảy dòng máu của chú Phương, mà dì Tĩnh Phân, Hựu Đình là người nhà của chú ấy, cho nên họ cũng là người nhà của em.” Anh dùng “tính chất bắc cầu” cố gắng nói phục cô. Anh làm cô nổi giận, vùng khỏi chiếc khăn tắm, hét lên: “Có người nhà nào bỏ đi du lịch khi anh sắp chết không? Có người nhà nào bỏ mặc khi anh bị cười nhạo, bị bắt nạt mà chẳng quan tâm không? Có người nhà nào chỉ đến gặp anh vì muốn bỏ rơi anh không? Quan hệ máu mủ sao? Buồn cười! Kiểu quan hệ này thà không có còn hơn!”

Có lẽ vì vết thương lòng đang kết vảy lại bị bóc ra, có lẽ vì người kia đang trách cứ làm cô chịu không nổi, Hựu Huyền uất ức gào thét những điều giấu kín trong tim- những lời này cô đã mắc ghen trong lòng suốt mười mấy năm qua, cô cứ nghĩ cứ như vậy sẽ uất ức ôm xuống mồ nhưng không ngờ lại bị Lệ Bình moi ra được. Anh ghen lời.

“Anh..... Anh không biết những chuyện em nói.” Việc này anh hoàn toàn không biết.

“Đúng vậy, cái gì anh cũng không biết, dựa vào cái gì mà nói tôi kỳ quặc, dựa vào cái gì trách cứ tôi dùng lạnh lùng đáp trả lòng nhiệt tình của người khác?”

“Cho nên..... Anh cho em cơ hội nói hết tất cả đấy.” Lời Hựu Huyền nói làm anh hiểu ra có lẽ mọi chuyện không đơn giản như anh nghĩ.

Cô nhướn mày, chạm phải ánh mắt dịu dàng của anh, lần đầu tiên, cô phát hiện dịu dàng cũng có thể làm người ta giận điên lên.

“Anh biết không biết rõ có ích gì cho tôi, tại sao tôi phải tốn hơi phí sức nói anh nghe?” Cô nâng cằm lên một góc 30 độ.

“Anh biết rõ thì sẽ không tùy tiện nhận xét tính tình em nữa, nói không chừng còn đứng về phía em, cổ vũ em.” Anh ra điều kiện dụ dỗ cô.

“Không cần!” Cô nghĩ có nói không- nếu có người chịu đứng về phía mình thì tốt quá rồi, bởi vì người chịu đứng về phe cô quá ít.

“Cứ nói anh nghe đi, anh là người rất thông minh nên không cần em tốn nhiều hơi sức giải thích lắm đâu.”

Nói xong, anh lấy một que kẹo mút đưa cho cô- cô nhìn que kẹo chăm chăm- xem xem một hồi thì có chút xiêu lòng..... Lúc cô còn nhỏ, cạnh nhà trẻ nơi cô học có mở một cửa hàng kẹo, trong cửa hàng có đủ loại đủ kiểu đủ hương vị kẹo que, giờ tan học có rất nhiều bạn đòi ba mẹ dẫn vào chơi, Hựu Huyền thì trơ mắt xem các bạn mình đi vào đi ra cửa hàng- vừa nắm tay ba hoặc mẹ, vừa cầm kẹo que liếm láp như đang khoe với cô. Khi đó, cô ước ao có ngày ba cũng sẽ dẫn cô vào tiệm và cô sẽ đòi ông mua cho que kẹo có hình dừa hấu..... Đáng tiếc là giấc mộng của cô chưa bao giờ được thực hiện.

Vì thế, mỗi que kẹo trao đổi một câu chuyện của Hựu Huyền, của mẹ, của ba cô, Lệ Bình cũng dần dần hiểu được vì sao một cô gái xinh đẹp như vậy lại có một đôi mắt giận dữ.

Trách cô sao? Không, anh không đành lòng, dù là người lớn hay trẻ nhỏ từng trải qua những vết thương lòng như thế đều rất khó buông tha hận thù. Tất cả mọi người cho rằng cô lạnh lùng với người khác nhưng thật ra cô đang lạnh lùng với chính mình thôi, cô hận mình không thể bảo vệ mẹ, hận mình không thể giành lại ba, cô cảm thấy nếu mẹ không sinh ra mình thì có lẽ sẽ gặp được người bà yêu và cũng yêu bà rồi có được cuộc hôn nhân hạnh phúc. Lệ Bình thở dài: dù anh vẫn hy vọng Hựu Huyền có thể bình thản với mọi người nhưng cũng không trách được cô, vì người chịu tra tấn nhiều nhất

chính là cô chứ không phải chú Phương, Hựu Đình hay dì Tĩnh Phân.

“Có bao giờ em nghĩ mẹ giao em cho chú Phương có thể là vì hy vọng em với chú ấy làm người một nhà?”

“Có.”

“Vậy sao em không thử đối xử tốt với chú ấy?”

“Đã thử rồi, 3 lần.”

Cô từng hứa với mẹ chỉ thử 3 lần, sau đó sẽ không tiếp tục kiên trì- mẹ từng tiếp tục kiên trì, kết quả lại là người bị hại- cô có ngốc cũng hiểu được cái gọi là “chạy trên vết xe đổ”.

“Nói không chừng em cho chú ấy cơ hội thứ 4 thì chú sẽ không làm em thất vọng nữa.”

“Anh chắc không?” Cô khiêu khích nhìn anh, ánh mắt cô nói rõ- nếu đặt cược lần này cô sẽ thắng chắc- nhưng Lê Bình không tin, anh kiên quyết nói: “Chắc chắn.”

“Được, anh nói xem, nếu ông ấy lại làm tôi thất vọng thì sao?”

“Thì anh sẽ không ép em hòa mình với gia đình nữa.”

“Được rồi, cứ như vậy đi.”

Cô kéo Lê Bình xuống lầu. Trong phòng khách, Hựu Đình đang làm nũng với ba cô: cô nàng lau một quả táo dứt cho ông rồi nói nói cười cười gì đó. Hựu Đình thấy cô thì vội vàng nhảy sang ngồi chỗ khác- cô rất sợ Hựu Huyền, lần đầu gặp mặt đã sợ, sợ từ nhỏ đến lớn- cô cúi đầu nhưng ánh mắt vẫn lén lút ngắm Hựu Huyền và Lê Bình nắm tay.

Hựu Huyền phát hiện, thế là một suy nghĩ ác ý lóe lên: cô bước chệch về phía Lê Bình một chút, cánh tay cô dán sát tay anh, mặt cô cũng dán lên vai anh. Thế là Hựu Đình ngẩng phắt đầu, kinh ngạc nhìn Hựu Huyền chăm chăm, Hựu Huyền thì lộ ra nụ cười tươi rói đáp trả. Đau lòng đi? Biết đau mới tốt, rốt cục công chúa Bạch Tuyết cũng biết nỗi đau của cô bé Lọ Lem- ha ha- thì ra muốn thắng nó thì phải dùng chiêu này, về sau cô phải thường xuyên “luyện tập” mới được.

Mặt Hựu Đình trắng bệch làm Hựu Huyền rất vừa lòng, dù sao cô đã thất bại suốt nhiều năm đến bây giờ mới giành được chút bồi thường. Cô không đủ sức cướp ba về thì cướp Lê Bình vậy? Không biết có khi nào Phương Hựu Đình đau khổ đến phát bệnh tim rồi đi đời nhà ma không ta? Nụ cười gian xảo hiện lên trên mặt cô.

“Hựu Huyền, con không sao chứ? Mau ngồi xuống đi.”

Thấy Hựu Huyền, Nghị Đạt rất vui vẻ vì cô luôn trốn tránh ông, trốn tránh không chịu thừa nhận ông là người nhà- cô dùng những bức tường cao dày nhất che lấp chính mình- khó khăn lắm cô mới chịu ra khỏi mấy bức tường sao ông có thể không vui chứ.

“Đúng vậy, Hựu Huyền, Lê Bình, đến đến, cùng uống nước trái cây đi.”

Tĩnh Phân dùng sự nhiệt tình như mọi khi tiếp đón Hựu Huyền, đồng thời, Hựu Huyền cũng lạnh lùng, làm bộ như không thấy bà.

“Không cần, con chỉ nói 2 câu thôi.” Về mặt cô rất cao ngạo, hơi làm người ta khó ư.

“Ách, được, không sao, có chuyện gì con cứ nói.”

“Tôi chủ nhật tuần sau, từ 6 giờ rưỡi đến 9 giờ rưỡi có cuộc thi khiêu vũ quốc tế, người đoạt giải nhất sẽ được mời vào đoàn múa balê của hoàng gia Anh. Cô Giang đã đăng ký cho con tham gia, ba có thể đến cổ vũ cho con không?” Nói xong cô liền trợn mắt chờ ông trả lời.

Quả nhiên, ông ngần ngại- sự chần chừ của ông đâm bị thương trái tim cô- dù cô đã sớm buông tha việc tìm kiếm vị trí của mình trong lòng ông, sớm buông tha việc tranh giành sự chú ý của ông với Phương Hựu Đình, sớm biết rõ, thậm chí là chuyển dời mục tiêu- cô luôn giả vờ rằng thật ra ba ruột của mình không phải là người này mà là chú Chu.....

Đều tại Chu Lê Bình cả, gieo hy vọng cho cô làm chi- cô giận lắm, cơn giận nung cháy cô, sự tức tối tràn ngập trái tim cô.

“Hựu Huyền à, con cũng biết rồi mà, hôm đó, nhà mình sẽ tổ chức buổi tiệc ăn mừng sinh nhật 18 tuổi của Hựu Đình.....”

Cô nhìn Lệ Bình kiểu “Thấy rõ chưa”, vờ như không thèm để ý dù đôi vai đang run rẩy để lộ cảm xúc thật của cô. Lệ Bình nhú mày, anh cũng hơi tức rồi- hàng năm đều có tổ chức tiệc sinh nhật cho Hựu Đình, dù không tham gia một lần cũng đâu sao- huống chi ông luôn muốn người chuyên tổ chức tiệc từng để bố trí buổi tiệc, cả anh và ba anh cũng có mặt... để dì Tĩnh Phân đón khách là đủ, chú ấy nên quý trọng cơ hội này mới đúng.

“Không sao, chỉ là thi thử thôi, chưa phải chính thức, con chỉ muốn chứng minh không phải cơ hội nào cũng được người ta quý trọng.” Cô nói cứng, sự mỉa mai hiện lên trong khóe mắt.

Lệ Bình nắm chặt tay cô, hỏi: “Không thi thật chứ?”

Cô không trả lời mà lại quăng cho anh một câu: “Chẳng phải hy vọng càng lớn thì thất vọng càng nhiều sao?”

Lát sau, cô cứng nhắc xoay người đi. Nhìn Hựu Huyền bỏ đi, Lệ Bình bất đắc dĩ nhìn chú Phương một lúc rồi chạy theo cô- xem ra mâu thuẫn trong gia đình này khó giải quyết hơn anh nghĩ.

Nghị Đạt thở dài, ông biết mình trả lời sai rồi, biết mình lại mất đi lòng tin của Hựu Huyền. Ông và vợ nhìn nhau, bầu không khí lạnh ngắt, tràn ngập sự hổ thẹn. Ông từng hùng hồn thề sẽ đền bù tất cả những mất mát của cô nhưng mười mấy năm qua, chẳng những ông không thực hiện được lời thề mà còn đẩy con gái rời xa khỏi chính mình.

Hựu Huyền sẽ..... hận mình cả đời đi?

Cùng lúc đó, Hựu Đình xụ mặt, rầu rĩ nhớ lại cảnh hai người kia nắm tay nhau.

Chương 3

Cô cố ý tập múa hơn 16 giờ mỗi ngày, cố ý đoạt giải nhất trong cuộc thi múa quốc tế.

Cô cố ý nói lộ với cánh phóng viên rằng mình là con gái của ông trùm điện tử- Phương Nghị Đạt, cố ý để họ bám theo taxi về tận nhà.

Cô cố ý không thay trang phục biểu diễn, cố ý cầm một bó hoa thật to và chiếc cúp lóng lánh đi xuyên qua bữa tiệc, xuyên qua đám người đông đúc chạy thẳng vào nhà.....

Cô muốn dùng cả chuỗi “cố ý” này để làm ba mình khó xử.

Hựu Huyền vừa bước xuống xe thì đèn flash đã liên tục lóe lên- từ xa xa, cô đã nhận ra Lê Bình trong đám đông- cô cúi đầu chỉnh trang lại chính mình rồi cúi gằm đầu, cố ý vờ như hoảng hốt chạy vào phòng. Cô vừa nhấc chân, cánh phóng viên đã lập tức chạy theo.

Các phóng viên gây sự chú ý của mọi người, Nghị Đạt và Lê Bình vội vàng chạy ra, Lê Bình lách qua đám đông, lặng ôm Hựu Huyền giấu vào lòng.

“Không có việc gì, không phải sợ, để anh và chú xử lý đám phóng viên.” Lê Bình vỗ nhẹ lưng cô khẽ thì thầm, sự lo lắng của anh chợt khiến cô hồ thẹn- có lẽ cô thật là mụ phù thủy ác độc.

“Chào ông Phương, ông đang tổ chức tiệc ăn mừng sao? Có phải ông biết trước cô Phương sẽ đoạt giải nhất nên mới mở tiệc hay không?”

Quả nhiên hôm nay có cuộc thi thật- con bé mạnh miệng này- còn dám nói chỉ là thi thử, không biết kiêu ngạo quá sẽ làm mình gặp rắc rối sao? Thiên tài cũng có khi đần độn mà.

Lê Bình đau lòng, đôi tay ôm cô càng chặt, anh ấn đầu cô vào ngực mình.

“Thưa ông Phương, đối với thắng lợi của con gái, ông có lời gì muốn nói không?”

“Thưa ông Phương, ông có bình luận gì về việc con gái ông được đánh giá là tinh linh trên sân khấu múa, là Lâm Hoài Dân thứ 2 của Đài Loan?”

“Thưa ông Phương, ông sẽ cho phép con gái mình sang Anh phát triển nghiệp múa sao? Hay ông muốn Phương tiểu thư ở lại Đài Loan? Nghe nói đã có rất nhiều tập đoàn muốn tìm Phương tiểu thư làm người đại diện.....”

Đèn flash vẫn chớp lóe không ngừng, danh xưng “công chúa bạch tuyết trên sân khấu” giúp Hựu Huyền giành được vinh quang- đáng lẽ ra cô phải vui vẻ lắm- nhưng..... không, cô chỉ cảm nhận được sự quan tâm ấm áp bao phủ mình.

Nếu anh chỉ quan tâm mỗi mình cô thì sao? Nếu vòng tay của anh vĩnh viễn chỉ chào đón cô? Nếu những que kẹo trong túi anh chỉ dành riêng cho cô?

Thật ngọt, tuy cô chưa nếm thử những que kẹo ấy nhưng trong lòng đã thấy ngọt ngào.

Sự tham luyện ngọt ngào quẩn quýt lấy Hựu Huyền khiến cô chần chờ- và ở cái tuổi 18 trẻ trung mà bỗng bột ấy- cô quyết định dùng mọi cách giành lấy Lê Bình. Quyết định này chẳng quan hệ gì đến việc báo thù hay oán hận nơi cô mà chỉ đơn thuần muốn hai cái tên “Chu Lê Bình” và “Phương Hựu Huyền” đứng chung một chỗ.

Cô kề sát Lê Bình, chỉ kém việc nhảy vào lòng anh. Lê Bình phát hiện nhưng tưởng cô lạnh, cô sợ, anh không chút nghĩ ngợi bọc lấy cô vào áo khoác của mình, mặc kệ loại động tác này dưới góc máy của phóng viên sẽ trở nên mờ ám thế nào.

Cứ như vậy, một vòm không gian ấm áp bao phủ cả người cô, mặc kệ người ngoài nhìn ngó, cô chỉ chăm chú lắng nghe nhịp tim vững chãi đáng tin cậy của người bên cạnh.

Giờ phút này, cô đã thấy rất thỏa mãn- dù không phát hiện những hành động do cô “cố ý” xếp đặt- làm Hựu Đình đau đớn.

Cô không để ý Lê Bình làm thế nào để “cắt đuôi” đám phóng viên nhà báo nữa, chờ đến khi cô đã tỉnh táo lại thì mấy chiếc xe “bám đuôi” đã khuất mắt mà bó hoa, chiếc cúp trong tay không biết đã bị ai mang đi.

Lệ Bình nâng cằm cô, cười hì hì như đã tóm được bím tóc cô (~bắt được nhược điểm), đắc ý vô cùng.

“Bị đám “cá mập” kia làm sợ rồi? Thế ra Phương Hựu Huyền cũng không phải nữ siêu nhân không sợ trời, không sợ đất sao?” Anh trêu cô.

Sai, bầy cá mập kia đều do cô đưa tới để đoạt lấy sự chú ý của mọi người dành cho Phương Hựu Đình và cũng để cha cô bị mất mặt, chẳng qua..... khi bị ôm vào vòng tay ấm áp kia thì cô đã quên thường thức sự xấu hổ của cha mình khi ông chống chế giải thích khi mình đã xem nhẹ cô mà chỉ quan tâm đứa con gái kia như thế nào, dù sao thì với hầu hết các gia đình, cuộc thi lớn cấp thế giới quan trọng hơn tiệc sinh nhật 18 tuổi trăm ngàn lần.

Điều đó, không quan trọng, chỉ cần được tựa vào lòng anh, chuyện gì cũng trở thành không quan trọng.

“Anh không cảm thấy biểu hiện của em trước mặt cánh truyền thông thiếu quý phái, làm mất mặt tiểu thư của Phương gia sao?” Cô không phản bác điều anh nói mà lãng sang chuyện khác.

Lệ Bình bật cười, thường thường những lúc như thế này thì các cô bé sẽ bị dọa khóc chứ không lo lắng mình thiếu quý phái như cô đâu- ai nói cô không kiêu ngạo chứ? Đây mới chính là Phương Hựu Huyền mà anh biết.

“Em để ý mặt mũi thế sao?” Anh cúi đầu, kề sát người cô.

Nghiêng đầu nhìn sang nơi khác, Hựu Huyền chợt phát hiện Hựu Đình đang nhìn bọn họ chăm chăm. Cố gắng tỏ ra như mình đang tuyên bố quyền sở hữu anh, cô kiễng chân, thì thầm bên tai anh: “Nói thật..... Em không để ý cho lắm.”

“Vậy sao? Vậy em còn lo lắng cái gì?” Anh thân mật gõ nhẹ ngón tay lên trán cô.

Bọn họ thân thiết làm Hựu Đình mếu máo muốn khóc, Hựu Huyền thấy vậy lại vui vẻ muốn nhảy múa ăn mừng.

“Hựu Huyền.” Nghị Đạt cắt ngang cuộc nói chuyện giữa bọn họ, Hựu Huyền quay đầu nhìn ông không nói một lời. “Chúc mừng con đoạt giải nhất.”

Ông hối hận không đi cổ vũ cho Hựu Huyền, hối hận khiến con gái vì lòng kiêu hãnh của mình mà phải nói dối. Cuộc thi lớn như vậy..... chắc gia đình của tất cả các thí sinh đều đến xem.

“Cám ơn.” Cô nói thật khách khí mà cũng rất xa cách, như thể đang nói với người lạ.

“Thực xin lỗi, ba nên đến xem con thi đấu mới đúng.”

“Không sao cả.” Không sao, dù gì cô đã đoạt giải, hơn nữa còn chiếm được một vòng tay vững chãi, đối với cô, những thứ này đã rất đáng giá rồi.

“Ba biết con rất có tài khiêu vũ, nếu con muốn theo nghề thì ba sẽ ủng hộ con hết mình.”

Sai rồi, cô không có tài khiêu vũ gì- chỉ có niềm kiêu hãnh, không chịu thua và sự phẫn nộ- thành công hôm nay không phải do trời cho mà vì sự tức giận với Phương Hựu Đình mới có.

“Ba muốn nói chuyện ngay lúc này?” Cô hờ hững hỏi.

Đã có rất nhiều người hỏi cô muốn đi Anh hay không nhưng cô thật sự không muốn nghĩ đến chuyện đó vào lúc này.

Nghị Đạt nhìn đám đông vây quanh họ, lắc đầu, ông quá nóng vội rồi. “Không, chúng ta nói chuyện này sau đi.”

Ông dẫn Hựu Huyền đi giới thiệu với mọi người “Xin giới thiệu với mọi người đây là con gái lớn của tôi, Phương Hựu Huyền, chắc mọi người đã nghe được các phóng viên truyền thông phỏng vấn con bé và biết Hựu Huyền đoạt giải nhất cuộc thi rồi. Từ nhỏ Hựu Huyền đã rất thích múa, những bữa tiệc lúc trước con bé rất ít tham dự cũng là vì mãi mê luyện vũ, nhân dịp này mọi người cùng gặp cho biết mặt con bé đi thôi.”

Thấy ba bình thản giới thiệu mình, Hựu Huyền đoán chắc đám phóng viên kia cũng không làm khó được ông. Cũng đúng thôi, cô đánh giá ông quá thấp, một người hô gió gọi mưa trên thương trường như ông sao có thể bị một vài tên phóng viên làm khó được.

“Ông Phương có cô con gái xinh đẹp như vậy mà cứ giấu mãi! Nói! Ông

định âm mưu gì hả?” Một ông chú lớn tuổi hỏi đùa.

“Còn phải hỏi sao, nhà có con gái mới lớn mà, chắc chắn ông Phương phải phòng người xấu ngấm nghe ngấm nghĩa chứ.”

“Không sai, nếu tôi có một cô con gái xinh đẹp như vậy thì cũng phải nhốt con bé trong nhà, không cho gặp người lạ, dù sao thế giới bên ngoài quá nguy hiểm mà.”

“Ông Phương này, Hựu Huyền phải làm ngôi sao mới đúng, dù thi phong cách hay dung mạo cô bé đều có thể giành hạng nhất cả.”

“Nói vớ vẩn cái gì, Phương tiểu thư còn cần làm nghệ sĩ sao? Chỉ có con cái nhà nghèo mới phải làm nghề đó.”

“Cũng đúng, cũng đúng, tại tôi chưa nghĩ tới điều đó.”

Mọi người- anh một câu, tôi một câu, bàn tán chuyện Hựu Huyền mà đem nhân vật chính của buổi tiệc quên tận đầu đầu.

Một vị phu nhân mặc áo hiệu Chanel kéo tay Hựu Huyền hỏi: “Hựu Huyền tiểu thư này, năm nay cô mấy tuổi? Có bạn trai chưa?”

Nếu là lúc trước, chắc chắn Hựu Huyền đã mặt lạnh xoay người sang nơi khác, chẳng buồn nể mặt người khác- nhưng hôm nay..... cô không muốn làm vậy, thế nên chỉ ngoan ngoãn đứng đó cho người ta bình phẩm từ đầu đến chân.

“Con 18 tuổi, về phần bạn trai.....” Cô nắm tay Lê Bình, không nói tiếp mà để mọi người ngẫm hiểu.

“18 tuổi sao? Vậy không phải cùng tuổi với Hựu Đình? Hơn nữa không phải Lê Bình với Hựu Đình.....” Nửa câu sau bà ta không nói tiếp mà ngại ngùng nhìn nhìn Hựu Huyền với Nghị Đạt.

Cúi đầu, không để mọi người nhìn rõ vẻ mặt của mình, Hựu Huyền nhướn nhướn mày, chờ xem ngài Phương Nghị Đạt vĩ đại sẽ nói thế nào?

“Đã đói bụng chưa? Anh dẫn em vào trong ăn.” Lê Bình nhú mày, không muốn để Hựu Huyền nghe tiếp mà kéo tay cô vào nhà.

“Dì kia còn định nói gì vậy?” Cô ngẩng đầu lên, nghiêm túc hỏi Lệ Bình.

“Dì nào cơ?” Anh giả ngốc.

“Muốn em nhắc? Cũng được.” Cô hăng giọng, bắt chước giọng của người lúc nãy “18 tuổi sao? Vậy không phải cùng tuổi với Hựu Đình? Hơn nữa không phải Lệ Bình với Hựu Đình..... Nói đi, tiếp theo là cái gì?”

Biết rõ còn cố hỏi, bởi vì mục đích của cô chỉ có một là — xác định.

Cô muốn xác định tình cảm của anh với Hựu Đình và tình cảm của Phương Hựu Đình với anh có giống nhau hay không.

“Người khác nói sao em lại hỏi anh.” Anh biết vị phu nhân lúc nãy định nói gì nhưng cũng không tính trả lời cô.

Anh biết Hựu Đình còn quá nhỏ, nhỏ đến mức không phân biệt được tình yêu và tình thân có gì khác nhau, cho nên cô bé có chút mơ mộng viễn vông cũng chẳng có gì lạ; còn người lớn trong nhà thì suy nghĩ quá sâu xa lại cứ chiều cô bé, mãi rồi tưởng thật.

Anh không phản đối là vì không muốn tranh cãi với người lớn chứ chẳng phải đồng ý gì.

“Ý anh là muốn em hỏi thẳng dì ấy?”

“Cũng được chứ sao, nếu em chịu nghe một đồng lời ngon tiếng ngọt khách sáo qua lại.”

Lệ Bình nói đúng, quả thực cô không đủ kiên nhẫn nghe, huống chi mục đích đã đạt tới, chẳng cần lại đóng vai bé ngoan trước mặt mọi người nữa mà làm gì.

“Hỏi lại 1 lần, em đói bụng chưa?”

“Đâu chỉ đói, là vừa mệt vừa đói, vì phải thi nên em bỏ cả bữa sáng lẫn cơm trưa.”

Hựu Huyền trề môi thối mớ tóc mái rủ xuống mặt để anh nhìn thấy vết sẹo trên mặt mình- anh còn nhớ rõ, khi đó cô mới 6 tuổi, 1 bên thái dương bị dán băng gạc, lúc anh giúp cô đắp thuốc thì dù có đau đến mồ hôi lạnh chảy

ròng rỗng, cô vẫn ngậm chặt miệng như trai ngậm chặt vỏ, không chịu kêu rên tiếng nào.

“Em.....” Anh trừng mắt nhìn cô những giọng nói đầy sùng nịch. “Lỡ đồ bệnh làm sao bây giờ?”

“Chịu thôi, ai tham gia thi đấu mà chẳng vậy.”

“Biết rồi, em lên lầu tắm rửa trước đi, anh dọn cơm cho em.” Anh xoa đầu cô, không nhận được vươn tay vuốt ve vết sẹo lâu năm kia.

“Lấy cho em 1 cái bánh, ta muốn cái nào nhiều bơ ấy.” Cô nắm tay anh kéo xuống.

“Em nghĩ quán quân cũng có quyền khao thưởng chính mình.”

Cô biết nói đùa rồi sao? Lê Bình ôn ôn nhu nhu bật cười.

Hựu Huyền nhìn anh cười mà ngỡ ngác, từ trước đến giờ cô vẫn biết anh rất dịu dàng nhưng chưa biết nụ cười của anh lại cuốn hút đến thế.

“Nhìn cái gì? Anh đẹp trai đến vậy sao?” Anh vuốt ve đôi má gầy gò của cô.

Cô nhún vai.

“Về phòng đi, anh đem lên ngay.”

“Được.”

Cô gạt đầu, lúc xoay người mới phát hiện Hựu Đình đang trốn đằng sau giàn hoa, thế là công khai chủ quyền lần 2, cô tươi cười chạy đến cạnh Lê Bình, kiễng chân ghé vào bên tai anh nói: “Nhớ đó, em muốn cái bánh có thật nhiều thật nhiều bơ.”

“Biết... nhanh đi tắm đi.” Lê Bình bật cười.

Anh không biết chuyện gì khiến Hựu Huyền thôi đề phòng, thậm chí còn thân thiết hơn rất nhiều- nhưng nghĩ dù gì cũng là chuyện tốt- có lẽ cô đang muốn hòa bình với thế giới.

Bưng mâm, mỗi món ăn anh đều lấy một chút vì biết Hựu Huyền là 1 cô

bé rất hay kén chọn mà cái bụng còn nhỏ hơn cả chim sẻ- dù nói là vừa mệt vừa đói nhưng cũng đừng chờ mong cô ăn quá nhiều.

Hựu Huyền đi rồi, Hựu Đình chần chờ 1 lúc mới chậm chạp đến bên Lê Bình, bộ dáng thật đáng thương căn cứ nhìn anh.

“Anh Lê Bình.....”

Lê Bình xoay người, nhìn Hựu Đình muốn nói lại thôi, đặt mâm xuống bàn, anh vỗ vỗ vai cô. Hựu Đình không đẹp như Hựu Huyền nhưng cũng rất xinh, dễ khiến người thích.

“Làm sao vậy, không vui?”

“Đúng, không vui.” Hựu Đình lắc đầu nguầy nguậy, cô không giấu Lê Bình chuyện gì bao giờ.

“Tại sao?” Anh hơi khom người hỏi cô.

“Uất ức.”

“Em là nhân vật chính của ngày hôm nay mà, ai dám làm em uất ức?”

Cô há miệng muốn nói nhưng lại không biết nói thế nào, suốt nửa ngày, cô mới ấp úng nói : ” Anh Lê Bình, anh thích chị em sao?”

“Thích.” Anh nói không chút do dự.

Hựu Đình chỉ nhỏ hơn Hựu Huyền nửa tuổi nhưng 2 người lại khác nhau 1 trời 1 vực, Hựu Huyền là 1 bà cụ non, làm việc hay nói chuyện gì cũng rất chín chắn, mà Hựu Đình lại là cô bé không chịu lớn, ngây thơ, thiện lương, không biết suy tính sâu xa.

“Sao anh thích chị ấy? Tính chị ấy không tốt...”

Cô không muốn nói xấu chị nhưng..... cô thực sự không thích Lê Bình ca ca ôm chị, không thích 2 người đứng gần như vậy, lại càng không thích chị ấy cười với Lê Bình.

“Chị em rất khổ, Hựu Đình nên thông cảm với chị ấy.”

“Chị ghét mọi người, dù ba mẹ có tốt với chị thế nào thì chị ấy cũng

không để ý ai.”

Ai da, cô đang nói cái gì vậy? Cô không muốn nói xấu chị mà, cô chỉ muốn nói cho anh Lê Bình biết, rất khó sống chung với chị ấy, cách chị xa một chút thì hay hơn.

“Không phải em ấy cố ý đâu, nếu Hựu Đình cũng gặp phải những chuyện như Hựu Huyền đã gặp thì không chừng em còn kỳ quặc hơn kia.”

“Em biết nhưng..... nhưng anh Lê Bình Ai da, em không nói ý đó.” Chỉ có 1 câu lẩn nhưng mãi vẫn không nói rõ ràng được, cô chán ghét chính mình.

“Vậy Hựu Đình muốn nói gì?” Lê Bình bật cười hỏi.

“Em muốn nói, muốn nói.....” Cô cúi đầu cả buổi mới nói : “Anh Lê Bình, anh đừng thích chị ấy nhiều hơn thích em được không?”

Lê Bình nghe hiểu rồi, thì ra là ghen, cô công chúa may mắn này quen được mọi người nâng niu trong lòng bàn tay, chắc do vừa rồi mọi người khen Hựu Huyền nên khiến cô khó chịu thôi.

“Biết rồi, anh vẫn sẽ thương Hựu Đình như lúc trước, được chưa?”

“Vâng.” Cô gật đầu lia lịa.

“Được rồi, ra khiêu vũ đi, rất nhiều người muốn mời công chúa của chúng ta nhảy kìa.”

“Em chỉ muốn khiêu vũ với Lê Bình ca ca thôi.”

“Không được, hôm nay em là nhân vật chính mà, phải công bằng với mọi người chứ, mau đi thôi.” Anh thúc giục.

Hựu Đình chu chu môi nói: “Được rồi, nhưng Lê Bình ca ca phải chờ em nha, không được bỏ về trước đâu.”

“Biết mà, anh sẽ chờ ở đây.” Anh đưa 1 bàn tay lên thề.

“Anh hứa rồi đó nha.”

Trước khi đi, Hựu Đình quay lại nhìn Lê Bình, không biết vì sao, tuy Lê

Bình ca ca đã cam đoan nhưng lòng cô vẫn thấy lo lắng nặng nề.

Lệ Bình không biết cô lo lắng gì, cũng không chú ý cô bé ngày nào giờ đã lớn, biết ôm ấp nỗi niềm riêng, anh chỉ vội vàng tìm một phần bánh nhiều bơ nhất để đút cái miệng kén chọn của ai kia.

“Anh Lệ Bình, anh không thích em à?” Hựu Đình ôm 1 bó hoa hồng, màu đỏ rực kia càng làm vẻ mặt cô thêm tái nhợt như không ngủ mấy đêm liền.

“Sao em nghĩ vậy?” Anh buồn cười véo véo má cô, cô bé đã phẫu thuật rồi nhưng sức khỏe vẫn còn rất kém, đúng ra nên ra ngoài phơi nắng nhiều hơn.

“Anh không muốn chơi với em, mỗi lần gọi điện cho anh, anh đều nói đang bận việc.”

“Thì anh bận thật mà.” Mấy hôm nay anh bận liên tục vì bệnh viện mới thành lập, anh vừa phải khám bệnh, mổ, vừa làm công tác giấy tờ, bận tối mày tối mắt.

“Vì bệnh viện mới sao?” Hựu Đình ngây thơ hỏi.

“Đúng rồi.” Anh cười xoa đầu cô, sao cô bé này càng ngày càng ngây thơ vậy nhỉ?

Hựu Đình nghĩ nửa ngày, thấy có lẽ do cô hiểu lầm thôi, có lẽ người dạo phố với chị không phải Anh Lệ Bình mà là một anh khác.

“Anh Bình, anh bận đến không có thời gian dạo phố đúng không?”

“Nếu có thời gian ăn với ngủ thôi anh cũng mừng như điên rồi.”

Hựu Đình cẩn thận quan sát anh, dưới mắt anh có hai quầng thâm trông rất rõ ràng..... Cũng đúng, anh bận vậy làm sao có thời gian dạo phố; cô nghĩ xong thì cũng nở nụ cười, Anh Lệ Bình biết mà, biết cô sẽ làm cô dâu của anh, nhẹ một hơi.

“Không sao chứ?”

“Vâng, không sao.” Cô gật gật đầu, cái đuôi ngựa nho nhỏ cũng phe phẩy theo. Cô rất dễ tin người khác.

“Hựu Đình ngốc.”

“Bạn học em nói nếu thích người khác thì sẽ biến ngốc, chịu thôi, em rất thích Lệ Bình ca ca mà.”

Cô trao hoa hồng cho anh, bó hoa này do viện trưởng tặng, nghe nói hoa hồng đỏ đại biểu tình yêu, cho nên cô sẽ nhờ ba mẹ trồng một vườn thật nhiều hoa hồng, muốn mỗi lần gặp Anh Lệ Bình cô sẽ tặng anh một bó, sau đó Anh Lệ Bình sẽ biết cô yêu anh biết bao.

Lệ Bình nhìn Hựu Đình, thở dài, không hiểu khi nào cô bé kia mới trưởng thành, mới hiểu được cảm tình giữa bọn họ không giống như cô tưởng? Thôi, đừng yêu cầu gì nhiều, dù sao cô mới tròn 18, ở cái tuổi này không mơ mộng mới là có chuyện.

Điện thoại reng, Hựu Đình vội bắt máy- là bạn học cô gọi- Hựu Đình cầm điện thoại cười hì hì tám chuyện thầy cô trong trường học, nữ sinh tuổi này không nói thì thôi, hể nói là suốt mấy giờ liền cũng không chịu ngừng.

Lệ Bình cười cười rồi lặng lẽ bỏ đi.

Hựu Đình không lầm, anh chính là người bị cô bắt gặp khi dạo phố với Hựu Huyền.

Anh không biết tại sao Hựu Huyền muốn mua dra trái giường và cả mấy thứ linh tinh khác, chỉ biết khi đó cô cười rất tươi, mà anh thì mãi mê ngắm nhìn mà không buồn hỏi lý do.

Đến trước cửa phòng Hựu Huyền, anh không gõ cửa mà tự mở cửa vào phòng, đặc quyền này chỉ riêng anh mới có.

Hựu Huyền đang nằm co ro như con nhím trên sofa, và cũng hệt như nhím, cô lúc nào cũng sẵn sàng xù lông với người khác, dù vậy, sự phòng bị của cô rất khó bị người ta phát hiện, huống chi người kia lại là người yêu cô.

Yêu? Không sai, anh yêu cô, từ cái năm cô mới 12 tuổi.

Lệ Bình rất muốn chối bỏ điều này- dù sao việc 1 cậu nhóc 19 yêu phải 1 cô bé hoàn toàn chưa biết mùi đời là gì thật sự rất mất mặt- nhưng, chối bỏ cũng không thay đổi được gì, anh chỉ có thể kiên nhẫn chờ đợi cô trưởng

thành, chờ cô cam tâm tình nguyện buông lòng thù hận mà mở lòng đi yêu người khác.

Làm sao anh có thể yêu phải cô nhỉ? Anh đã tự hỏi mình vô số lần câu trả lời mới từ từ hé lộ, anh nghĩ: cảm giác của anh đối với cô chính là sự cảm thông, cảm thông sự cao ngạo của ai kia, cảm thông nỗi cô đơn đằng sau lớp vỏ bọc cao ngạo đó, dần dần, sự cảm thông của anh chuyển thành sự quan tâm và tình yêu.

Anh yêu phải cô, yêu từ cái đêm Noel năm nọ.

Khi đó, anh vừa quay đầu nhìn lại đã phát hiện Hựu Huyền nhìn căn phòng ấm cúng đông vui kia qua khung cửa sổ- cô cũng thèm được người khác quan tâm lắm chứ, nhưng lòng kiêu hãnh của cô lại tạo thành lớp vỏ che chắn tất cả mọi người đến gần- anh vĩnh viễn không thể quên khuôn mặt gầy yếu của cô vào đêm đó, nhất là đôi mắt, bướng bỉnh không chịu khuất phục, lúc nào cũng đầy sự căm giận.

Sau, đêm Nguyên Đán, anh mời đám bạn cùng đến xem cô biểu diễn trên sân khấu, khi đó cô như lột xác thành một con người khác, một Phương Hựu Huyền đầy sức sống- cô thản nhiên hút chặt lấy tầm mắt của đám thanh niên các anh- thì ra thế, anh đã hiểu: cô biến cảm xúc thành hành động, để điệu múa phát tiết nỗi căm giận của mình.

Hôm đó, thậm chí có một người bạn của anh lên kế hoạch mười năm, muốn kiên nhẫn chờ Hựu Huyền lớn lên rồi theo đuổi cô.

Lệ Bình cũng lên kế hoạch, chẳng qua “nhất cự ly nhì tốc độ”, anh có lợi thế hơn bạn mình nhiều, kế hoạch mười năm kia cũng dễ thành công hơn.

Cô đón nhận bó hoa đầu tiên mà anh tặng, rồi thì bó thứ hai, thứ ba..... Dần dần, cô không còn chán ghét anh nữa, dù ngoài miệng vẫn bảo hai người tuy là người một nước nhưng vẫn đang thuộc hai chiến tuyến- rõ ràng, mối quan hệ tình cảm giữa hai người đang dần thành hình.

Rồi đến ngày đám phóng viên đuổi theo cô, anh không chút chần chờ nhét cô vào vòng tay của mình- không biết có phải vì vậy hay không mà khoảng cách giữa hai người đã rút ngắn đáng kể và cũng từ nay, vận mệnh họ đan xen vào nhau.

Hựu Huyền mặc âu phục đen ngồi trên sofa (trừ y phục biểu diễn, tủ quần áo cô chỉ toàn âu phục đen, hơn nữa, dù bất kỳ lúc nào, cô cũng luôn búi tóc, dù kiểu cách đó chẳng phù hợp tuổi tác cô chút nào- nó khiến cô trông như già đi năm tuổi- có lần nghe anh chê, cô chỉ trả lời “Phải canh giữ trước linh cữu mẹ.” Nghe vậy, Lệ Bình không biết nói gì thêm vì anh hiểu, dù cô có 18 hay 28 tuổi thì tận sâu bên trong tâm hồn cô vẫn mãi là Hựu Huyền 6 tuổi- trốn đâu đó dưới đáy lòng ôm vết thương chẳng bao giờ lành.)

Trong tay Hựu Huyền là một xâu chìa khóa có treo con búp bê đang múa ba lê, chẳng biết cô đang suy nghĩ chuyện gì mà rất chăm chú đến không hay có người vào phòng.

Lúc này, cô đang nghĩ: tình cảm của cô dành cho anh có tính là tình yêu không? Đôi khi, những lúc vắng người, bóng hình anh hiện lên trước mắt cô, những lúc khổ đau hay oán hận, tiếng nói của anh là liều thuốc an ủi tâm hồn cô,... anh luôn chực chờ nhảy vào tâm trí cô, thêm chút niềm vui vào cuộc sống buồn bã của cô.

Nhưng... cô có nên đặt niềm tin vào tình yêu không? Mẹ cô đã dùng cả sinh mạng để yêu và chỉ nhận được những vết thương chồng chất; còn cô? Cô có dám liều lĩnh dẫn thân vào tình yêu với bất cứ giá nào?

Cô đã từng khẳng định mình là người thông minh- thế nên cô sẽ không chạy lên vết xe đổ của mẹ cô để rồi nhận lấy kết cục bi thảm như bà, cô thà làm người máu lạnh vô tình chứ không cho phép bất cứ gã đàn ông nào giẫm đạp lên tình cảm của bản thân, nhưng..... giờ thì cô đã hiểu cái gì gọi là “người định không bằng trời định”.

“Lại suy nghĩ lung tung rồi?” Lệ Bình ngồi xuống cạnh cô.

Cô hoàn hồn, buông chìa khóa, ngồi thẳng lưng lên.

Lệ Bình cười hỏi: “Lúc nãy khi ăn cơm em lại suy nghĩ chuyện gì vậy? Chuyện khó giải quyết lắm sao? Muốn nói ra để anh cùng bàn bạc không?”

“Đâu có” Cô rất thích ở cạnh Lệ Bình nhưng không thích chia sẻ anh với cái gia đình kia.

“Suốt bữa cơm em vẫn không nói gì.” Anh trao bó hoa trên tay cho cô, cô nhận, cúi xuống ngửi mùi hoa: cô đã bị anh “tập cho” yêu phải các loài hoa,

yêu sức sống mãnh liệt và dũng khí khoe sắc với đời của chúng.

“Không phải anh nói không thể cãi nhau trong bữa ăn sao?”

Hựu Huyền đứng dậy, tìm bình và bắt đầu cắm hoa, ai cũng không ngờ chỉ một hành động đơn giản như thế nhưng có ngày lại khiến Hựu Đình chảy nước mắt lấm lem cả mặt.

Đúng vậy, sao cô có thể không đau lòng chứ, cô trao “tình yêu” cho Lê Bình, mà anh, lại một lòng trao “tình yêu” cho Hựu Huyền.

“Em vừa mở miệng đã muốn tranh cãi với người khác?”

“Cứ xem như vậy đi.” Cô đã quen với việc mỗi khi mình nói chuyện thì bầu không khí sẽ trở nên nặng nề, cho nên nếu không muốn làm mọi người cùng buồn bực thì tốt nhất là ngậm miệng lại.

“Chú Phương hỏi chuyện em sang Anh hay không kia, mà em nghĩ sao?”

“Xem ra ông ấy muốn đá cục nợ như em đi cho thành thoi chứ gì? Nếu vậy em sẽ không đi, ở lì trong nhà này cho đến tận 30, để mỗi ngày ông ấy đều phải ngó thấy cái bản mặt lăm lì đáng ghét của em.” Thật ra thì cô chỉ nói đùa thôi, bởi vì cô đã chuẩn bị sẵn sàng cho việc dọn nhà ra riêng rồi.

“Té ra em cũng biết cái bản mặt lăm lì của em đáng ghét sao, anh còn tưởng em lăm lì là do bản năng thấy khó chịu với mọi người chứ.”

Bản năng? Có lẽ vậy, cô bản năng nhớ kỹ việc ba có lỗi với mẹ, bản năng hận mẹ con Lâm Tĩnh Phân dù cô chưa bao giờ chính miệng thừa nhận.

Chẳng qua bản năng cũng không vượt qua được tham luyến, ngày đó, cái ôm ấm áp kia khiến cô ra một quyết định trọng đại là phải giành được anh- cô tham luyến được hạnh phúc đến nỗi muốn dứt bỏ hết thảy mà đi yêu người trước mặt, tuy rằng..... Cô biết rõ, tình yêu là thứ không đáng tin chút nào.

“Thế nào? Bị anh nói trúng rồi?”

Hựu Huyền nhếch môi không nói gì.

“Nói đi, em muốn xuất ngoại thật sao?” Nếu vậy anh cũng phải thay đổi kế hoạch 10 năm của mình một chút, kéo không lại xôi hồng bông không.

“Anh muốn em xuất ngoại sao?” Cô nhìn thẳng vào mắt anh.

“Không”

“Vì sao?”

“Em còn quá nhỏ, còn chưa biết tự chăm sóc bản thân.”

Hựu Huyền bật cười, từ khi mẹ qua đời năm cô 6 tuổi, cô đã biết cách nhờ người giúp đỡ, dù chuyển đến cái “nhà” này, hầu hết thời gian vẫn là cô tự chiếu cố chính mình. Trong khi Hựu Đình vẫn là cô công chúa hồn nhiên không biết mùi đời thì cô trưởng thành trong sự thất vọng và căm giận.

“Cái cố này quá không thuyết phục đi!”

“Đám đàn ông ngoại quốc rất tệ, bọn họ luôn thích “bắt nạt” các cô gái Phương Đông.” Tuy không giống phong cách của anh cho lắm- vì những lời này rất ngây thơ.

“Anh không biết em giỏi nhất trong việc cự tuyệt người khác?” Cô liếc anh.

Lệ Bình nhìn Hựu Huyền, nghĩ mãi vẫn không ra, rõ ràng là cô thiếu nữ 18, thế nhưng cách nói năng lại chín chắn kỹ lưỡng đến không cho người ta bắt bẻ được, so với Hựu Đình thì rõ ràng cô phiền toái hơn nhiều, chẳng qua anh lại yêu phải nhân vật phiền toái này, thế nên biết làm sao bây giờ?

“Em không quen ăn đồ ngoại quốc.”

“Người như em không cần đồ ăn, chỉ cần mấy lọ vitamin là đủ sống rồi.” Cô nói thật đấy chứ, chẳng khoa trương chút nào.

“Anh.....” Hết cớ để nói, anh chỉ có thể nói thật - “không muốn em đi.”

Điều này khiến cô thỏa mãn; Hựu Huyền hít một hơi thật sâu rồi nắm lấy tay anh, nhẹ nhàng hỏi: “Tại sao không muốn em đi?”

“Bởi vì anh thích em.”

Không phải anh muốn nói dối gì cô, phía trước không nói là vì... lương tâm đạo đức, lương tâm muốn ngăn anh không ‘xuống tay’ với trẻ vị thành

niên- tất nhiên, về sau khi cô 20 thì khác- anh không muốn hù sợ cô bé nhưng hiện tại, mối quan hệ giữa hai người đã đặc biệt lắm rồi, anh không nghĩ nói ra vào lúc này có gì là sai lầm.

Lần thứ hai bị thỏa mãn, Hựu Huyền cười, nụ cười hiếm hoi suốt mấy năm qua, “Thích thế nào? Anh em với nhau, bạn bè với nhau hay ông chú với cô cháu gái?”

“Ê nè, anh đâu có lớn tuổi dữ vậy? Làm gì tới ông chú mà em hỏi.” Anh phản đối.

“7 tuổi, em gọi anh là chú còn chưa đủ cơ, cô giáo dạy tuổi khác nhau có nhiều điểm khác nhau, 6 tuổi một thế hệ, dù không có quan hệ máu mủ gì nhưng giữa chúng ta có lần ranh tuổi tác đó.”

Nói xong, cô cười to, anh nhìn mà thần thờ.

Thật đẹp, so với quả táo (ps: bên miền nam ta gọi quả bôm thì phải?) chín mọng càng làm người ta ‘thèm thường’, thì ra cũng có lúc cô cười hồn nhiên như thế, cô cũng có thể làm nàng công chúa ngây thơ như thiên thần.

“Nhìn cái gì?” Cô bị anh nhìn hoài đến phát bực.

Lệ Bình không trả lời mà nói thật nghiêm trang: “Không phải anh em với nhau, bạn bè với nhau, càng không phải ông chú với cô cháu gái.”

“Vậy là thế nào?” Cô hỏi dồn, nếu nghe kỹ sẽ phát hiện cô đang hồi hộp đấy, dù cô đã đoán được câu trả lời.

“Là kiểu thích giữa nam với nữ.”

Anh nói ra rồi! Nếu là những người khác nghe, có thể họ sẽ vui quên cả trời đất nhưng cô thì lo lắng không yên.

Cô chần chờ bởi vì không biết tình yêu này có trộn lẫn thứ gì khác không, sự khởi đầu của nó dường như còn là vì báo thù?

Cô sợ, vì tình yêu chưa bao giờ có hạn sử dụng- mà như vậy thì- cô không biết tình cảm này có thể kéo dài bao lâu, cô nên vì hạnh phúc ngắn ngủi này mà trả giá bao nhiêu chân tình đây?

Cô bản khoản lắm- theo bản năng, cô khinh thường tình yêu- vì vết xe đổ của ba mẹ mình

“Lạ thật.” Lệ Bình dùng hai tay nâng mặt cô để cô lại chú ý đến anh.

“Cái gì?”

“Người khác mà nghe anh nói vậy không phải mừng đến đỏ mặt trợn to mắt thì cũng e thẹn cúi đầu, nếu không nữa thì cũng nhảy cẫng và hét lên vui sướng, tặc lăm thì cũng ôm cổ anh xoay vòng vòng.”

“Em thì không sao?” Hựu Huyền sờ sờ mặt, hình như..... cô vẫn chưa cười.

“Biết hiện giờ em trông thế nào không?”

“Không biết.”

“Giống người nuốt trọn cả một quả trứng gà chín mà bị nghẹn, nghĩ mãi mà không biết nên nuốt vào hay nhả ra.”

Cô phì cười. “Sai rồi, là trứng sống, không phải trứng chín.”

“Có gì khác nhau sao?”

“Nuốt trứng chín thì cần gì phải phải nghĩ, cứ nuốt vào thôi, nhưng em thì đang thắc mắc nuốt trứng sống có tốt cho sức khỏe không hay lại bị dị ứng?”

“Tốt cho sức khỏe.” Lệ Bình đáp lời cô ngay.

Cô cười cười lắc đầu. “Anh phải nghĩ cho kỹ.”

“Nghĩ cái gì?”

“Thích em là một quyết định rất trọng đại, tính tình em không tốt, tính cách lại kỳ quặc, em không hòa đồng cũng chẳng hiền lành, hơn nữa còn có thói quen hể bắt đầu việc gì là không bao giờ bỏ ngang, như vậy anh còn muốn tiếp tục sao?” Cô nhìn thẳng vào đôi mắt chân thành tha thiết của anh.

“Em có biết em cứng đầu lắm không?”

“Có, em biết.” Hựu Huyền gật đầu, cô chưa bao giờ là người hiền lành

như nàng công chúa bạch tuyết trong truyện cổ cả.

“Được rồi, nữ hoàng cứng đầu của tôi ơi, lần đầu nhìn thấy em là khi em mới lên 6, dù trên người quần băng vải chằng chịt nhưng vẫn đủ sức bê bê cá đồ lên đầu anh, từ 6 tuổi đến tận 18 tuổi, anh có suốt 12 năm dài đằng đẳng để biết em hay gây rắc rối đến thế nào- nhưng cũng chính vì vậy, anh nhận ra mình không ghét việc ôm rắc rối vào người.”

“Đã thích em thì anh sẽ kiên trì đến cuối cùng, từ cái ngày anh bắt đầu yêu em thì anh đã quyết định rồi, bỏ dở chưa bao giờ là phong cách của anh cả.”

Cười toe toét, Hựu Huyền chợt hiểu ra có đôi khi, chỉ vài câu nói cũng khiến người ta hạnh phúc đến vậy, thì ra đây chính là lý do để mọi người dần bước vào tình yêu dù biết rõ tình yêu như con dao hai lưỡi.

Thôi thôi, chạy lên vết xe đổ thì cứ chạy đi, dù có đau lòng có bi thảm thì cũng là chuyện về sau, cần gì vì lo sợ ngày mai mà buông tha cho hạnh phúc hôm nay.

Vươn ngón út, dù rất ngại thơ, cô cho rằng hành động ấy là một cái cam kết tình yêu- dù sao thì loại hành vi ngại thơ như thế mới hợp với tuổi cô cơ mà.

Lệ Bình ngoéo tay cô.

“Nhớ nhé, dù em có bảo ngừng anh cũng sẽ không thôi yêu em, cho nên, dù bị anh yêu có khổ đến đâu thì em cũng phải ráng nhịn.” Anh nghiêm túc dặn dò cô.

“Sao anh tự tin vậy? Có người đã bảo tình yêu mong manh như sương sớm cơ mà.”

“Tự tin là ưu điểm của anh mà, dù em có nghe ai nói thế thì tình yêu của anh cũng không mong manh như thế đâu.”

“Vậy nó thế nào?”

“Tình yêu của anh dù có bị hãm cũng không như, bị chiên không khét, bị hấp không nhũn, xào không khô (ps: hết biết dùng từ rồi >”<), là (bkhv: ách,

có món gì như trên k các nàng?) ... tóm lại là cứng như đá vững như núi.”

Nói xong, anh giang tay ôm cô vào lòng, hưởng thụ cảm giác bình yên và ấm áp hiếm hoi trong giây phút này.

“Em sẽ thử biến mình thành người ít đáng ghét hơn.”

Nếu không vì thù hận khó tan, cô biết, Lâm Tĩnh Phân cũng không phải người xấu. Hơn nữa, dù đã cướp đi Lệ Bình để trả thù Hựu Đình nhưng cô cũng không vui sướng gì.

Không sao, không thấy mặt là được rồi, chỉ cần dọn ra ở riêng chắc quan hệ giữa cô và Phương gia sẽ bớt căng thẳng hơn nhiều..... Tầm mắt cô lại dời đến xâu chìa khóa trên bàn, giờ phút này, cô thật sự muốn thu gai nhím không đâm người nữa.

“Không sao cả, em có đáng ghét hay không thì anh đều thích.” Tay anh xoa nhẹ lưng cô.

“Sao không chọn Phương Hựu Đình? Nếu chọn con bé anh sẽ dễ chịu hơn nhiều.”

“Anh chỉ xem con bé như em gái, ai lại đi yêu đương với em ruột mình bao giờ.”

Câu nói của anh làm cô thấy nhẹ nhõm nhiều, thì ra cô cũng đâu có cướp Lệ Bình từ tay ai, bởi vì Hựu Đình chưa bao giờ là tình địch của cô cả.

“Nhưng nó thích anh.”

“Anh cũng thích con bé, chẳng qua là thích kiểu tình thân, không thích kiểu nam và nữ.”

“Em chỉ lớn hơn con bé nửa năm tuổi thôi, “ông chú” ời!”

“Nhưng tuổi tâm lý thì đã..... 300 tuổi.” Anh ngồi xuống, kéo cô ngồi lên đùi mình, vòng tay ôm eo cô. Anh rất cao lớn, cô thì quá nhỏ nhắn, quả thật, nhìn rất giống cảnh ông chú ôm cô cháu gái.

“300 tuổi? Anh tưởng em là nữ quái ngàn năm hay mục phù thủy hả?”

“Dù em có là nữ yêu quái hay mù phù thủy thì anh đều yêu cả.”

“Ông chú lớn tuổi với yêu quái ngàn năm? Thật đúng là một cặp đôi kỳ quặc!”

“Dương Quá còn yêu phải cô cô hãnh kia mà, ông chú như anh yêu nữ quái như em thì tính sao? Có loạn luân đâu mà em lo..”

Anh lại chọc Hựu Huyền cười- nhìn lúm đồng tiền trên má cô, anh thề với lòng: mai sau, anh sẽ làm nụ cười trở thành khách quen trên mặt cô; anh muốn biến cô trở lại làm thiếu nữ 18 tuổi vui vẻ hoạt bát.

Chương 4

Đó là đối với người mình yêu không muốn rời xa, bọn họ đứng ở đó thật lâu, ít nhất cũng phải một canh giờ.

Hựu Đình ngồi cạnh cửa sổ nhìn ra bên ngoài, cảm giác đau nhói lan tràn ở trong lòng. Thật ra, cô đã biết, ngày đầu tiên chị cô chuyển đến, anh Lê Bình đối xử với chị ấy rất đặc biệt rồi, chỉ là chị ấy không nhận ra, anh ấy vẫn muốn ở bên cạnh chị, thời gian ở cạnh chị còn nhiều hơn thời gian ở cạnh cô, anh mua cho chị thứ gì đó cũng tốt hơn so với mua cho cô.

Có đôi khi, cô tức giận, anh Lê Bình đã nói : “ Hựu Đình, em phải thông cảm cho Hựu Huyền, cô ấy đã mất mẹ, em không thể cáu kỉnh, phải đối xử tốt với cô ấy gấp đôi, có biết không?”

Cô không muốn thành con người lòng dạ hẹp hòi, cũng cố gắng đối xử với chị ấy thật tốt, nhưng Chị ấy vẫn lạnh nhạt với cô, khiến cô có cảm giác sợ hãi.

Nhưng chị ấy đối xử với anh Lê Bình không giống thế, là vì anh Lê Bình đối xử với chị rất tốt sao? Thật không hiểu nổi, cô chỉ biết rằng, nếu tình trạng này cứ diễn tiếp, anh Lê Bình sẽ bị chị ấy cướp đi rất nhanh. Đến lúc đó, cô phải làm sao bây giờ? Cô thật sự rất thích, rất thích anh Lê Bình, rất muốn làm vợ anh Lê Bình.

Nước mắt lăn xuống, cô đi tới cạnh rèm cửa sổ Nếu cùng đàm phán với chị, chị ấy có trả anh Lê Bình lại cho cô không? Chị ấy hung hăng như vậy, khẳng định là điều không thể.

“Hựu Đình, con làm sao vậy?” Tình Phân đi tới, thấy nước mắt con gái, kinh ngạc hỏi.

“ Không có việc gì ạ!” Cô gạt gạt nước mắt, xoay người chạy đi.

Tình Phân nhìn con gái, xoay người nhìn về phía ngoài cửa sổ, phát hiện dưới vườn có người.

Hựu Huyền và Lê Bình ! Từ khi nào ... chúng nó Hựu Huyền chẳng

phải là người khó gần hay sao? Bà nhớ rõ ràng, Hựu Huyền không bao giờ để ý ai, làm sao có thể ...

Nếu Lệ Bình và Hựu Huyền yêu nhau, vậy Hựu Đình của bà làm sao bây giờ ? Từ nhỏ Hựu Đình đã khẳng khăng một mực ở cạnh Lệ Bình, Hựu Đình bệnh tật thế này, lòng bà hốt hoảng, Hựu Đình sẽ không chịu nổi, nó rất cố chấp.

Hay là bà tìm Hựu Huyền nói chuyện? Không, càng nói càng chết, niềm vui lớn nhất của Hựu Huyền là thấy bà đau khổ, đau khổ Hựu Huyền lợi dụng Lệ Bình để Trả thù ? Bà ngớ người.

Trong vườn, Hựu Huyền ngồi trên mặt cỏ, gió lạnh thổi nhẹ, ánh trăng khuyết ở trên trời cao chiếu sáng cả vườn.

Lệ Bình bận bịu nhiều việc, vốn chỉ cần đưa cô về nhà là lập tức trở về làm việc, nhưng ánh trăng hôm nay đẹp kì lạ, hơn nữa sáng rọi cả vườn, người đẹp cao ngạo quật cường tăng vài phần yếu đuối, đẹp không tả được.

Cô giống như những cô gái khác, dịu dàng ngọt ngào, cho dù cô không tin tưởng trong chuyện tình yêu nhưng vẫn sa vào lưới, luôn gọi người bất đắc dĩ.

Cô yêu anh, không phải là thích, mà là yêu, đáng tiếc anh chưa từng nói câu anh yêu em bao giờ, giống như điểm mấu chốt của hãn chỉ là thích, xem ra, cần phải dụ dỗ nhiều, mới có thể nắm được trái tim anh.

“ Anh thích em không?”

Hựu Huyền thừa nhận, bản thân không có cảm giác an toàn, từ lúc hai người xác định tình cảm, mỗi ngày cô đều hỏi anh rất nhiều lần.

“ Thích.” Lệ Bình trả lời không chút nghĩ ngợi.

“ Thích nhiều không?” Cô truy vấn.

“ Thích đến nỗi em dùng mặt lạnh đáp lại sự nhiệt tình của anh, anh cũng không sợ hãi.”

“ Lâu rồi em không phát tia hàn băng chương với anh.” Cô trừng mắt anh, đây là tố cáo vô vọng.

“ Anh biết, một ngày kia em không lạnh lòng với tất cả mọi người, anh sẽ càng thích em hơn.”

Đây là được voi đòi tiên !!!!

Cô nhắm mắt lại, không nói.

“ Sao vậy, em không muốn à ?” Anh biết cô thay đổi mặt, lại vẫn cứ nói chuyện dịu dàng với cô. Bởi vì anh hiểu rằng, đó là vết thương quá nặng, cần thời gian dài, cố gắng rất nhiều mới lành lặn được.

“ Đây là hình thức bắt chẹt người khác à?” Cô chu miệng lên.

“ Em muốn nghĩ như vậy cứ nghĩ, anh không có ý kiến.” Anh chìa hai tay.

“ Anh có biết em rất dũng cảm không?”

“ Vào thời điểm đấy ... anh nghĩ, anh biết việc nhận biết người của em sẽ không phủ nhận.”

“ Anh có biết, đối với uy hiếp đe dọa, em không để trong lòng.”

“ Anh không uy hiếp em.” Anh trả lời.

“ Bắt chẹt với uy hiếp có gì khác nhau sao?”

“ Gần giống nhau, con trai bắt chẹt tình cảm với con gái, đó là vì họ yêu nhau, còn bắt chẹt đứa con yêu thương cha mẹ, đó là bởi vì cha mẹ yêu con. Anh bắt chẹt em nhiệt tình với mọi người, bởi anh luôn hi vọng, thế giới này giúp em tìm được sự ôn hoà.”

“ Em không cần thế giới này cho em sự ôn hoà, em chỉ để ý đến anh.”

“ Anh, em đã chiếm được. Hơn nữa anh cũng xác định, sớm muộn gì cũng có một ngày, em biết được thiện ý của mọi người quan trọng với mình bao nhiêu.”

Hựu Huyền bình tĩnh nhìn anh, nghĩ ngợi một lúc, chậm rãi lắc đầu.

“ Cố chấp quá không?” Lệ Bình cười hỏi , ngay cả khẩu khí dịu dàng

khiến người ta thật thoải mái.

“ Đúng, cố chấp thế đấy!” Khả năng tranh luận không xung đột có hạn , nhiều hơn nữa, chỉ là sợ hãi.

Nhưng Chỉ cần chuyển ra ngoài ở, toàn bộ vấn đề đã được giải quyết, cô lạc quan nghĩ.

“ Không nhớ chúng ta từng thảo luận. Nếu mỗi ngày em hỏi anh có thích em không, anh trả lời là thích từng chút một, em phải tập đủ điểm mới có thể đổi thành một người anh yêu em à?”

“ 1500 điểm.” Cô trả lời, đây là con số không vừa lòng chút nào.

“ Được.” Năm nay cô 18 tuổi , 22 tuổi là thời gian yêu đương tốt nhất, anh làm việc tương đối có kế hoạch, cho nên từng ngày một, anh sẽ nhích đến số 1500.

“ Em đã tập 27 lần.”

“ Nếu em đồng ý thử thay đổi thân thiện với mọi người, anh có thể chiết khấu, dùng 1350 để đổi cũng được.”

Buồn nôn ! Cô nghiêm túc, anh cậy thế là người cô thích, nên muốn làm gì thì làm sao? Không được, tình yêu thuở đầu khiến cho người đạt đến cơ hội đàn áp, cô còn có thể ra mặt sao?

“ Chu Lệ Bình, anh đừng tự tin quá chứ, nói không chừng càng về sau, em càng mệt mỏi, không muốn lấy điểm nữa.”

Cô quay mặt, nói, cô là một cô gái cố chấp dửng dưng, đừng nghĩ ai cũng có thể uy hiếp cô.

Lệ Bình nhìn bóng dáng cô mà than thở, nữ sinh này, tính khí này không biết làm cho mình mệt nhiều như thế nào nữa.

Vươn tay, ôm lấy cơ thể cô, kéo cô vào trong ngực, anh ôm sau cô, cơ thể anh nhẹ nhàng động đậy, miệng ngâm nga vài từ, anh dịu dàng hát khiến tấm lưng cứng rắn của cô mềm nhũn ra.

Lệ Bình an ủi mình, sự kiên cường của cô là bởi vì không có được yêu thương mà có. Sau này, anh sẽ cưng chiều cô, yêu cô, cho đến khi cô hiểu được lòng anh, có lẽ cô sẽ tự nguyện hoà nhập thế này.

Lệ Bình bận bịu nhiều việc, vì thu xếp công chuyện trong bệnh viện, một ngày không không quá 3 giờ, lại còn bớt thời gia xem Hựu Huyền biểu diễn nữa.

Hựu Huyền càng ngày càng nổi tiếng, rất nhiều chương trình trên tiết mục TV thích biểu diễn của cô, vũ đoàn càng thêm nổi tiếng, cô cũng không từ chối. Cho dù kì thi sát gần, học bận rộn, cô vẫn ngoan ngoãn tham gia tiết mục.

Điểm này làm cho Lệ Bình không thích lắm, anh bày trên bàn đủ thứ vitamin và thực phẩm chức năng, anh gọi điện đúng giờ nhắc cô ăn cơm. Có đôi khi, cô tập múa không có thời gian nghe điện thoại, trong thời gian ngắn nhất, anh sai người ở đem thức ăn đến.

Thời gian biểu của cô rất đơn giản, trường học, vũ đoàn, trừ hai nơi này ra, không có nơi thứ 3.

Buổi tối trước kì thi cuối năm, 12h30p, cô còn ở trong vũ đoàn tập luyện vì tuần sau biểu diễn, Lệ Bình tức giận, chạy một mạch đến vũ đoàn, giống như gói bánh chưng, lấy quần áo bắt đầu bọc cô lại, đi vào con xe hơi.

Lúc này Hựu Huyền mới hiểu được, hoá ra anh không phải không giận. Kì thật, anh bắt đầu cố chấp đến dọa người.

Cô làm nũng với anh, nói : “ Cô Giang tốt với em lắm. Mấy năm nay, cô ấy giống như mẹ em, luôn quan tâm giúp đỡ em, ấn tượng về mẹ với em dần mờ nhạt. Bài văn “ Mẹ của tôi”, em viết chính là cô giáo Giang ...”

Hựu Huyền cũng không nói nhiều, anh hiểu được. Xem ra, cô rất cảm kích giáo viên Giang. Cô Giang đào tạo khích lệ nên Hựu Huyền sẵn sàng dùng sức lực trả ơn cô.”

Đây là lần đầu tiên, anh thấy Hựu Huyền thật dịu dàng, hoá ra cô không phải không biết cảm ơn, cô cũng sẽ đối xử với người khác tốt, chẳng qua, đối tượng không phải là người nhà của cô mà thôi.

Nghe xong lời cô, anh trầm mặc.

Thời gian quá muộn, vì không muốn kinh động đến cả nhà chú Phương. Lê Bình dắt Hựu Huyền quay về nhà mình, anh bảo cô tắm rửa rồi ăn cơm. Sau đó bảo cô ngủ trên giường của mình, ánh mắt của anh không dụi dàng nữa, nhìn thẳng vào cô, bắt cô đi ngủ trong thời gian ngắn nhất.

Cứ cách ngày, anh mang lap đến trường, giúp cô ôn tập giữa thời tiết nóng bức đến gần 40 độ.

Thi cuối năm chấm dứt, ba thưởng cho mọi người một chuyến du lịch xuất ngoại, Hựu Huyền cự tuyệt, lý do rất đơn giản – cô chuẩn bị đi biểu diễn.

Vì thế, ba người nhà họ Phương ra ngược ngoài, vi vu đến 12 ngày.

Mười hai ngày này, Hựu Huyền dốc sức ở vũ đoàn, mà buổi tối, sẽ có một thanh niên đến buộc cô về. Bọn họ nằm trên giường nói chuyện, bọn họ ngồi ở ban công ngắm sao, đầu dựa đầu, ngày càng giống đôi tình nhân.

Đầu tháng 8, công bố kết quả thi cuối năm, Hựu Đình thi đỗ đại học tư XX, Hựu Huyền thi đỗ học viện hạng nhất Đài Bắc. Điều này làm cho kế hoạch của bà Tĩnh Phân phá sản, bà không nghĩ, hạng nhất vũ đạo lại thi toàn quốc tốt như vậy.

Bà vốn định, nếu Hựu Huyền thi đậu đại học Z, sau này ở trọ trong trường, sống xa Lê Bình, có bạn mới, bốn năm trôi qua rất lâu, không nghĩ tới ... số phận của mọi người, không ai đổi được.

Hựu Đình ở nhà khóc suốt 2 ngày, quyết định ở lại Đài Bắc, mời gia sư, sang năm thi lại.

Còn về Hựu Huyền Tĩnh Phân tìm ông chồng nói chuyện này.

Cả nhà không ai cảm thấy tự hào vì Hựu Huyền xuất sắc ưu tú, chỉ có Lê Bình là trước tiên lên mạng tra trường học cô, sau đó chúc mừng cô, rồi cùng cô đi du lịch 5 ngày.

Lê Bình dắt Hựu Huyền đi lên núi hái đào mật, trong máy ảnh Lê Bình chụp rất nhiều ảnh cô, cả ngày cô đều cười, cười đến nỗi anh quên cô là một

nữ sinh lạnh lùng.

Bọn họ đi tham quan cảnh nông trại, đuổi cừu, ăn thịt nướng. Trời nóng bức, bọn họ đội chiếc mũ rơm siêu bự, cười đùa dưới ánh mặt trời.

Bọn họ ở nhà ga chụp ảnh, bọn họ ngồi câu cá, bọn họ cùng nhau đi rất nhiều nơi. Hựu Huyền nhảy múa trên tảng đá, còn có mấy anh thanh niên trẻ tuổi, ngại ngùng hỏi số : “ Chúng ta có thể làm bạn không?”

Hựu Huyền hăng hái làm trên lâm trường, đã học thuộc một số loại cây.

Nếu thời gian không hữu hạn, bọn họ tính đến vùng cao Bình Đông, đi dạo một vòng Đài Loan.

Sau xe chất đầy đồ đặc sản, Hựu Huyền không ăn hết đồ kia, nhưng cô một mực muốn mua, Lê Bình không ý kiến cho đến khi cô nói : “ Em muốn mỗi ngày xem đồ, sờ lên nó, để cảm nhận được mình cùng anh đi du lịch, không trở về.”

Cô nói, anh cười, cười thật to.

Xe đi qua vườn đào, Hựu Huyền ngủ thật lâu mới tỉnh dậy, cô dụi mắt, nén giận nói : “ Anh nên đánh thức em.”

“ Vì sao?”

“ Em ngủ, một mình anh lái xe, không ai nói chuyện với anh, không phải rất đáng thương sao?”

“ Không đâu.”

Lê Bình nghe giọng nói quan tâm của cô, thấy cô tự nguyện giúp anh, điều này làm cho anh có tâm trạng tốt hơn. Kì thật, cô cũng không phải cao ngạo như mọi người biết.

“ Đây là anh chàng khí phách, một cũng không muốn nói.” Cô cười nhạo anh.

“ Đúng vậy, cứng rắn chống đỡ là chuyện rất vất vả, cho nên” Ánh mắt anh đảo qua cô.

“ Không cần nói bóng gió em, em chưa từng phải cứng rắn chống đỡ, mỗi lần em làm đều thành thạo.”

“ Những lời này cũng rất cứng rắn chống đỡ.”

“ Nào có?”

“ Là ai luyện múa quá sức, đánh ngã cũng không đứng dậy nổi?”

Anh chặn họng cô, Hựu Huyền nhăn nhó, không nói tiếp.

“ Là ai chân đau núp ở một góc khóc? Là ai đánh chết cũng không đi gặp bác sĩ ? Là ai đói đến nỗi đau dạ dày, đổ mồ hôi lạnh, còn lên sân khấu biểu diễn?” Lệ Bình càng nói càng lớn tiếng.

“ Làm sao anh biết À à, cô Giang bán đứng em?” Hựu Huyền bình tĩnh, không trách được cô Giang.

Cô liếc anh một cái.

“ Nghị lực của người nào đó đã bán đứng em, vì sao không giữ sức khỏe một chút hả?”

Ngày đó anh nghe được cô Giang nói, tức đến nỗi suýt nữa chạy vọt vào sân khấu đánh cô mới hả giận.

“Em có mà, anh xem, năm ngày nay em ăn cơm rất nhiều đấy.”

“ 5 ngày liền, 500 ngày kế tiếp, 5000 ngày sau đó, 5 vạn ngày thì sao? Tiếp tục gây sức ép cơ thể mình à?”

“ Còn cãi !” Khẩu khí hung hăng, hình như sự dịu dàng của mình bị chó tha đi mất rồi.

“ Được rồi, được rồi, em cam đoan lần sau sẽ không, đáng sợ nhất là chấm dứt học đại học, em sẽ không tái phạm nữa, anh đừng lo lắng.”

“ Tốt nhất là ...” Anh định giáo huấn tiếp, Hựu Huyền mở CD ra, khúc nhạc phát ra, cô im lặng lắng nghe, lời nhai của anh bị ca khúc cắt ngang.

Hựu Đình phát sốt, vừa mới uống thuốc xong, Nghị Đạt và Tĩnh Phân ngồi cạnh giường ru cô ngủ, vất vả lắm cô mới chịu ngủ, hai vợ chồng nhẹ nhàng rời khỏi phòng cô.

Trở về phòng, Nghị Đạt xoay người, hỏi : “ Xảy ra chuyện gì thế ?”

“ Hựu Đình gọi điện cho Lê Bình, ở trong điện thoại có giọng Hựu Huyền.” Tĩnh Phân nói xong, thở dài.

“ Hựu Huyền và Lê Bình ở cùng nhau? Không phải nó bảo nó đi du lịch cùng bạn bè à?”

“ Chỉ sợ người bạn kia là Lê Bình.” Rót một ly trà, cô đưa ly trà tới trước mặt chồng mình.

Phương Nghị Đạt tiếp nhận, uống.

“ Sao lại thế ? Từ khi nào chúng nó quen nhau?”

“ Em không biết, nhưng từ nhỏ Lê Bình đã để ý tới Hựu Huyền. Anh có biết, thằng bé Lê Bình luôn giúp đỡ mọi người, nó muốn chăm sóc Hựu Huyền cũng không có gì đáng trách.” Bà ngồi xuống trước mặt ông.

“ Đúng vậy, Lê Bình lương thiện, tình cảm. Khi đó Hựu Huyền vừa mới mất mẹ, nó chăm sóc Hựu Huyền rất kĩ.”

“ Em hi vọng Lê Bình chỉ thương hại Hựu Huyền.”

“ Phải, Lê Bình đối xử Hựu Đình rất tốt sao? Huống chi ông Chu cũng thích Hựu Đình, Lê Bình nên biết nguyện vọng của trường bối chúng ta.”

“ Nhưng em lo, Lê Bình nghĩ chúng ta trêu nó, căn bản không phải sự thật, nếu là như vậy thật thảm. Hựu Đình đã nói với em, ngoài Lê Bình ra, không cần ai.” Tĩnh Phân cau mày, mỗi lần nghĩ đến vẻ mặt cương quyết của con gái, đều làm cho trong lòng bà đông lại.”

“ Anh biết.”

“ Anh có nghĩ Chúng ta nên tìm Lê Bình nói chuyện không?”

“ Trước không cần, còn bây giờ thì ... Hựu Huyền với Hựu Đình mới 18

tuổi, tư tưởng vẫn chưa trưởng thành, bây giờ nói còn quá sớm.”

“ Em biết, nhưng anh cũng thấy đấy, Hựu Đình mới nghe giọng Hựu Huyền trong điện thoại Lệ Bình là phát sốt ngay, chuyện lớn này, chúng ta có thể cho qua , Hựu Đình cũng cho qua sao?”

“ Hựu Đình bị chúng ta làm hư rồi.” Nghị Đạt lắc đầu thở dài, một người là lẽ loi không cần người khác quan tâm, một người thì buông thả xác láo tới lúc nào cũng dễ dàng, hai cái đứa này không cân bằng một chút được à, đừng cực đoan được không?”

“ Nếu sức khoẻ nó kém, chúng ta cũng không cưỡng chiều nó như vậy.”

“ Được rồi, chúng ta đi tìm Hựu Huyền nói chuyện, xem ý nó thế nào, nói không chừng nó không có tình cảm với Lệ Bình, chẳng qua là Hựu Đình cứ miên man suy nghĩ, theo anh thấy, với ai nó cũng đều thản nhiên.”

“ Có lý, có lẽ nó vốn không hề nghĩ ngợi mối quan hệ này, không chừng ...” Lời còn chưa dứt, bà cau mày, bà không dám nghĩ đến ý nghĩ này.

“ Không chừng làm sao?” Ông truy vấn.

“ Không chừng Hựu Huyền quen Lệ Bình, vì trả thù em.”

Bà không biết đứa bé 6 tuổi lại có ý nghĩ thù hận, bà cũng từng nghĩ, chỉ cần chân tình chăm sóc Hựu Huyền tử tế, coi nó như con mình sinh ra, bọn họ sẽ trở thành người một nhà. Nhưng mà Hựu Huyền quật cường quá, suốt mười mấy năm qua cứ lạnh nhạt với mọi người, coi bà như không thấy.

Luật sư Lô nói, mẹ ruột nó mất gây cho nó vết thương quá nặng, mà lúc ấy, người nó cần nhất là ba lại không ở bên người nó. Cho nên phải mất nhiều thời gian mới bình phục.

Chỉ là, 12 năm qua cũng không phải thời gian ngắn. Bà biết, Hựu Huyền vẫn cứ trở thành đứa con hư. Đối với Hựu Huyền, bà sớm nản chí, chỉ có thể chờ nó lớn nhanh rồi gả chồng, cắt đứt mọi liên hệ nó với mình.

“ Không đâu, em đừng nghĩ lung tung.”

“ Em cũng hi vọng mình nghĩ nhiều, nhưng ánh mắt Hựu HuyềnEm thật sự không biết nên làm thế nào.” Bà tận mắt thấy Hựu Huyền dựa vào người Lê Bình, khi đó, ánh mắt nó rất khiêu khích.

“ Được rồi, đừng nghĩ dư thừa nữa, chờ Hựu Huyền về rồi nói sau.”

Hựu Huyền đang ở trong phòng thấy ba và Lâm Tĩnh Phân đi vào, cô lảng lảng đứng đối diện ba.

Cô biết trong lòng ba luôn cảm thấy tội lỗi, biết ba muốn hoà nhập với cô để hai người trở thành ba con thật sự. Nhưng Lúc ông qua bỏ qua cơ hội đó, lúc Lê Bình và cô cùng tạo cơ hội, có lẽ ông bận, có lẽ ông đã từ bỏ quá sớm. Tóm lại, bọn họ rất khó trở thành ba con.

“ Hựu Huyền, chúng ta nói chuyện được không?”

Cô từ chối ý kiến, xoay người.

Nghị Đạt và vợ đi vào trong phòng, vali được mở ra, cô đang dọn dẹp lại quần áo.

“ Đi chơi sao?” Nghị Đạt hỏi, là quan tâm hay khách sao? Hựu Huyền nhún vai, làm như đáp lại.

“ Mấy ngày nay con đi nơi nào?”

Cô không muốn trả lời nhưng nhớ tới lời Lê Bình.

Nếu em đồng ý thử thay đổi thân thiện với mọi người, anh có thể chiết khấu, dùng 1350 để đổi cũng được.

Có lẽ, cô thử nói chuyện hăn hoi với ba xem sao. Sau đó gọi điện thoại cho Lê Bình khoe, yêu cầu anh thực hiện lời hứa.

Hít thật sâu, Hựu Huyền quay đầu lại, trả lời : “ leo núi, nông trại, lâm trường, ...”

Sao, câu trả lời của cô thành ý đẩy chứ ! Hơn nữa nét mặt cô không còn bất bình nữa, loại thái độ này coi như hiền lành rồi.

“ Một mình Con đi à?” Tỉnh Phân hỏi.

“ Không, đi cùng bạn.” Cô miễn cưỡng nhìn vào Tỉnh Phân.

“ Bạn nào?” Nghị Đạt tra hỏi.

Hựu Huyền chuyển ánh mắt từ Tỉnh Phân. Thấy bà ta nhìn xuống sàn nhà, không dám nhìn lại Hựu Huyền.

Cô hiểu rồi, bọn họ tới ngả bài.

“ Quan trọng sao?” Cười nhạo một tiếng, thay đổi thái độ, cô không thêm chiết khấu nữa : “ Từ khi nào ba bắt đầu quan tâm bạn bè con vậy?”

“ Hựu Huyền, ba không hiểu bạn bè con trong trường hợp nào, ngoại trừ nhóm vũ đoàn của cô Giang, con làm gì còn bạn khác.”

“ Con không nghĩ trong cách nhìn của ba, con lại quái gở như vậy.” Cô lật lọng, một con nhím xù gai, khoé miệng cười lạnh.

“ Ba không chỉ trích con quái gở.”

“ Được thôi.” Cô gật đầu, bị động vì chủ động, khẩu khí không mấy thân thiện : “ Chúng ta cứ nói lòng vòng này sao? Nói đi, ba tới tìm con, có việc gì?”

” Hựu Huyền” Nghị đạt cau 2 lông mày, bởi vì thái độ con gái thay đổi.

“ Ba định điều tra con đi cùng ai cơ? Con cũng chẳng giấu diếm, con đi cùng Lê Bình đấy, 5 ngày 4 đêm.”

Hai ngay đưa ngang ngực, bất cứ giá nào, cô cũng ngẩng đầu lên, xem bọn họ muốn gì.

“ Hựu Huyền, con có biết Lê Bình và Hựu Đình chúng nó”

Cô cắt ngang lời Tỉnh Phân, không cho bà tiếp tục nói.

“ Tình anh em? Theo như con biết, Lê Bình có nói với con điều này, nếu không bọn con đâu có quen nhau, các người rất rõ, con cực ghét kẻ thứ 3 chứ.” Cô đem ba chữ ‘kẻ thứ 3’ nghiền răng nghiền lợi mà nói.

Tĩnh Phân bị lời cô, xấu hổ cúi đầu, dù chuyện đã qua lâu, bà cũng không thể rửa sạch mọi tội lỗi trong lòng Hựu Huyền?

“ Hai đứa đang quen nhau?” Nghị Đạt nói.

“ Không được sao ba? Con năm nay 18 tuổi, có bạn trai cũng là chuyện thường.” Cô ghét giọng điệu của ba, càng ghét nét mặt kinh hoàng của Lâm Tĩnh Phân, giống như cô và Lệ Bình quen nhau là tội ác tày trời vậy.

“ Không có gì nhưng sao đối tượng lại là Lệ Bình? Con cũng biết Lệ Bình và Hựu Đình”

“ Là do các người tự sắp xếp, các người có hỏi ý Lệ Bình thế nào không?” Cô xác nhận qua, tình cảm Lệ Bình với Hựu Đình chỉ là anh em bình thường, không có tình cảm gì khác.

“ Chuyện này không cần hỏi, chúng ta chứng kiến chúng nó từ nhỏ đã biết.”

“ Là con đi nhầm thời đại hay đầu các người có vấn đề, từ khi nào vận mệnh của người khác bị cha mẹ mai mối?” Hựu Huyền hếch cằm, cười lạnh.

“ Mặc kệ con thế nào, con cũng không được cướp bạn trai của em gái.”

Buồn cười, cũng có thể tính là bạn trai? Huống chi” Vì sao không thế? Thấy chồng người khác còn có thể cướp, bạn trai là tha gì?”

Ánh mắt cô nhìn thẳng vào Tĩnh Phân, quan sát biểu lộ hèn mọn không bỏ sót.

“ Quả nhiên là vì dì.” Tĩnh Phân thở dài, bà đến trước mặt Hựu Huyền, kéo tay cô : “ Nếu cộn hận dì, thì trừng phạt dì đi, đừng bắt nạt Hựu Đình, nó còn nhỏ, sức khoẻ không tốt, chịu không nổi.”

Bắt nạt ?

Hựu Huyền bỏ tay bà ra, lạnh giọng nói : “ Tôi có thể trừng phạt bà cái gì? Mẹ tôi bị đã bức chết, ba tôi bị bà chiếm, đời bất hạnh của tôi dùng để đổi hạnh phúc mỹ mãn của bà, trừng phạt bà? Tôi đâu có năng lực đó.”

“ Mẹ của con sinh bệnh mà chết, đâu phải Tĩnh Phân bức chết.” Nghị Đạt nói.

“ Đúng, ung thư xương, tôi biết, ba có biết lý do không? Vì sao lại bị ung thư? Rất đơn giản — cảm xúc tiêu cực một thời gian dài, mà cảm xúc của mẹ là do ai, có cần con điểm danh không ?” Cô nhìn Tĩnh Phân.

Bà bị mối hận của Hựu Huyền làm sợ, lui ba bước : “ Hoá ra con giận dì như vậy?” Giọng nói Tĩnh Phân run nhè nhẹ.

“ Đúng vậy, rất hận.” Cô đi đến bên cửa sổ, khoé miệng vô tình cười lạnh.

Thật ra, cô cũng không độc ác đến thế, lúc gặp Hựu Đình trong vườn hoa khóc ròng ròng, trong lòng cô cũng không thoải mái, thấy mình mang tội ác, cũng có xúc động muốn giải thích toàn bộ. Nhưng dưới tình huống này, Lâm Tĩnh Phân và Phương Nghị Đạt không có quyền phê phán cô.

Hựu Huyền cười lạnh làm cho Nghị Đạt nhớ tới ánh mắt hận thù của đứa bé 6 tuổi kia, nhớ tới lúc nó trèo lên giường, cánh tay bám lấy cổ mẹ, nói : “ Mẹ, đừng sợ, Hựu Huyền sẽ không rời xa mẹ. Hựu Huyền sẽ trưởng thành , sẽ tự mình chăm sóc mẹ.”

Thời điểm đó, ông đã đánh mất đứa con hay làm nũng trong lòng mình, một đứa con gái lấy lại quyền lợi cho mẹ mình.

“ Cho nên con cố ý ở cạnh Lệ Bình , muốn tổn thương Hựu Đình vì trả thù dì?” Tĩnh Phân hỏi.

Không phải ! Bà đâu có vĩ đại như vậy, vĩ đại đến nỗi tôi dùng tình yêu của mình để đổi lấy vui vẻ, Hựu Huyền trả lời trong đáy lòng.

Mà làm gì có người nhìn thấu Hựu Huyền, cô lại giả bộ làm người thắng cuộc, thoả thuận ngầm của cô bị lên án, cô muốn bà ta vì con gái mình mất bạn trai mà có trách nhiệm.

Tĩnh Phân cũng là phụ nữ, quan sát tỉ mỉ, bà liếc mắt một cái nhìn ra Hựu Huyền đang nguy trang.

Trái tim băng giá, bà hiểu rằng, Hựu Huyền không phải trả thù, là thật

lòng yêu Lê Bình.

Nếu nó thật lòng yêu Lê Bình, như vậy, mặc kệ ai là cũng không chia rẽ được bọn họ, bà đã từng yêu đường thời trẻ, hiểu được tình yêu có bao nhiêu đáng sợ.

Nói như vậy Hựu Đình của bà làm sao giờ? Tỉnh Phân nhớ tới lúc nó ôm lấy bà khóc lóc, còn nói không có Lê Bình, nó sẽ không sống được, làm sao giờ? Hựu Đình còn quan trọng hơn sinh mệnh bà, bà đâu có thể trơ mắt nhìn nó héo rũ?

Hựu Huyền tựa tấm cửa sổ, lạnh lùng nhìn phụ thân, cô chờ xem phụ thân sẽ xử lý thế nào,. nhìn ông muốn gì, khi hai đứa con gái tranh giành nhau.

“ Hựu Huyền, con cũng biết tim Hựu Đình không tốt, nó không chịu nổi cú sốc này.” Tỉnh Phân nói.

Bà nhấn mạnh câu Hựu Đình bệnh tim, ở trước mặt ông chồng gợi thương tâm, muốn Hựu Huyền gạt bỏ tình yêu này.

Bà xấu tính, ích kỉ, tất cả đều là lỗi của bà, bà nên xuống 18 tầng địa ngục, chỉ cần Hựu Đình có cuộc sống tốt, bà đồng ý gánh vác hết.

Hựu Huyền cười lạnh. Do đâu? Bởi tim cô rất tốt nên rút khỏi cuộc chiến ? Xin lỗi, cô không đến nỗi phải vì Hựu Đình mà rời bỏ anh ấy.

“ Hựu Huyền, làm tổn thương Hựu Đình sẽ làm con vui vẻ sao?” Nghị Đạt hỏi.

“ Không, nhưng các người cảm thấy đau khổ.” Cô trả lời lãnh khốc.

“ Làm như vậy, con sẽ không được hạnh phúc đâu.” Nghị Đạt chậm rãi lắc đầu.

“ Không sao cả, dù sao hạnh phúc của tôi sớm bị các người phá huỷ.”

“ Hựu Huyền, Hựu Đình là em gái con, nếu nó vì con mà chết, lương tâm cả đời con sẽ bất an.”

“ Mẹ tôi vì các người bức chết, xin hỏi, lương tâm của các người thật bất

an sao?” Cô cười khẽ hỏi lại.

“ Đúng, lương tâm chúng ta bất an.”

“ Thật không? Sao tôi thoát nhìn, các người hạnh phúc lắm!” Hựu Huyền xuy một tiếng.

Nghị Đạt nhìn Hựu Huyền, cảm giác buồn bã nặng nề xuất hiện, ông đã làm cái gì mà khiến đứa con ngoan ngoãn biến thành bộ dạng này.

“ Hựu Huyền, buông tay đi , con sẽ hối hận.” Ông thở dài.

Cô trả lời ba, là một tiếng cười khinh miệt.

Sau này, Hựu Huyền không coi ai ra gì, mỗi ngày cô và Lệ Bình đi ra ngoài. Cho dù Lệ Bình bận, cô cũng bám dính bên cạnh hẳn, cô cố ý muốn mình hạnh phúc, cố ý xem nhẹ thân sắc Hựu Đình có bệnh, cô là cô gái xấu tính, người khác càng ngăn cản, cô càng làm.

Lệ Bình phát giác Hựu Huyền khác lạ, không biết vì sao cô căng thẳng, cũng không biết vì sao cô lại thân mật, cho đến khi Tĩnh Phân nói chuyện với anh, tâm tư anh trùng xuống.

Anh không biết có nên tin tưởng dì Phân không?

Nhưng lời bà nói dĩ nhiên in dấu dưới đáy lòng anh.

Một mặt anh tự nói mình sẽ tin tưởng Hựu Huyền, mặt khác lại thấy lo lắng.

Chương 5

Hựu Huyền mặc váy sa-tanh xanh cùng chiếc áo khoác ngắn màu kem, đầu hơi cúi xuống. Cô ngồi yên lặng trong phòng khám, nếu không vì tay cô run lên nhẹ nhẹ thì chẳng ai biết cô đang lo lắng đến mức nào.

Cô không biết tại sao khi cô đang tung người nhảy lên trong buổi diễn thì lại ngã xuống.

Cô nghe tiếng người xem la lên kinh hoàng mà đáng sợ là- sau khi ngã xuống, cô lại không thể đứng lên được, sau đó, cô đành nhờ bạn diễn ôm xuống sân khấu.

Vở diễn vẫn tiếp tục, có người lên sân khấu thay cô- Amy, người luôn muốn thế vai cô.

Lẽ ra cô không nên ở đây, trong phòng khám, mà hẳn là ở trên sân khấu nhận những bó hoa tươi thắm cùng tiếng vỗ tay khen ngợi, nhưng..... Hựu Huyền nhìn ánh mắt trầm ngâm của vị bác sĩ ở đối diện, qua vẻ mặt nghiêm túc nơi ông, cô lờ mờ tìm được lý do.

Bất chợt, một ý nghĩ đáng sợ lướt qua, nỗi sợ hãi cũng chậm rãi len lỏi vào trái tim, hơi lạnh thấm dần vào người như có vô số xúc tua quấn chặt lấy cô. Nó tràn ngập đầu óc cô, che lấp ánh mặt trời nơi đáy lòng cô chỉ chừa lại một sự trống rỗng đáng sợ.

“Phương tiểu thư, tôi muốn sắp xếp cho cô nhập viện làm kiểm tra.” Sau khi nhìn bệnh án xong, bác sĩ cũng mở miệng, bình thản nói ra tin không vui.

“E rằng không được rồi, gần đây tôi còn mấy buổi diễn nữa cho nên.....”

“Tôi nghĩ chắc cô chưa hiểu rõ lời tôi, tôi nói để cô nhập viện kiểm tra, nghĩa là nếu cô có buổi diễn hay công việc gì thì cũng phải hoãn lại.”

“Nghiêm trọng vậy sao?” Cô run lên, xoa xoa đôi tay lạnh lẽo.

“Cẩn thận vẫn hơn, nếu thật có gì thì sớm biết sớm trị vẫn tốt hơn.”

“Sớm biết sớm trị? Bác sĩ, xin hỏi bác sĩ chẩn đoán tôi mắc bệnh gì, là..... ung thư sao?” Cô cũng chỉ thuận miệng đoán bừa nhưng lại làm ông bác sĩ ngó ra, Hựu Huyền chợt thấy trái tim cô như rơi xuống vực sâu không đáy.

“Tóm lại, tôi sẽ sắp xếp làm kiểm tra cho cô, chút nữa cô đi làm hồ sơ chuẩn bị nhập viện, khi nào có phòng bệnh thì tôi sẽ liên lạc với cô sau.”

Hựu Huyền cầm xấp bệnh án dày, ngần ngợ ra khỏi phòng khám, cô hồi hận, không nên đuổi bác tài xế trở về- bởi vì giờ phút này cô cần mượn một bờ vai để tựa vào.

Sao lại thế này? Báo ứng sao? Cô bị ông trời báo ứng vì cô quá xấu xa, không có tình thân, ngay cả người yêu của em mình cũng cướp được, thế nên ông trời tức giận muốn gọi cô về?

Nếu thế cũng được thôi, nhưng, tại sao không công bằng thêm chút nữa? Tại sao kẻ cướp chồng người khác thì không sao cả? Tại sao bọn họ vẫn có thể vui vẻ hạnh phúc, cả nhà bình bình yên yên mà cô lại bị báo ứng? Không công bằng!

Nhưng mà dù không công bằng..... Cô vẫn bị báo ứng đấy thôi, vô lý thật, tại sao cô phải chết chứ.....

Cô sắp chết..... Sắp chết..... Mà chết thì thế nào?

Suy nghĩ cô rối nùi, sắc mặt thì vàng như nghệ, cho nên dù cô rất đẹp rất đáng yêu nhưng vẫn giống tượng sáp không sức sống, cơ thể cô lạnh dần, hơi thở bi thương cô độc.....

Cô sắp chết..... Dù cô có lại kiêu ngạo thế nào thì cũng chẳng thay đổi được gì, gieo gió gặt bão, không phải không có mà là chưa đến, đã đến lúc cô gặt bão, thế nên bị báo ứng.

Không, không đúng, bác sĩ chỉ nói cần kiểm tra, chưa nói cô bị ung thư, chưa nói cô sắp chết, có thể là..... viêm cơ, đúng, viêm cơ mạn tính, nếu không chữa được thì cô sẽ phải bỏ thân, thế nên bác sĩ mới như vậy, không sai, chính là viêm cơ mà không phải chứng bệnh chết người kia.

Nhưng mà..... lúc trước mẹ cũng từ cú ngã mà đứng dậy đấy thôi? Lần

đầu tiên bị ngã mẹ còn cười nói: “Không được rồi, mẹ còn vụng về hơn Hựu Huyền nữa.”

Không đúng, sẽ không, cô luôn ngã a, từ lúc bắt đầu tập múa thì hai chân cô chưa có ngày nào lành lặn cả, té ngã như cơm bữa, cũng không đúng, hoàn toàn không giống vậy.

Vội vàng phủ nhận, Hựu Huyền bước nhanh trên vỉa hè, đế giày chạm mặt đường phát ra tiếng động chói tai, cô nắm chặt hai tay muốn kêu la với ông trời thì mưa to đổ ập xuống.

Ào ào ào ào, mưa ướt đầm cả người cô.

Ông trời muốn dọa cô sao? Cô không sợ! Không sợ trời đất, không sợ quỷ thần, cả chết cô còn không sợ nữa là. Biết không? Cô không có người nhà giúp đỡ, cho nên càng không thể chịu thua.

Cô càng chạy càng nhanh, băng qua đèn xanh đèn đỏ, qua hành lang dài thật dài- một cô gái mặc váy múa, cho dù bộ váy đã ướt đầm, vẫn khiến người ta chú ý.

Cô không quan tâm, bất cứ giá nào, cô tự nói với chính mình: đừng sợ! Cô không còn là đứa trẻ 6 tuổi năm nào, đối mặt với thần chết..... Không sợ, cô không sợ!

Lặp đi lặp lại như thế, cô cố gạt bỏ nỗi sợ của chính mình, cô tức giận bất bình muốn lớn tiếng kêu oan, nhưng ngay cả tìm cái người nghe cũng không thấy.....

Bất chợt, cô thấy buồng điện thoại công cộng ven đường- như thấy một tia sáng le lói trong đêm tối.

Cô lục tung túi áo, 1 đồng, 2 đồng, cô nhét hết vào khe nhận tiền, run run, cô cố vũ chính mình phải dũng cảm lên.

“Alô, Chu Lệ Bình đang nghe đây.” Giọng Lệ Bình truyền đến gọi tỉnh Hựu Huyền.

“Em, em là Hựu, Hựu Huyền.....” Giọng cô run rẩy.

“Hựu Huyền, buổi diễn hôm nay ổn chứ? Thực xin lỗi, anh bận quá, chờ

xong việc anh sẽ sắp xếp thời gian dẫn em đi chơi.” Lệ Bình vẫn dịu dàng như trước.

“Lệ Bình, em có thể, có thể thích anh, đúng, đúng không?” Câu nói bất ngờ khiến Lệ Bình không biết đáp lại thế nào.

“Hựu Huyền, chuyện gì xảy ra? Em đang lắp bắp cái gì?” Giọng cô không ổn, lời nói cũng thế...

“Tình yêu, tình yêu vô tội, anh, anh đã nói, ba và Lâm, Lâm Tĩnh Phân không sai, em không thể..... không thể đổ hết lỗi lên đầu họ.....” Cô run run nói tiếp, “Dù, dù em làm cái gì, cũng không, không sao mà đúng không..... Cho dù làm, làm sai, cũng sẽ không bị báo, báo ứng.....” Cô nói năng lộn xộn.

Lệ Bình im lặng, anh nhớ tới lời dì Tĩnh Phân đã nói- chẳng lẽ Hựu Huyền định thú nhận cô đã làm cái gì? Anh thở dài nói: “Hựu Huyền, em ở đâu, chúng ta nói chuyện được không?”

Hựu Huyền chưa kịp nói gì thì điện thoại bị ngắt. Không được! Cô còn muốn nghe Lệ Bình nói, như thế cô mới sẽ không sợ hãi, cô muốn gặp anh, nghe anh nói, muốn nói với anh mọi chuyện. Hựu Huyền lại lục tung túi xách nhưng không tìm thấy di động hay đồng tiền nào.

Hựu Huyền về nhà, cô cố làm mình trông vẫn bình thường, không để người ta biết cô đã bị báo ứng. Cô thay một váy múa khác rồi vào phòng luyện tập.

Cô xoay tròn, duỗi chân nhảy lên, muốn chứng minh cô vẫn khỏe lắm, rằng tất cả chỉ là nhầm lẫn.

Nhưng là..... Cô ngã, lần thứ 2 ngã, lần thứ 3 ngã, 2 chân bầm tím.

Cô đau lắm nhưng vẫn kiên trì không kêu rên ra tiếng, không muốn nhận thua, cô thử 1 lần lại 1 lần..... Sau N lần thất bại, sự phẫn nộ nổ tung.

Tại sao?! Tại sao cô xui xẻo đến vậy? Tại sao cô không thể được yêu, tại sao cô không có thể sống qua tuổi 18, tại sao..... Trong tiếng nhạc âm ỉ, cô vùng chân cố làm những động tác khó nhất, để mặc mồ hôi nước mắt ứa ra.

Tức giận, oán hận, cô chán ghét làm Phương Hựu Huyền, cô muốn làm người khác, cô không muốn nhận cái số xui xẻo như thế, cô muốn bình bình yên yên, có ba có mẹ như tất cả những cô gái khác.

Cô nhảy cao rồi khụy xuống, không chịu bỏ cuộc, mãi đến khi dùng hết chút sức lực cuối cùng, cô úp mặt xuống gối, nước mắt trượt xuống gò má, lăn xuống đất, mặt gương lạnh lẽo dán sau lưng trần, đóng băng lòng cô.

Cô muốn lớn tiếng gào khóc, lại không đủ sức.

Thực sự có báo ứng mà, tâm không thuần, ý bất chính sẽ bị báo ứng, không phải không báo, chính là thời điểm chưa tới..... Của cô thời điểm đến, ông trời thấy cô tâm hư, cô trốn không được.....

Cửa bị mở ra, Hựu Đình thấp thỏm rụt rè đến bên cô, ngần ngừ một lúc lâu mới vét hết can đảm nhẹ giọng gọi cô, “Chị!”.

Hựu Huyền ngẩng phắt đầu, ánh mắt đầy căm hận làm Hựu Đình hết hồn lùi lại mấy bước.

“Ra ngoài!” Cô nuốt xuống nghẹn ngào không cho người khác thấy sự yếu ớt của cô.

“Chị, em xin chị, trả anh Lệ Bình cho em được không? Chị xinh đẹp như vậy, tài giỏi như vậy, mọi người ai cũng thích chị, chị đâu có thiếu người yêu nhưng em thì em chỉ có mỗi anh Lệ Bình.....” Nước mắt Hựu Đình rơi như mưa ngay sau khi cô ta bắt đầu nói.

“Vì sao?” Giọng cô lạnh xuống -10 độ.

Cô ta còn thiếu thứ gì đâu? Cô ta có ba, có gia đình yêu thương, hạnh phúc..... Cô ta có mọi thứ, giờ còn muốn cô nhường cái gì chứ?

“Em yêu anh Lệ Bình rất lâu rồi, từ lúc còn rất nhỏ em đã bắt đầu thương anh, em không thể không có anh Lệ Bình, không có anh ấy em sẽ chết, em thực sự sẽ chết.”

Không đúng, cô ta sai rồi, người sẽ chết là cô- Phương Hựu Huyền- không phải Phương Hựu Đình. Phương Hựu Đình là công chúa mà, vận mệnh cô ta thật may mắn, không như Phương Hựu Huyền là con quỷ xui xẻo, yêu

bạn trai cũng bị ông trời báo ứng.

“Chị, em biết chị không thích em, chỉ cần chị trả anh Lê Bình cho em, em hứa không bao giờ làm phiền chị nữa, không làm chị chán ghét nữa, được không?”

Từ khi nào thì Lê Bình gán nhãn “Phương Hựu Đình” vậy? Có thể trao đổi bằng sự yên tĩnh của cô sao? Hựu Huyền cười lạnh, thầm nghĩ thế giới này thật vớ vẩn đến buồn cười.

Hựu Đình nhìn vẻ mặt cao ngạo của Hựu Huyền mà không tìm được nước mắt.

“Chị, chị nói với em đi, chị có thực sự yêu anh Lê Bình không? Nếu không yêu thì.....”

“Không yêu lại thế nào? Không yêu tôi cũng không tặng anh ấy cho cô, anh ấy là của tôi, cho dù tôi chơi chán chơi ghét, cho dù tôi muốn xem anh ta như rác rưởi mà vứt đi thì tôi cũng không tặng cho cô, bởi vì cả nhặt rác của tôi cô cũng không xứng. Nghe chưa?” Cô nói gần từng tiếng, lời lẽ tàn nhẫn, đâm bị thương cả Hựu Đình lẫn chính cô.

Cô thật hận..... Hận trời hận mạng, hận sao mình là Phương Hựu Huyền mà không phải ai khác?

“Chị, em xin chị đừng nói thế, anh Lê Bình không phải rác rưởi, anh ấy là người tốt nhất trên đời, em biết chị hận mẹ em, hận em, chị cướp anh Lê Bình đi để trả thù mẹ, làm cho mẹ thống khổ nhưng làm thế chị có thể vui vẻ hạnh phúc sao? Chị sẽ không hạnh phúc đâu.”

Hừ, Phương Hựu Đình đổi nghề làm thầy bói từ bao giờ? Biết trước cả việc cô có hạnh phúc hay không cơ đấy, có điều cô ta nói không sai, cô sẽ không hạnh phúc, hiện tại không, về sau cũng sẽ không.

“Làm sao cô biết tôi sẽ không vui vẻ hạnh phúc? Nhìn cô thống khổ vì vĩnh viễn không chiếm được người mình yêu, trời biết đất biết, tôi vui sướng biết bao.”

Mỗi câu Hựu Huyền nói đều là giả dối, cũng không biết vì sao, những lời này làm cô đau đến nghẹn thở.

A, cô đã hiểu, nỗi thống khổ của người khác có thể giảm bớt nỗi thống khổ của bản thân, bởi khi biết rằng không chỉ riêng ta là người bất hạnh thì sẽ không sợ đến run rẩy nữa. Đã hiểu..... Tốt lắm, vậy mọi người cùng bất hạnh, cùng vào địa ngục với cô đi thôi.....

“Yêu đâu phải thế, chị thông minh như vậy nhất định cũng biết làm thế là không đúng.”

Cô còn cần Phương Hựu Đình dạy yêu là gì sao? Buồn cười! “Cô nghĩ tôi sẽ để ý chuyện đúng sai sao?”

“Vậy chị để ý cái gì, nói với em đi, dù có khó đến đâu em cũng làm được.”

Hựu Huyền đáp trả cô bằng 1 tiếng cười lạnh bất cần đời.

Hựu Đình nóng ruột gào khóc, cô siết chặt tay Hựu Huyền, quỳ gối nói lớn tiếng: “Xin chị, xin chị trả Anh Lê Bình cho em.”

“Không trả.”

“Chị phải làm em tổn thương mới vui lòng sao?”

“Đúng.” Không suy nghĩ gì, Hựu Huyền trả lời ngay. “Nhìn cô khóc, nhìn cô bi thảm, sự bất bình trong lòng tôi mới dịu bớt phần nào, cô nói cô trắng tay? Sai, cô có ba, có mẹ, có cả gia đình hoàn chỉnh, dù cái gia đình ấy hoàn chỉnh là nhờ sự hy sinh tính mạng của mẹ tôi và vì mẹ cô làm tất cả vì cô.

“Cô làm công chúa 18 năm rồi đúng không? Đáng lẽ tôi mới là công chúa, nhưng vì cô, tôi biến thành cô bé lọ lem, tôi mới là cái người- trừ Lê Bình- cái gì cũng không có, cho nên, tôi cướp anh ấy thì có sao.” Trên trán cô ứa đầy mồ hôi lạnh, hơi thở dồn dập.

“Nhưng chị không yêu anh ấy kia mà.”

“Thế lại thế nào? Chỉ cần anh ấy không yêu cô là được.”

“Chị rất quá đáng, chị không thể dùng anh Lê Bình đến tổn thương tôi.” Sắc mặt Hựu Đình trắng bệch.

“Tôi quá đáng sao? Chờ tôi giành lại ba tôi, đuổi mẹ cô đi, đến khi cô thật

sự trắng tay hãy nói thế thì mới công bằng.”

“Chị, chị..... chị xấu lắm, tôi không có người chị như chị.” Hựu Đình khóc nức nở.

“Xấu? Mẹ cô cướp ba tôi thì không xấu? Tôi tính cái gì đâu? Chỉ lặp lại những gì mẹ cô đã làm thôi.”

“Ba mẹ yêu nhau mà chị đâu có yêu anh Lê Bình.”

“Tình yêu vĩ đại đến thế sao? Chỉ cần nói yêu thì dù có làm chuyện gì cũng là đúng? Đối trá! Tôi sẽ không yêu bất cứ ai, tôi chỉ cần nhìn kẻ thù thống khổ hơn mình trăm ngàn lần là được..... Tôi chẳng quan tâm mình tốt hay xấu, chỉ để ý nhìn cô cười hay khóc, có thể cười trên sự thống khổ của cô hay không. Nếu có thể, tôi còn muốn nhìn cô chúc phúc tôi cùng Lê Bình trong nước mắt, cho dù tôi không yêu thì Lê Bình vẫn là của tôi.....”

Hựu Huyền chưa nói xong thì cửa đã mở tung, Lê Bình cất bước vào phòng.

Trên mặt anh không còn sự dịu dàng ấm áp không có nụ cười, chỉ lạnh lùng nhìn chằm chằm vào Hựu Huyền không chớp mắt.

Lúc nhận được điện thoại của Hựu Huyền anh đã mất hồn mất vía, thật vất vả đợi đến khi hội nghị kết thúc, anh vội vàng dặn dò trợ lý mấy câu rồi chạy vội về Phương gia, không ngờ mình lại nghe được cuộc nói chuyện này, xác nhận những điều dì Tĩnh Phân nói.

Cô thật không yêu anh, cô chỉ đang diễn trò, mà anh, chỉ là vật hi sinh cho cừu hận.

Cô thật tàn nhẫn, mặc kệ anh quan tâm cô thế nào, yêu thương cô ra sao, kết quả chỉ là sự lợi dụng. Thất vọng đè nặng trái tim anh, anh nhìn lầm cô..... vì quá yêu cô.....

Đau đớn bóp nghẹt trái tim anh, cuối cùng, anh đã hiểu cảm giác khi hận 1 người.

“Anh Lê Bình.” Hựu Đình xoay người, thấy là Lê Bình, sợ hãi chạy vào lòng anh.

Anh nghe thấy, anh nghe thấy được..... Rét lạnh len lỏi vào người Hựu Huyền, kết thúc, kết thúc hoàn toàn, cô chẳng cần lại lo lắng ghi điểm, dù có đủ ba vạn điểm, anh cũng sẽ không lại thích cô, anh đã nhận định cô là mù phù thủy ác độc.

Không, cô không muốn như vậy!

Hựu Huyền sững sờ nhìn 2 người, cô cũng muốn nhào vào lòng anh, cũng muốn thỏ thẻ nói cô thương anh, rất rất thương anh, rằng những câu vừa rồi đều là giả, cô chỉ đang giận Phương Hựu Đình ngoài việc làm cô ta khóc, cô chẳng làm gì có hại cho cô ta, dù sao, dù sao..... Cô ta luôn lấy nước mắt làm vũ khí để giành lấy sự quan tâm của mọi người.

Nhưng gương mặt hờ hững của anh dập tắt suy nghĩ trong đầu cô.

“Cô sẽ không có được.” Lạnh nhạt, Lê Bình nói nhỏ.

Có được? Có ý gì?

Cô chưa từng có được thứ gì, mọi thứ của cô đều bị Phương Hựu Đình cướp đi, cô chẳng có gì, chỉ có 1 Chu Lê Bình nói thích cô, không phải thích kiểu anh em hay bạn bè.....

Cho nên,... à, cô chợt hiểu ra, anh nói “Sẽ không có được” nghĩa là – anh sẽ không để cô có được nước mắt của Hựu Đình khi chúc phúc họ!

Anh không cần cô nữa, anh lại về với Hựu Đình, không lại quan tâm mù phù thủy ác độc.

Ha ha ha, báo ứng, đây mới là báo ứng thật sự mà!

Thật tốt quá, cô luôn lo lắng giẫm lên vết xe đổ, giờ thì sao? Mất đi tình yêu, mất đi mạng sống, con đường cô đi lại giống hệt của mẹ.

A, thật lạ, khoảnh khắc bi thảm thế này nhưng cô lại không muốn khóc, chỉ muốn ngửa mặt lên trời cười to.

Đúng là cô bị bệnh, bệnh không nhẹ chút nào.

Không biết vì sao, mưa cứ rơi, mưa to mưa nhỏ thay nhau trút xuống, Hựu Huyền cầm 1 chiếc dù hoa lên, nước mưa chảy xuôi theo khung dù, 1

trận gió thổi qua, nước mưa bắn tung tóe lên âu phục cô.

Cô đợi Lê Bình ở cổng bệnh viện, kể từ lần đó, họ đã không gặp nhau suốt 3 ngày đằng đẳng. Mới 3 ngày mà cô tưởng đã mấy năm, đến giờ cô mới biết cái cảm giác, 1 ngày không gặp như cách 3 thu, không nói quá chút nào.

Cô chưa từng chật vật như vậy, dù là vì ba, cô cũng chưa từng như chó chờ chủ, cầu xin một chút yêu thương, một chút công bằng, nhưng, cô tự nguyện nhận lấy chật vật vì người cô yêu.

Cô tự bảo mình: Lê Bình là người lý trí nhất, chỉ cần mình giải thích rõ ràng thì anh ấy sẽ hiểu, mình nói dối thôi mà, anh ấy sẽ hiểu, mình thương anh ấy thật lòng, không phải vì báo thù lại càng không vì trừng phạt ai ai.

Cô tự bảo mình: Lê Bình yêu mình, anh ấy chỉ xem Hựu Đình như em gái, điều này sẽ không thay đổi dù anh ấy có giận dữ đi nữa, cuối cùng anh ấy sẽ hiểu, cảm tình của mình không phải giả dối, mình thương anh ấy thật sự, như đá như vàng.

Cô chỉ phải giải thích với anh ấy tại sao cô nói dối, tại sao lại giận dữ nói ra những lời tàn nhẫn đó, rằng tất cả chỉ vì cô sợ, sợ thái độ của ông bác sĩ kia, cái thái độ làm cô nghĩ đến thần chết đang tới gần.

Cô sợ cái chết, rất sợ rất sợ, cô từng gặp ác mộng hàng đêm suốt mấy năm ròng, trong mộng, cô ôm 1 thân thể lạnh băng của 1 người, cũng trong giấc mộng đó, tay chân cô từ từ lạnh đi, thành băng.

Cô không thể để hiểu lầm chia lìa 2 người, không thể để mọi việc trở nên vô vọng như cái hồi mẹ mất ba, nếu không chắc cô sẽ chết, nếu cô mất Lê Bình, chắc chắn cô cũng sẽ gặp kết cục như mẹ?

Cô lẩm nhẩm những lời cô định nói với anh, suốt 5 giờ, hai chân cô không hề mỏi.

Cuối cùng, cô thấy Lê Bình, thấy bóng anh mặc đồ trắng, thấy anh mỉm cười với đồng nghiệp, nụ cười vẫn ấm áp dịu dàng như trước.

Hựu Huyền đi vội đến, lão đạo sư ngã, thế mới biết hai đùi cô đã chết lạng tự bao giờ.

Cô mặc kệ, chỉ lo chạy vội đến trước mặt anh, chặn ngang đường anh đi, cũng chặn ngang cuộc nói chuyện của 2 người.

Vị đồng nghiệp nhìn Hựu Huyền 1 lúc, gật đầu với Lê Bình cười nói: “Bạn gái đến hả, vậy mai chúng ta bàn tiếp.”

Bất ngờ là Hựu Huyền, vốn lạnh nhạt với mọi người, lại gật gật đầu với người kia tỏ vẻ thân thiện. Đó là điều cô chưa bao giờ làm, vì Lê Bình, cô nguyện ý thay đổi.

Lê Bình nhìn cô chăm chăm, bao nhiêu ấm áp dịu dàng đều biến mất cả, lạnh giọng hỏi: “Có việc sao?”

“Chúng ta nói chuyện được không?” Cô hồi hộp siết chặt năm đấm, móng đâm cả vào lòng bàn tay.

“Còn chuyện gì để nói sao?”

Giọng nói lạnh lùng đến lạ lẫm, ánh mắt tràn đầy bức tức, cô biết anh đang giận cô.

“Có, em muốn giải thích chuyện hôm đó..... không phải như anh nghĩ đâu.”

“Xin lỗi, tôi còn có hẹn, khi nào rảnh chúng ta nói tiếp.” Anh nói với cô hết như nói với người qua đường.

“Em không cần nhiều thời gian lắm đâu, chỉ 3 phút thôi.” Cô phải tranh thủ cơ hội cho chính mình.

Anh liếc cô một cái, hít thật sâu, nhấc tay nhìn đồng hồ, “Được, 3 phút thôi, cô nói đi.”

Thái độ của anh làm cô đau lòng, Hựu Huyền cắn môi, tự bảo lòng rằng không việc gì phải sợ, cô phải thử qua mới có thể buông tha, 3 phút, cô sẽ nắm chắc thời gian.

“Hôm đó những điều anh nghe được đều là giả, ý em là em chỉ nói vì muốn chọc giận Hựu Đình, vì nó nói anh là của nó, muốn em tặng anh cho nó. Em không muốn làm thế vì em yêu anh, rất yêu anh.....”

Cô cuống quít muốn nói cho anh hiểu tình yêu là thật, lời dối là giả, chỉ cần anh chịu nghe cô, cô sẵn sàng nghe anh làm trăm ngàn việc, bao gồm..... buông tha cừu hận.

Anh xoa xoa cổ tay nhìn cô một lúc lâu, thở dài. “Phương Hựu Huyền, cô không bao giờ chịu nhận thua phải không?”

“Em.....” Anh nói làm cô ghen lời, đây là lần đầu tiên cô phát hiện tài ăn nói của mình tệ đến vậy.

“Dù có chịu hay không thì lần này cô thua chắc rồi.”

Lệ Bình đi vòng qua cô đến chiếc xe đỗ ven đường.

Hựu Huyền nhìn theo bóng anh, nhìn Hựu Đình cười vui vẻ đợi Lệ Bình đến gần cô ta, ôm eo cô ta cùng ngồi vào xe.

Thua chắc rồi..... Thì ra cô thua chắc rồi?

Kiệt sức, chiếc dù trên tay cô bị gió thổi bay, lăn vài vòng rồi nằm chơ vơ trên vỉa hè.

Cô muốn đi nhặt nhưng lại vấp ngã, lại một trận gió thổi qua, cô trơ mắt nhìn dù bay đi, gãy nát, cô cũng như chiếc dù của mình, tan nát, cô và tình yêu của anh, tan nát.....

Lần đầu tiên cố gắng theo đuổi tình yêu, cô chỉ nhận được sự lạnh nhạt của anh.

Tất cả mọi người không hiểu cô, không sao cả, cô chỉ để ý Lệ Bình có hiểu cô hay không.

Hôm nay, cả nhà tổ chức sinh nhật cho Lệ Bình, cô không theo vào mà lặng lẽ đứng ngoài cửa sổ Chu gia, chăm chú nhìn cảnh náo nhiệt trong phòng, hết như nhiều năm trước kia.

Lệ Bình nói, vào cái đêm Noel đó, anh yêu phải cô bé bán diêm.

Xem, cô ăn ý với anh biết bao? Cái đêm rét lạnh đó cô cũng nghĩ mình chính là cô bé bán diêm.

Tối nay, cô lại thêm sự ấm áp, thêm một đôi tay to kéo cô vào phòng, dùng khăn lau khô mái tóc sũng nước.

Cô đợi ngoài cửa sổ thật lâu, Lê Bình không quay đầu lại, không phát hiện bóng cô bên khung cửa, thở dài, cúi cô lại đau, cô ngồi xồm xuống, lọt thỏm giữa những bông hoa cừu trọng cát sau lưng.

Ánh trăng thực viên, viên đặc tượng cái kia bọn họ ở thanh cảnh nông trường ban đêm, đêm đó, cô cười hỏi: “Nếu ta hôn người, người có thể hay không lập tức đem ta thăng chờ?”

Cô chính là nói nói, hân người này rất nặng kế hoạch, nói muốn một ngàn năm trăm cái thích mới có thể đổi một cái yêu, cô liền nhận mệnh tin tưởng, thế nào cũng phải đợi đến hai mươi hai tuổi năm ấy mùa thu, cô mới có thể đợi đến hân một tiếng ta yêu người, về phần hôn môi, đó là quá tình yêu sau mới có thể việc làm.

“Thăng chờ thành cái gì?” Hân hỏi.

“Tình nhân.”

“Ta không đụng vào vị thành niên thiếu nữ.” Hân nói được chắc như đinh đóng cột, sau đó không hề thương lượng, thực không lãng mạn, đem cô đẩy ra.

“Ta đã năm măn mười tám tuổi.” Cô tranh cãi.

“Ta đối trưởng thành định nghĩa là hai mươi hai tuổi.” Hân là lão cũ kỹ thêm cấp ba.

Cô không vừa lòng quay mặt, sau đó ở hân bất ngờ không kịp phòng gian, nhanh chóng quay đầu, ở hân môi gian thiệp thượng một cái hôn môi.

Nụ hôn này có chút vội vàng, thậm chí không thể gọi là hôn nữa, nhưng cô chạm tới cánh môi mềm mại của anh, đáy lòng cô vương đầy hơi thở anh.

Lê Bình vừa then vừa tức hỏi: “Cô làm gì vậy hả?”

Cô cười hờn hờ trả lời, “Anh không biết sao? Đây gọi là ‘bá vương ngạnh thượng cung’ (~chỉ ép buộc người khác làm việc gì đó), tuyệt thật, em thích cảm giác này.” Từ lần đó về sau, anh thường gọi cô là “Kẻ không biết nhận

thua”, có ai ngờ, đến cuối cùng, ‘không biết nhận thua’ trở thành cụm từ mà anh dùng để lên án cô.

Tiếng bước chân kéo cô trở về hiện thực, chú Chu và Lệ Bình tiễn gia đình ‘ba cô và 2 mẹ con Hựu Đình’ ra cửa.

Đúng, họ là 1 “gia đình”, mà cái “gia đình” kia không có Phương Hựu Huyền, xem chút nữa cô đã kéo được Lệ Bình ra làm 1 “gia đình” riêng, không ngờ, kiêu ngạo làm cô thất bại trong gang tấc.

Xe đã đi xa, Hựu Huyền bước ra từ sau cổng nhà, chú Chu thấy cô, vỗ vỗ vai con trai- muốn anh và Hựu Huyền bình tĩnh nói chuyện với nhau.

Cô gật đầu với Chu Tín Bân, ông đáp lại bằng 1 nụ cười cổ vũ- ông luôn là chú Chu, người đối xử tốt nhất với cô.

Hựu Huyền cố nhếch môi, cô không quên được cảnh anh mắt lạnh nhìn cô, cô rất muốn làm bộ như chuyện lần trước chưa bao giờ xảy ra nhưng với tính cao ngạo của cô thì điều đó rất khó.

“Cô tìm tôi có việc?” Lệ Bình lạnh nhạt hỏi.

“Vâng.” Cô gật đầu. “Có lần anh đã hỏi em vì sao muốn mua chăn bông và khăn trải giường, lúc đó em không trả lời nhưng hiện tại em muốn nói.”

“Không cần, tôi không quan tâm.” Anh lạnh lùng đáp.

Nuốt nuốt nước miếng, cô vờ như không nghe thấy- lại là báo ứng- gần son thì đỏ, vì thân cận với cô mà Chu Lệ Bình cũng học được nói không với người khác không chút nể tình.

“Em mua nhà rồi, rất đẹp, có 1 vườn hoa nhỏ có thể trồng bất kỳ loại cây nào mình thích, em thì thích cây cảnh lai- anh còn nhớ lúc mình đến Hưng Lâm không? Em muốn nhìn cảnh chồi phá vỏ hạt, cảnh chuồn chuồn bay đầy trời. Tháng trước đã trang trí nhà xong, anh chỉ cần giúp em chọn thêm vài món linh tinh nữa để trang trí cho phòng đẹp hơn, có vậy khi vào ở mới thoải mái.

Anh luôn khuyên em đừng căm giận ba và gia đình ông ấy, cho nên, em nghĩ có lẽ chuyển ra riêng cho ít gặp mặt, ít đụng chạm, căm hận cũng từ từ

phai nhạt, em chấp nhận buông tha cừu hận, bởi vì đó là điều anh muốn, em sẽ cố làm được. Dù anh có tin hay không, em muốn nói rằng- em sẽ không dùng tình yêu làm vũ khí để làm bất cứ việc gì.” Nói xong, Hựu Huyền nhìn anh. Mặt anh không chút thay đổi.

Cô cố sức nở một nụ cười, tiếp tục bài diễn giảng của mình.

“Em sợ anh sẽ bảo thiếu nữ vị thành niên không nên sống 1 mình, cho nên em để dành 1 phòng ngủ cho anh, à, đây là chìa khóa phòng, cũng là quà sinh nhật em tặng anh.”

Cô mở ra lòng bàn tay, dâng lễ vật cho anh.

Lệ Bình hừ lạnh, nhướn mày nói: “Thật đúng là bám riết không tha ha.”

Nói xong, anh xoay người vào phòng.

Vội vàng, cô giữ chặt tay anh hỏi: “Em phải nói sao anh mới chịu tin, em chưa bao giờ lừa gạt cảm tình anh?”

“Có lẽ cô lừa cả chính mình đó thôi, cô không yêu bất luận kẻ nào trừ chính mình.” Anh đưa tay kéo mở năm ngón tay cô rồi bỏ đi.

Xem bóng lưng anh, cô cười khố, lần thứ 2, lại thất bại.

Khi cô lấy lại dũng khí thì đã là 1 tuần sau, bệnh viện có gọi cho cô vài lần nhưng cô ngoảnh mặt làm ngơ, cô co đầu rút cổ, cho rằng chỉ cần trốn tránh thì sẽ bình yên vô sự, nhưng điều này chẳng hề đúng với chuyện của Lệ Bình.

Tuần này, anh đến Phương gia, đối với Hựu Huyền nhìn như không thấy, anh chỉ nói chuyện với “gia đình kia”, anh lại chạy về quốc gia của họ.

Cô chặn đường anh vài lần muốn nói chuyện nhưng anh luôn mặt lạnh chờ cô nói xong, có điều đối với gương mặt đó thì chẳng ai có thể nói hết lời.

Chủ nhật, 12 giờ 5 phút, chú Chu và Lệ Bình đến nhà chơi, quả thật, 2 nhà Chu-Phương luôn thân thiết với nhau. Lần này, bọn họ đặc biệt đến để nếm thử món “vạn loan chân heo” Lâm Tỉnh Phân vừa học được.

Từ cửa sổ lầu hai nhìn xuống, cô thấy Phương Hựu Đình ôm Lệ Bình vào

phòng, hai người nói nói cười cười, thái độ thân mật, đáy lòng Hựu Huyền dấy lên sự hoài nghi, có thật giữa họ chỉ có tình anh em như Lệ Bình đã nói?

Hựu Huyền nhìn thoáng mớ hành lý đã đóng gói xong, mím đôi môi tái nhợt. Lần thứ 3, bỏ xuống lớp vỏ kiêu ngạo, cô cố lấy can đảm.

Xuống lầu, sự xuất hiện đột ngột của cô làm không khí lạnh xuống nhưng cô không nhìn người khác mà đi thẳng đến trước mặt Lệ Bình, nhìn anh chăm chăm, như đứa nhỏ đang tùy hứng.

“Em muốn nói chuyện với anh.” Trong đôi mắt cô chỉ có bóng hình Lệ Bình.

“Chúng ta chẳng có gì để nói.”

“Có, em có rất nhiều chuyện muốn nói với anh, hiện tại không nói thì về sau chúng ta chẳng còn dịp nào.”

Cô cố chấp đứng trước mặt Lệ Bình không nhúc nhích, dùng thái độ biểu lộ sự kiên trì, nếu anh không chịu nghe cô nói thì ai cũng đừng hòng ăn cơm.

Chu Tín Bân hết nhìn Hựu Huyền lại nhìn con trai rồi vỗ vai Lệ Bình: “Đi đi, có chuyện gì thì cũng nên bình tĩnh nói chuyện với nhau, dù sao về sau vẫn phải thường xuyên gặp mặt nhau.”

Lệ Bình lạnh lùng, anh liếc Hựu Huyền một cái, đứng dậy.

Không giải thích gì, Hựu Huyền chạy theo Lệ Bình ra cửa, dù sao cô quen rồi, mà mọi người cũng biết tính cô.

Ra trước sân, Lệ Bình dừng lại cạnh gốc cổ thụ, không quay đầu, anh không nói. “Có gì thì nói đi.”

“Em mắc bệnh, có lẽ sẽ chết.” Cô đã lên mạng tra thử, tất cả đều là dấu hiệu của ung thư, hơn nữa cô còn có khả năng di truyền gen bệnh từ mẹ.

Anh không quay đầu lại nhưng có thể thấy rõ bờ vai anh run lên. Cô có thể xem như đó là dấu hiệu anh vẫn quan tâm cô không? Hựu Huyền cười cười, nói không chừng chỉ do cô tưởng bỏ thôi.

“Bác sĩ nói?”

“Không phải.”

Anh thở nhẹ rồi mày rậm nhịu lại.

“Em thường bị ngã, có thể là ung thư xương.”

Diễn viên múa nào không từng bị ngã, từ nhỏ đến giờ cô vẫn ngã như cơm bữa, nếu là ung thư thì cô còn sống đến hôm nay sao? Muốn nói dối thì cũng nên biên soạn trước, nhất là không nên nói dối về bệnh tật mình trước mặt bác sĩ.

“Hôm trước em bị ngã trên sân khấu, bác tài xế chở em đi bệnh viện, lời bác sĩ nói làm em rất sợ, cho nên em mới nói lung tung với Hựu Đình, em không cố ý, em chỉ muốn xả giận lên Hựu Đình, em không có không yêu anh, thật đó.”

Lệ Bình nhìn cô, có chút hèn mọn. “Cô còn định giở mưu mẹo gì để cướp tôi từ tay Hựu Đình?”

Mưu mẹo? Anh xem bệnh tật của cô là mưu mẹo? Cô chỉ nói dối với Hựu Đình thôi mà...

“Không phải mưu mẹo, là thật đó. Nếu anh còn thương em, xin anh, ở cạnh em trong lúc này, em cần sự cổ vũ của anh để vượt qua bệnh tật.” Cô không muốn chết đi trong cô độc như mẹ.

“Không sai, có điều—đó là nếu tôi còn thương cô. Nhưng vấn đề là tôi đã thấy rõ bộ mặt thật của cô, mà người như cô thì không—đáng—được—thương.”

“Anh không ở lại bên em? Là nói dối hay anh thật lòng nghĩ vậy?” Cô hỏi lại.

“Tôi không giận dối gì cả, mà thực ra, tôi còn phải cảm ơn vì cô giúp tôi nhìn rõ mọi việc, giúp tôi hiểu được ai mới là người tôi nên trân trọng, tôi định sẽ nói với cô sau nhưng vì cô luôn dựng lên những lời nói dối muốn làm tôi đổi ý, cho nên có lẽ tôi nên nói thẳng.

2 tháng sau, tôi sẽ đính hôn với Hựu Đình, về sau cô sẽ chỉ là chị vợ tôi, đến lúc đó, dù có khóc thì cũng xin cô chúc phúc 2 đứa tôi.”

Lời nói tàn nhẫn như con dao cắm thẳng vào tim cô, Hựu Huyền cắn chặt

môi không cho mình thét lên, thời khắc này, cô không thể vờ không thấy anh hận cô được nữa.

Cúi đầu, cô nuốt nước mắt vào trong, để mặc chúng nó làm bỏng rất chính mình.

Cô nói: “Vì xin anh tha thứ, em đã thử 3 lần, trong 3 lần này, mỗi lời em nói đều là thật, có lẽ anh không tin, nhưng em không thẹn với lòng, mỗi câu đều là thật, em yêu anh là thật, mua nhà là thật, em sẽ chết..... cũng là thật.”

Lệ Bình không phản ứng, cô nuốt xuống nghẹn ngào rồi nói tiếp.

“Mẹ từng dạy em, bất kỳ việc gì cũng chỉ thử qua 3 lần, cứ như vậy, không làm thất vọng người khác hay chính mình, em không cố chấp như anh tưởng tượng đâu, với ba, em thử qua 3 lần, đáng tiếc, ông vẫn làm như không thấy; đuổi anh tránh xa em, em cũng thử 3 lần, nhưng anh không bỏ đi mà tiếp tục ở bên cạnh em, dùng sự dịu dàng sưởi ấm trái tim em. Em là người, không phải tượng gỗ, cho nên em yêu phải anh cũng là điều đương nhiên.

Em không dùng mưu mẹo trong tình yêu, bởi đã từng tận mắt thấy mẹ đổ bao tâm huyết cũng vẫn vô ích. Từ bé em đã học được, yêu không miễn cưỡng được, không cầu xin được, cũng không phải chỉ cần bỏ sức vun bón thì sẽ ra hoa kết quả, cho nên..... Những lời em nói với Hựu Đình chỉ là nói dối.”

Nói xong, cô ngẩng đầu nhìn anh.

Lệ Bình cũng quay lại nhìn cô không chớp mắt, một lúc lâu sau, anh cười, nụ cười chẳng hề ấm áp.

“Cô rất có tài ăn nói, đáng tiếc, thuyết phục không được tôi.”

Bình thần, cô hiểu ra, gật gật đầu, “Dù thế nào thì em đã thử 3 lần, đủ.” Cô không khóc, ngược lại cười khẽ, “Em không khóc mà sẽ cười chúc anh hạnh phúc.”

“Tôi rất mừng vì cô là người lấy được bỏ được.” Nói một đằng nghĩ một nẻo, điều anh nói như dao bén cửa vào lòng nhưng anh sẽ không đổi ý, sẽ không lại thương tổn Hựu Đình, anh sẽ hoàn thành lời hứa với vợ chồng dì Tĩnh Phân.

Về phần Hựu Huyền..... Anh chợt nhận ra- người mình yêu không nhất định là người mình cưới.

“Em là người như thế.” Cô gạt đầu dứt khoát tựa như đang giận dữ.

“Vậy tốt lắm.” Nói xong, anh xoay người bước đi.

Hựu Huyền đứng dưới tàng cây, kêu ngạo thẳng lưng, cô cố trừng mắt thật to không cho nước mắt rơi xuống, ép chính mình ghi khắc bóng lưng anh vào tâm khảm rồi thì thầm với gió đêm.

“Tạm biệt, tình yêu của em.....”

Chương 6

Kể xong câu chuyện, Tiểu Ưu đóng album ảnh lại, có chút buồn bã mất mát, trong album cô không có ảnh chụp của Lệ Bình, nhưng dù vậy, bóng hình anh chưa bao giờ mờ đi trong lòng cô.

Tiểu Kí bẹp bẹp miệng, cô bé không hiểu đau lòng là gì nhưng vẫn thấy ngực nghèn nghẹn, giống như có cái gì đè nặng, đôi mắt cay cay, giống như có cái gì sắp chảy xuống.

“Chị ơi, chị có..... đau đau ở đây không?” Cô bé chỉ vào ngực Tiểu Ưu hỏi.

Cô cười, xoa đầu cô bé, “Trước kia thì đau lắm, bây giờ không đau nữa.” Thời gian là liều thuốc hay, nó có thể xóa đi những ký ức thống khổ nhất.

“Chị ơi, chị còn thích Anh Lệ Bình không?”

“Thích.” Cô nghiêng đầu suy nghĩ rồi nói: “Rất thích, rất rất thích.” Giống như chỉ là thích, cô không biết hình dung cảm tình mình thế nào nữa. Cô không còn là cô gái cao ngạo, cũng không sợ nhìn nhận tình cảm của mình nữa.

“Mình cướp ca ca về được không chị?”

“Chị từng học được rằng thích 1 người đã là chuyện hạnh phúc rồi, không nhất thiết phải giữ người đó bên cạnh, có đôi khi, buông tay mới là tốt nhất.”

Cô không học được điều này từ mẹ ruột, nhưng lại học được từ một người mẹ khác, buông tay, không phải buông tha người khác mà là buông tha chính mình.

Tiểu Kí cái hiểu cái không, một lúc lâu thật lâu sau, cô bé vòng ra sau sofa ôm lấy Tiểu Ưu, kề mặt vào má Tiểu Ưu, ngọt ngào nói: “Nếu chị còn đau đau thì nói với Tiểu Kí nha, Tiểu Kí vù vù cho chị.”

“Được ha, khi nào chị đau thì nhất định sẽ nói với Tiểu Kí.” Cô vỗ về mặt Tiểu Kí, đây chính là người thân a, là người sẽ đau vì mình đau, buồn vì mình

buồn, Tiểu Ưu rất vui vẻ, bởi sau nhiều năm mất đi người thân, cô lại có được người thân.

“Chị ơi, chị không giống trong ảnh.”

“Ừ, không giống lắm.”

Chính cô cũng nhận ra điều đó, một phần do trang điểm- trước kia ngoài đồng phục, váy múa thì cô chỉ mặc âu phục đen, luôn búi tóc, nghiêm khắc, không giống thiếu nữ 18 chút nào- hiện tại, màu gì cô cũng mặc, có điều, vì chân có tật nên cô thường mặc áo váy dài che lấp đôi chân.

Ngoài ra còn vì cô luôn cười, cũng như bầu trời dù không bao giờ đổi màu nhưng lúc mưa dầm dề hay nắng chói chang thì cũng khác biệt rất nhiều.

“Vì sao không giống ạ?”

“Bởi vì.....” Tiểu Ưu cười cười, nói: “Kể chuyện tiếp nha, chuyện về một cặp chị em sinh đôi.”

“Chị kể nhanh đi, Tiểu Kí thích nghe kể chuyện nhất.” Cô bé ôm lấy cánh tay Tiểu Ưu lắc qua lắc lại thúc giục.

“Ngày xưa có hai chị em sinh đôi, người chị rất đẹp, lại tốt bụng, cười tùm tùm suốt ngày, mọi người trong thôn đều thích cô, người em thì rất xấu, xấu cả tính nết, mọi người đều chán ghét cô. Có một ngày, người em giận dữ chạy vào rừng sâu, trong rừng, cô gặp một bà lão, cô bèn kể với bà rằng cô rất oán vì ông trời không công bằng, vì sao cho chị cô một gương mặt xinh đẹp như thế mà lại cho cô gương mặt thật xấu, làm cho mọi người không thích cô.”

“Đúng vậy, không công bằng, ông trời thật xấu.” Tiểu Kí thốt lên.

“Bà lão nói với người em: “Bà có cách biến cháu thành 1 cô gái xinh đẹp, nhưng con phải học xong một việc mới được.”

“Việc gì ạ?”

“Bà lão bảo người em trở về và mỉm cười với mọi người mà cô gặp phải, dù là người lớn hay trẻ con, người già hay tên ăn mày... cô đều phải cười, hơn nữa không được soi gương, 30 ngày sau thì trở lại khu rừng tìm bà.”

“Người em có nghe lời không chị?”

“Có chứ. 30 ngày sau, cô trở vào rừng tìm bà lão. Bà nhìn cô rồi chợt cười, dẫn cô đến chỗ hồ nước trong rừng. Khi cô nhìn thấy gương mặt xinh đẹp trên mặt nước thì người em hiểu ra- thì ra cô đâu có xấu, chỉ tại cô để tính xấu biến mình thành xấu mà thôi. Trước kia, tính người chị cũng xấu nữa, nhưng bây giờ thì chị cô lại tốt bụng, cho nên chị cô mới xinh đẹp như vậy.”

Cô cũng không giống trước kia, có mấy lần gặp bạn bè trong đoàn múa nhưng đến giờ vẫn không ai nhận ra cô. Điều này giúp cô dễ dàng bỏ qua quá khứ mình.

“Chị ơi.....” Tiểu Kí chần chờ.

“Sao nào?”

“Dù trước kia có xấu tính thì chị vẫn rất xinh đẹp.” Cô bé ôm chặt lấy tay Tiểu Ưu.

“Cám ơn Tiểu Kí.” Cô cười đến ngọt như mật, ngọt ‘ngang ngửa’ với nụ cười lúm đồng của Tiểu Kí.

Từ đầu tới đuôi, Tiểu Lục không nói câu nào nhưng trong đôi mắt quật cường của nó có cái gọi là ‘đau lòng’. Thật tốt, có người đau lòng cô đâu!

Tiểu Ưu ôm cả Tiểu Kí và Tiểu Lục vào lòng, nghiêm túc nói: “Về sau, chị có người thân rồi, Tiểu Kí và Tiểu Lục làm em trai em gái chị được không?”

“Hay quá, em thích làm em gái.” Tiểu Kí kêu to. “Em có chị rồi!”

Tiểu Kí rất vui, cô bé nhảy nhót lên sô pha múa may, miệng thì cứ hát lung tung.

“A, thật âm ỉ.” Tiểu Lục cố ý la chị, nó muốn giấu khéo mắt đo đỏ của mình.

“Không âm ỉ đâu, Tiểu Kí hát rất hay, sau này Tiểu Kí sẽ làm ngôi sao ca nhạc.” Đây là lời mẹ thường nói với cô bé, Tiểu Kí nhớ rất kỹ đâu.

“Hát hay... mới là lạ, chị hát dở nhất thế giới!”

“Không đúng..... Chị ơi, Tiểu Lục Lục xấu quá, Tiểu Kí hát rất hay mà, đúng không?”

Nghe 3 chữ ‘Tiểu Lục Lục’, Tiểu Lục le lưỡi, nó ghét nhất bị mẹ và Tiểu Kí kêu như vậy, nổi hết cả da gà ấy.

“Đúng rồi, Tiểu Kí hát rất hay.” Tiểu Ưu tròng Tiểu Lục một cái, cười cười, ậm ừ làm ‘người tốt’.

“Nghe không, chị nói Tiểu Kí hát hay nhất thế giới kìa.” Tiểu Kí chống nạnh, hếch cằm kiêu ngạo.

Ôi trời, nói ‘rất hay’ đã trái sự thật rồi, còn ‘hay nhất thế giới’ mới lạ à. “Chị đâu nói vậy”

“Chị có nói, lỗ tai này nghe được.” Cô bé kéo kéo vành tai phải. “Tai này cũng nghe.” Lại kéo kéo vành tai trái.

“Chị chưa nói.”

“Chị có nói.”

2 đứa trẻ đầu võ mồm làm căn phòng ồn ào hẳn lên, mỉm cười, cô thích náo nhiệt, thích cảm giác ồn ào của 1 gia đình.

2 tuần lễ sau, Tiểu Ưu làm thủ tục nhận nuôi xong, Tiểu Ưu gửi chú 2 đứa 10 vạn đồng, quá trình nhận nuôi không gặp khó khăn nào.

Chú Tiểu Lục nói: “Tôi nói trước với cô, đứa nhỏ này bị bệnh tim bẩm sinh, chăm sóc nó rất vất vả, nếu cô không nuôi nổi mà đuổi nó về thì tôi cũng không đem nó về đâu.”

Tiểu Ưu không phản ứng gì nhiều, chỉ ậm ừ rồi cười nói: “Bệnh này khổ thiệt, tôi biết.”

Tiểu Lục với chú thấy cô không buồn bực gì thì đều thở phào nhẹ nhõm, họ đâu có biết lúc nhận nuôi 2 đứa, Tiểu Ưu đã chuẩn bị sẵn sàng cho tình huống xấu nhất.

Mới sáng ra, cô và Tiểu Lục đã đứng khựng trước cửa nhà, không ai nhường ai.

Tiểu Kí hết nhìn Tiểu Lục lại nhìn Tiểu Ưu, cái đầu cô bé xoay qua xoay lại đến chóng mặt, phiền thiệt à, cô bé dậm chân, hô to một tiếng, gia nhập phe Tiểu Ưu.

Cô bé ôm cánh tay Tiểu Ưu, chu môi, dán mặt vào vai cô. “Chị ơi, Tiểu Lục Lục thật đáng ghét, mình không dẫn Tiểu Lục Lục đi ăn bánh ha chị.”

Tiểu Ưu cũng học Tiểu Kí, chu môi nói với Tiểu Lục, “Đúng, Tiểu Kí ngoan, Tiểu Lục Lục đặc biệt hư.”

“Em 10 tuổi rồi, đừng gọi em là Tiểu Lục Lục.” Tiểu Lục xì mặt.

“10 tuổi? Phải không? 10 tuổi sao còn phụng phịu như con nít vậy?” Tiểu Ưu cười đến làm người ta muốn dấm 2 dấm.

“Em không có phụng phịu.” Nó đưa lưng lại với Tiểu Ưu và Tiểu Kí. ‘Chịu không nổi, đám con gái dài dòng thật’ nó rầu rĩ nói nhỏ.

“Em nói gì?” Tiểu Ưu hỏi

“Tiểu Lục Lục đang mắng mình đó chị.” Tiểu Kí bỏ đá xuống giếng.

“Không, em có mắng đâu.” Nó vò tóc.

“Bị bệnh thì phải gặp bác sĩ chứ, không gặp bác sĩ chính là phụng phịu.”

“Em khỏe lắm, có bệnh đau gì đâu mà cần gặp bác sĩ!”

“Tuy không phải lúc nào bệnh tim cũng làm người ta đau nhưng em vẫn phải chữa bệnh, đi, đi bệnh viện thôi.” Cô lục túi xách, điện thoại, thẻ bảo hiểm y tế, ví tiền..... Chìa khóa, a có rồi, cô cầm lấy chùm chìa khóa nhà. Chùm chìa khóa này rất lạ, móc treo là hình 1 diễn viên múa balê, không phải thứ mua được ở chợ, hẳn là cô tự tay làm.

“Không đi.” Tiểu Lục hếch cằm 60 độ.

“Đi.” Tiểu Ưu kéo kéo tay nó.

“Không đi.” Tiểu Lục ngoảnh mặt sang hướng khác, không nhìn cô.

“Đi.” Tiểu Ưu vòng đến trước mặt nó, nhìn thẳng vào mắt nó.

“Chị ồn ào quá.” Tiểu Lục lại ngoảnh đi.

“Nếu ồn ào mà đem được em vô bệnh viện thì Tiểu Kí ơi, mình cùng ồn ào ha.”

Tiểu Ưu đưa tay ra, Tiểu Kí nắm lấy tay cô, mười ngón đan xen. Tiểu Kí ở phe chị.

“Dạ, mình cùng ồn ào.”

“1, 2, 3, bắt đầu! Đi, đi, đi, đi, Tiểu Lục Lục phải đi bệnh viện, đi, đi, đi, đi, Tiểu Lục Lục phải đi bệnh viện.....” Dưới sự dẫn dắt của Tiểu Ưu, Tiểu Kí vừa múa vừa vỗ tay, kêu la thật hăng hái.

“Thật phiền quá, chị không biết đâu, gặp bác sĩ tốn rất nhiều tiền đó, phải mỗ còn khổ hơn, sẽ làm nhà mình ‘phá sản’ đó Tiểu Kí ngốc, cái gì cũng không biết, chỉ biết ăn bánh ngọt!” Tiểu Lục bực tức, bịt miệng Tiểu Kí lại, lớn tiếng nói.

Là vì tiền sao, Tiểu Ưu đã hiểu, cô còn tưởng nó sợ gặp bác sĩ chứ.

Có chút chua xót, cô nghĩ lẽ ra 1 đứa nhỏ 10 tuổi không nên đặt vấn đề tiền bạc lên hàng đầu như thế mới phải. Than nhẹ, ôm thẳng bé vào lòng, cô nói với nó: “Ai nói với em nếu mỗ thì nhà mình sẽ phá sản?”

“Mẹ nói.” Tiểu Lục không nói, Tiểu Kí lại giành trả lời, Tiểu Lục giận dữ trừng cô bé.

“Tiểu Lục ngoan, em có biết làm con trai vất vả lắm không? Vai phải rộng mà vững chắc, đầu phải thông minh, cánh tay phải khỏe mạnh mới có thể bảo vệ con gái, 20 năm sau chị và Tiểu Kí già đi, 2 người ‘con gái lớn tuổi’ phải nhờ vào Tiểu Lục rồi, nếu em không có 1 trái tim và thân thể khỏe mạnh thì làm sao chăm sóc tụi chị được?”

Cô buông Tiểu Lục ra, chăm chú nhìn vào gương mặt bướng bỉnh của nó.

“Em sẽ chăm sóc các chị.” Nó nói ngay mà không cần suy nghĩ.

“Chị biết em rất muốn làm thế, nhưng nếu em không khỏe mạnh trở lại thì không chừng đến lúc chị 60 còn phải chăm sóc em cơ. Nghĩ tới cảnh 1 bà lão vừa thấp vừa gầy lại gầy chân phải dìu 1 đứa con trai cao 1m8 đi bệnh viện..... Chị rất đáng thương đúng không?”

Tiểu Lục vẫn không nói chuyện, lại là Tiểu Kí trả lời, cô bé vừa nghịch tóc vừa mếu máo: “Đúng vậy, chị thật đáng thương.”

Cô cười cười với Tiểu Kí, cảm kích vì sự giúp đỡ của cô bé rồi nói: “Tiểu Lục, nói cho em nghe 1 bí mật nhưng em không được nói cho người khác nga.” Cô ghé sát bên tai Tiểu Lục thì thầm: “Chị là tỷ phú, chị có rất nhiều tiền đó, dù chị có gặp bác sĩ hay mổ thì cũng không sợ phá sản đâu.”

Nó cúi đầu, Tiểu Ưu nâng cằm thẳng bé, nói tiếp. “Tiểu Lục à, chữa bệnh xong em phải học thật giỏi ha, mai mốt em lớn lên lại kiếm tiền trả cho chị, vậy được không?”

Tiểu Lục nghĩ cả buổi mới gật đầu.

Tiểu Ưu thở phào nhẹ nhõm, thiệt là 1 thằng bé cứng đầu mà.

“Vậy mình đi gặp bác sĩ trước, sau đó mới đi ăn bánh ngọt.” Tiểu Ưu lớn tiếng tuyên bố với Tiểu Kí.

“Dạ dạ dạ! Ăn bánh ngọt, ăn bánh ngọt, ăn bánh ngọt.....” Tiểu Kí vui vẻ, rồi lại bắt đầu nhảy múa, cô bé thật sự rất thích ca hát nhảy múa.

Tiểu Ưu vui vẻ dắt “em trai em gái” đi chơi, cô nghĩ mình sẽ không sợ hãi cô độc nữa.

Lệ Bình rời bục giảng, xếp tư liệu cho vào túi xách, chiều nay anh còn 1 ca mổ mao mạch.

Anh là bác sĩ khoa tim có tiếng, là giáo sư đại học nổi danh, với anh mà nói, ca mổ chiều nay chỉ là ca tiểu phẫu hàng ngày- nhưng anh đã quen chuẩn bị sẵn sàng cho mọi việc.

Anh rất nhã nhặn với đôi mắt sâu thẳm, so với cánh đàn ông thì làn da anh tương đối trắng, tuy không có vẻ ngoài bảnh trai quá mức như các diễn viên nam nhưng anh dễ khiến người ta an tâm tin tưởng vì sự dịu dàng chu

đáo của mình.

Điều này giúp cho các bệnh nhân luôn thấp thỏm lo lắng của anh ấm lòng rất nhiều.

Đúng rồi, anh còn có 1 giọng nói rất dễ nghe, dù bệnh tình có nghiêm trọng đến đâu, nghe giọng nói anh, người ta cũng an tâm hơn.

Anh xuất thân từ gia đình có truyền thống bác sĩ, mẹ anh là bác sĩ ngoại khoa ngực, ba là bác sĩ tim, chính hoàn cảnh đó tạo nên thiên tài bác sĩ Chu Lệ Bình, trời sinh anh chính là bác sĩ.

Có người hỏi sao anh không đi ngoại khoa như mẹ? Không phải anh không nghĩ đi con đường đó, mà do mẹ anh mất quá sớm, không như ba anh, ông có rất nhiều thời gian để ‘tẩy não’ anh.

Chu Lệ Bình xách túi rời khỏi phòng họp, dọc đường đi, anh cười cười gật đầu chào mấy vị bác sĩ y tá trong bệnh viện, dù sao thì cả bệnh viện đều biết anh là người thế nào.

Bệnh viện do 1 tập đoàn tài chính bỏ vốn đầu tư suốt 4 năm và mới đi vào hoạt động chưa đầy 3 năm. Viện trưởng là ba anh, mà Lệ Bình thì làm trưởng khoa tim mạch. Bệnh viện sáng lập cách đây chưa lâu nhưng đã rất có tiếng ở Đài Bắc.

“Bác sĩ Chu! Lương Tiểu Lục đến bệnh viện.” Một cô y tá trẻ chạy vội đến cạnh Lệ Bình, cười nói.

“Em nói Lương Tiểu Lục nào? Là thằng bé kia phải không?”

Lệ Bình rất quan tâm đến Lương Tiểu Lục dù chỉ mới khám cho thằng bé 1 lần- tình huống của cậu nhóc rất gây ấn tượng mạnh với anh.

Mẹ thằng bé còn khá trẻ, lúc dẫn con đến khám bệnh còn muốn dụ dỗ bác sĩ, thằng bé còn 1 người chị thiếu năng luôn la hét muốn ăn kẹo ăn bánh. Trong phòng khám, ánh mắt Lương Tiểu Lục tràn ngập sự dè chừng e ngại, anh mới nói bệnh này cần mổ thì nó đã xầm xầm kéo mẹ với chị bỏ đi.

Lúc đó, anh cản thằng bé lại định giải thích cho Tiểu Lục biết bệnh nó cũng không nặng lắm, chỉ cần tiến hành tiểu phẫu là nó lại có thể vui vẻ như

mấy đứa nhỏ bình thường- nhưng dù anh nói khô cả cổ thì cũng chẳng thấy nó quay lại chữa bệnh.

Lệ Bình từng tìm đến địa chỉ trên bệnh án Tiểu Lục, không ngờ lúc mở cửa thì chỉ thấy 1 gã đàn ông say xỉn. Hàng xóm thằng bé nói ông chồng say sưa rượu chè đánh đập đến mức mẹ nó bỏ chạy, vì thế, anh đoán Tiểu Lục đã bỏ đi theo mẹ.

Anh cũng từng tự hỏi- vì sao trong vô số bệnh nhân của mình, anh chỉ đặc biệt chú ý Lương Tiểu Lục? Về sau, anh vỡ lẽ, bởi vì nó có 1 đôi mắt hận đời, anh..... từng yêu phải một đôi mắt hận đời như thế.

“Không sai, chính thằng bé đó, cả cô chị cũng tới.”

“Ai dẫn bọn trẻ đến? Người mẹ?”

“Không phải, là 1 cô gái rất trẻ, rất xinh đẹp, bọn nhỏ gọi là ‘tỷ tỷ’, hôm nay bác sĩ Chu không khám bệnh nên họ đến chỗ bác sĩ Lí.” Cô y tá giải thích rất tỉ mỉ, cô biết, bác sĩ Chu rất quan tâm đến bệnh nhân nhí này, lần đó, chính cô là người theo giúp bác sĩ Chu tìm Lương Tiểu Lục.

“Bác sĩ Lí khám cho họ chưa?”

“Khám rồi ạ, bác sĩ Lí nói phải nhập viện, lúc em qua thì họ đang xếp hàng đăng ký nhập viện.”

Nghĩa là Lương Tiểu Lục chịu mổ? “Còn phòng bệnh không? Thôi, cứ xếp qua tổ bệnh nhân của tôi.”

Anh chạy vội đi, cô y tá trẻ nhìn theo bóng lưng anh, 1 vị bác sĩ tốt biết quan tâm chăm sóc bệnh nhân..... Nếu, nếu họ không chỉ là bạn thì tốt biết bao.

Khi Tiểu Ưu xoay người nhìn lại thì Lệ Bình đứng sững lại, đôi mắt nhìn chăm chú vào cô, trái tim đập loạn nhịp.

Là Hựu Huyền sao? Nhịp đập con tim làm anh không thở nổi, 5 năm, anh tìm cô suốt 5 năm đằng đẵng vẫn không có kết quả, không ngờ cô lại xuất hiện ở đây! Tại ông trời đã trừng phạt xong nên mới để anh gặp lại ánh bình minh?

Anh từng tự hận mình vì sao đến lúc mất đi mới hiểu không thể chấp nhận cuộc sống không tình yêu, mới biết được anh không thể thiếu cô.

Là Hựu Huyền đây mà! Cô gái anh ngày nhớ đêm mong, nàng tiên lung linh trên sân khấu múa,... vẻ cau có, vẻ u buồn, tất cả hình ảnh của cô luôn nằm đâu đó trong trái tim anh, chưa bao giờ phai nhạt, anh nhớ vẻ mặt co mày cáu, nhớ nụ cười, nỗi ưu sầu nơi cô.

Lệ Bình bước đến gần cô.

Chợt, anh dừng lại.

Vì cô đang cười, cười đến ngọt ngào. Chân mày giương cao, khóe miệng nhếch lên, hạnh phúc dào dạt, dường như cả thế giới đều là màu hồng..... Đó là Hựu Huyền sao? Không giống, đó không phải vẻ mặt mà cô sẽ có.

Anh chần chờ nhắc chân.

Hựu Huyền không thích cười, hầu hết mọi lúc, trên mặt cô là sự chua xót chán chường, dù có chọc cô cũng chỉ cười gượng, khóe miệng có nhếch lên nhưng đôi mày vẫn cau lại buồn bực, Hựu Huyền không hề biết cái gì gọi là ‘vui’, mà chỉ biết cái gọi là ‘thành tựu’, cô chỉ quen kiêu ngạo mà không là mỉm cười.

Cho nên..... Không phải cô?

Hơi thất vọng, nhướn mày, anh nghiêm túc nhìn lại người kia. Dường như cô thấp hơn Hựu Huyền, hơi tròn hơn, tóc hơi nhiều hơn, trán..... không biết, vì Hựu Huyền luôn búi tóc để lộ gáy và cái trán trơn bóng mà cô gái này thì để tóc mái che khuất nửa mặt.

“Chị ơi Tiểu Kí đói quá, rất rất đói, mình đi ăn bánh ngọt trước lại nhập viện được không?” Tiểu Kí giật nhẹ ống tay áo Tiểu Ưu.

“Quý tham ăn nè, mình mới ăn cơm xong mà.” Chỉ lúc Tiểu Lục cãi nhau với Tiểu Kí nó mới có vẻ ngây ngô của 1 đứa trẻ.

“Tiểu Lục ngốc, cơm đâu có ngon, bánh ngọt mới ngon, chị ơi chị..... Tiểu Kí muốn ăn bánh ngọt, muốn ăn bánh ngọt cơ.”

“Cũng được, chờ làm xong thủ tục mình cùng đi ăn bánh ngọt nha.” Cô

cười dỏ Tiểu Kí.

Trên đường đến đây họ có thấy 1 nhà tiệm bánh ngọt, lúc đó, mắt Tiểu Kí cứ dán vào tiệm- cô cầm tinh con kiến hay sao ấy, không ăn đồ ngọt là sẽ đói ngay.

“Da! Chị tốt nhất, Tiểu Kí yêu chị nhất, rất yêu rất yêu rất yêu.....” Tiểu Kí nói 1 chuỗi ‘rất yêu’ thật dài, Tiểu Ưu không bức mình mà thấy vui thật vui vì cho tới bây giờ cô vẫn chưa bị ai “rất yêu rất yêu” bao giờ.

“Biết, chị biết Tiểu Kí yêu chị nhất ha.” 1 tay dắt Tiểu Kí, 1 tay vò tóc Tiểu Lục, cô nghĩ có lẽ nên tìm thời gian dẫn nó đi cắt tóc.

Cô thư ký quầy tiếp tân đưa vài tờ đơn cho Tiểu Ưu, dặn: “Cô dẫn tụi nhỏ về chờ, khi nào có phòng bệnh chúng tôi sẽ gọi điện thông báo.”

“Cần chờ lâu lắm không ạ?” Nghe nói ở mấy bệnh viện lớn, có đôi khi, bệnh nhân đến ngày hẹn mổ mà vẫn chưa được xếp phòng.

“Còn tùy, khi nào có người xuất viện mới có phòng trống.” Cô thư ký máy móc trả lời.

“Được rồi, vậy làm phiền chị ạ.” Cô quay lại nói với Tiểu Kí: “Đi thôi, đi ăn bánh ngọt.”

“Da, bánh ngọt ời, ta đến đây, ta sẽ ăn sạch chúng bây.”

Lúc Tiểu Ưu ngược nhìn Lệ Bình khi anh chặn đường họ thì hơi thở cô bắt đầu dồn dập, trái tim đập loạn nhịp, cô không biết vẻ mặt của mình thế nào, có mờ mịt lắm không, nếu Lệ Bình bình tĩnh hơn thì chắc anh đã nhìn ra sơ hở của cô.

Tiểu Ưu luôn cho rằng khi gặp lại cô có thể thoải mái như gặp 1 người bạn lâu năm, gật đầu chào, mỉm cười, ôn lại chút ít chuyện xưa và rời đi nhưng sự thật là..... nghĩ vẫn dễ hơn làm.

“Chào tiểu thư, xin hỏi cô là gì của Lương Tiểu Lục.....”

Anh không nhận ra cô? Thở ra thật khẽ, thật may, cô không thích phức tạp, phiền toái, theo bản năng, cô vuốt tóc mái để chắc rằng nó che khuất một nửa nét mặt mình.

Tiểu Ưu hít thật sâu rồi cười rạng rỡ.

Cô gật đầu cười chào hỏi anh, như thể trời sinh đã cười, rằng nụ cười đó là của riêng cô.

“Tôi là người giám hộ của thằng bé, chào anh, tôi tên là Cố Tiểu Ưu.” Cô vươn tay chờ 1 cái bắt tay hữu nghị.

Quả nhiên không phải Hựu Huyền, Hựu Huyền chưa bao giờ chủ động với ai.

Nhưng dù có như vậy thì ánh mắt Lệ Bình vẫn cứ dán vào mặt cô, anh muốn mừng tượng nàng Phương Hựu Huyền mà anh tưởng niệm đã lâu thông qua cô.

“Xin chào, tôi có biết anh không?” Tiểu Ưu nghiêng mặt, cười khẽ hỏi.

Đúng, cô không phải Hựu Huyền, anh thấy rõ rồi, Hựu Huyền cười không đẹp, cô chỉ múa đẹp thôi, nhưng người kia..... Có chiếc chân phải không trọn vẹn.

Có lẽ cô có dáng người của Hựu Huyền, cái mũi của Hựu Huyền, miệng của Hựu Huyền, nhưng cô không có ánh mắt đa sầu đa cảm của Hựu Huyền. Ánh mắt cô luôn vui vẻ, trong suốt, sạch sẽ, khuôn mặt đầy vẻ hạnh phúc, khỏe môi vô ưu vô lự, chân mày vô sầu vô bi- cô thuần khiết như 1 thiên sứ.

Người như vậy chắc chắn có 1 cuộc sống thuận lợi bình yên mà không gặp phải sóng to gió lớn, vết thương chồng chất như Phương Hựu Huyền.

Có người nói: bạn có thể bắt chước vẻ mặt của 1 người nhưng không thể bắt chước ánh mắt người đó, bởi vì ánh mắt của 1 người là không biết nói dối. Cũng có người nói, trên thế giới luôn có người giống nhau, giống gương mặt, giống dáng người,... nhưng lại có vận mệnh hoàn toàn khác.

Đúng, cô không phải Hựu Huyền.

Hựu Huyền rất gầy, cằm nhọn, xương quai xanh nhô lên, gân xanh trên mu bàn tay cũng rất rõ ràng. Mà cô, tuy không mập nhưng khuôn mặt tròn tròn, nhỏ nhắn đáng yêu, cộng thêm nụ cười say lòng, ướp mặt vào đáy lòng người đối diện.

Cô, chỉ là 1 cô bé rất giống Hựu Huyền mà thôi.

Bình tĩnh lại, Lê Bình cố tỏ ra thông dong. “Thực xin lỗi, trông cô rất giống 1 người bạn của tôi.”

Cô mím mím môi, cười đáp: “Kiểu bắt chuyện này xưa rồi.”

“Tôi biết, nhưng tôi không định bắt chuyện mà chỉ đang nói sự thật thôi.”

Anh nói thật chân thành, chân thành đến làm cho người ta không thể không tin, huống chi, cô biết lời anh nói đều là thật.

Lại cười, nụ cười chiếu sáng cả căn phòng. “Được rồi, nếu anh kiên quyết muốn phê phán tôi có 1 gương mặt ‘đại chúng’ thì tôi cũng đành chịu vậy.”

“Không, khuôn mặt cô rất xinh đẹp, rất khác, người giống cô lại càng ít hơn, chẳng qua người bạn kia.....” Nhắc tới Hựu Huyền, ánh mắt anh nhiễm lên chút đau thương.

“Cô ấy rất xinh đẹp?” Tiểu Ưu nói tiếp.

“Đúng, cực kỳ xinh đẹp.” Tuy cô luôn mặc bộ âu phục quê mùa không hợp tuổi.

“Cô ấy là bạn gái anh sao?”

“Đúng.” Tiếc là sự cố chấp của anh đã tạo nên 1 kết cục đáng buồn.

“2 người chia tay?” Tiểu Ưu thử.

“Sao cô hỏi thế?” Anh hỏi lại.

“Vì tôi thấy trong mắt anh có sự bi ai.”

“Cô có sức quan sát rất tốt.” Lê Bình lắc đầu, cả việc che giấu tâm tình anh cũng không làm được sao? Việc bị người khác nhìn thấu cũng chẳng dễ chịu gì.

“Đúng vậy, tôi vẽ tranh mà. Sức quan sát là yêu cầu căn bản của nghề nghiệp tôi rồi.”

Vẽ tranh? Quả nhiên, cô không phải Hựu Huyền..... Anh lặp đi lặp lại

việc chứng minh cô không phải Hựu Huyền nhưng vẫn mãi xem cô là Hựu Huyền- không được rồi- có lẽ anh đã quá già, già đến mức không đủ minh mẫn để phán đoán cô là ai.

Lệ Bình không trả lời, Tiểu Ưu hỏi: “Về thất vọng này là vì tôi sao?”

Đúng, anh thất vọng vì cô không phải Hựu Huyền, nhưng đó không phải lỗi của cô, “Sức quan sát của cô rất đặc biệt.”

“Cám ơn, nhưng sức quan sát của tôi không cần anh khen tới khen lui như vậy đâu, kiểu khen ngợi để bắt chuyện này không được sáng ý cho lắm.” Cô lại cười rạng rỡ, như các nữ sinh ngọt ngào trong truyện tranh vậy.

“Nếu tôi thật muốn bắt chuyện thì sẽ thân cận với Tiểu Lục, thân với thằng bé rồi thì càng dễ thân cận với người giám hộ của cậu nhóc.” Lệ Bình nhìn sang Tiểu Lục.

“Tiểu Lục, em biết bác sĩ Chu?” Lúc này, Tiểu Lục gật đầu, nó biết bác sĩ Chu thật sự quan tâm đến nó, biết anh từng chạy đến chỗ ba dưỡng nó tìm, lúc đó nó đang kéo Tiểu Kí trốn ở góc tường chứ đâu xa.

“Chào bác sĩ Chu ạ.” Tiểu Lục lễ phép nói.

“Chào em.” Anh khom người, kéo tay Tiểu Lục hỏi: “Em vẫn khỏe chứ? Có đau chỗ nào không? Có đau ngực hay không thở nổi gì không?..”

“Vẫn khỏe ạ.” Tiểu Lục trả lời.

“Không sao, chờ nhập viện rồi anh sẽ khám kỹ cho em.”

“Anh đẹp trai ơi, còn Tiểu Kí thì sao, anh có cho Tiểu Kí kẹo que không?” Tiểu Kí kéo kéo vạt áo Lệ Bình, chớp chớp mắt.

“Còn nhớ anh à, nói cho anh đẹp trai nghe xem, em nhớ anh hay nhớ kẹo của anh?”

Tiểu Kí nghiêm túc suy nghĩ 1 lúc, “Nhớ anh đẹp trai, cũng nhớ kẹo.”

Anh xoa đầu Tiểu Kí rồi nói với Tiểu Ưu: “Chào cô, xin được chính thức tự giới thiệu, tôi là bác sĩ của Tiểu Lục, tên là Chu Lệ Bình.”

Chu Lệ Bình? Tên này đã nghe qua ở đâu rồi nhỉ? Ở đâu..... ở đâu vậy..... Tiểu Lục vò đầu bứt tai cố nhớ lại.

A! Nhớ rồi, hèn gì nó thấy anh Lệ Bình trong câu chuyện của chị nghe quen quen, tên anh giống tên bác sĩ Chu như đúc mà.

“Người khám cho Tiểu Lục là bác sĩ Lí.” Tiểu Ưu nói, cô không mong gặp anh lần nữa.

“Tôi biết, hôm nay ông ấy khám bệnh thay tôi.” Lệ Bình nói bừa, có điều anh hoàn toàn có thể chuyển ca của Tiểu Lục sang tay mình.

“Bác sĩ Lí nói ông ấy sẽ mổ động mạch tim cho Tiểu Lục.”

“Tôi biết, cô cứ yên tâm, chỉ là tiểu phẫu thôi, tỉ lệ nguy hiểm rất thấp.”

“Nếu là tiểu phẫu thì tại sao còn có nguy hiểm?”

“Làm chuyện gì cũng đều có rủi ro nhất định, đi đường còn thế, nói chi là vào phòng mổ, có điều tôi cam đoan sẽ rất cẩn thận.”

“Anh..... anh là người mổ cho Tiểu Lục?” Tiểu Ưu nhú mày, nói vậy họ còn phải gặp nhau dài dài?

“Không tin tay nghề tôi?” Anh cười đầy tự tin.

“Cám ơn, tôi nghĩ là không cần, bác sĩ Lí cũng được, ông ấy có giảng giải cho tôi nghe về ca mổ.”

“A, xem ra cô không tin tay nghề tôi rồi. Vì sao vậy?” Lệ Bình hỏi tới.

Bởi vì cô muốn làm Cố Tiểu Ưu chứ không muốn biến trở về Phương Hựu Huyền! Aiii, chuyện càng lúc càng rắc rối. “Anh còn rất trẻ.” Cô lấy bừa 1 cái cố.

“Lên mạng tra 3 chữ ‘Chu Lệ Bình’ đi, tôi tin chắc cô sẽ an tâm hơn nhiều đấy.” Dứt lời, như thể mọi chuyện đã quyết định xong, anh nói. “Cứ vậy đi, xin hỏi- Tiểu Kí, Tiểu Lục nên gọi cô là.....”

Tiểu Ưu không trả lời, Tiểu Kí giành nói: “Gọi chị ạ, chị mà Tiểu Kí, Tiểu Lục thích nhất, yêu nhất nhất ấy.”

Là chị sao? Cùng cha khác mẹ hay cùng mẹ khác cha? Chuyện tình cảm của mẹ tui nhỏ có lẽ là rất phức tạp nên cũng chẳng cần làm rõ cả gốc lẫn ngọn điều này.

“Được rồi, cô Tiểu Ưu, xin cô vui lòng trở về chuẩn bị đồ dùng cá nhân cho thằng bé đi, nhớ đến bệnh viện trước 2 giờ chiều nay nhé.” Nói gì thì cũng là trưởng khoa, việc dành ra 1 2 phòng bệnh còn chưa làm khó được anh, nói gì đến làm tiểu phẫu.

“Nhưng cô thư ký ở quầy nói.....”

“Cô ấy dọa chị đấy thôi, bệnh viện này không đắt khách như chị nghĩ đâu, tôi cam đoan trưa nay cô sẽ nhận được điện thoại của bệnh viện.” Thuận miệng, anh lại nói dối.

“Lúc khám tôi thấy rất nhiều người bệnh mà, bọn trẻ đã phải chờ khá lâu mới đến lượt.” Tiểu Ưu không tin bệnh viện không đông khách vì có đến mấy người trong trường giới thiệu cô tới đây.

“Không phải ngày nào cũng đông như vậy hội giống hôm nay.” Nói dối càng nói càng thuận.

“Được rồi, vậy tôi về sớm chuẩn bị đây.”

“2 giờ chiều,... đừng quên nhé.” Suýt chút nữa anh đã nói ‘không gặp không về’ rồi.

“Chị ơi, vậy mình còn thời gian đi ăn bánh ngọt không?” Tiểu Kí kéo kéo vạt áo Tiểu Ưu mếu máo hỏi.

Bánh ngọt? Lệ Bình chợt nhớ tới lần trước vì để Tiểu Kí ngồi yên anh đã mời cô bé ăn đồ ngọt. “Đương nhiên còn chứ, anh đẹp trai còn thiếu em 1 châu bánh ngọt nữa kìa, nhớ chưa? Đi thôi, anh bao.”

Cái gì?

Tiểu Ưu chưa kịp nói gì thì Tiểu Kí kéo Lệ Bình đi- 1 phút trước cô còn dẫn đi dạo viện mồ, giờ lại bị con bé Tiểu Kí ‘gió chiều nào cỏ theo chiều ấy’ ôm tay người ta thân thiết như người nhà bị thất lạc nhiều năm vậy.

“Tiểu Kí yêu nhất yêu nhất anh đẹp trai.” Tiểu Kí lại đổi đổi đối tượng ‘yêu

nhất' rồi.

Tiểu Ưu thở dài, càng lúc mọi chuyện càng vượt khỏi tầm tay cô.

Lệ Bình biết rõ cô không phải Hựu Huyền.

Trừ đường nét gương mặt ra, tính tình, cảm giác, quan niệm sống và thái độ đối nhân xử thế của họ khác nhau rất nhiều, huống chi cô còn có em trai, em gái và ba mẹ trong nhà- làm sao cô có thể là Hựu Huyền được?

Bình thường, khi lý trí đấu tranh với tình cảm thì lý trí luôn thắng nhưng mỗi lúc gặp chuyện của Hựu Huyền thì tình cảm lại chiếm ưu thế hơn nhiều.

Anh nhớ Hựu Huyền, rất nhớ, anh băn khoăn bây giờ cô sống thế nào? Băn khoăn không biết cô có tỏa sáng trên sàn đấu quốc tế chẳng? Băn khoăn cô đã gặp người đàn ông nào đủ sức lấp đầy sự trống trải trong mắt cô chưa?

Anh cùng cô- liệu có thật sự bỏ qua chưa hay còn có thể làm lại từ đầu?

Có lẽ mọi chuyện đã kết thúc, vì cô chỉ cho người ta 3 cơ hội- như mẹ cô đã dặn- cả anh lẫn chú Phương đều bỏ qua 3 cơ hội ấy, có hối hận cũng không làm được gì.

Aiii – tắt máy tính, anh lại muốn đi thăm Tiểu Lục- ca mồi của thằng bé rất thành công, chỉ cần tránh nhiễm trùng và chờ vết thương lành miệng là được.

Nhớ tới Tiểu Lục, môi Lệ Bình thấp thoáng ý cười: ngày hôm đó tuy Tiểu Lục không có biểu hiện ra nhưng thằng bé vẫn sợ, bằng chứng là Tiểu Lục đã nói: “Bác sĩ Chu ời, nếu ca mồi thất bại và em sẽ chết thì anh có thể chăm sóc chị với Tiểu Kí giúp em không?”

Nghe thế, cô y tá bên cạnh cũng không nhịn được bật cười, 1 thằng bé 10 tuổi lại nhờ người khác chăm sóc các chị mình dù chị nó lớn tuổi hơn nó rất nhiều.

Lệ Bình không trả lời câu hỏi của nó mà nói: “Chỉ là tiểu phẫu thôi, em mà chết trên bàn mổ thì danh dự anh cũng tiêu đời, cho nên, rất xin lỗi, anh sẽ không để em chết.”

Vào phòng hồi sức, anh ghẹo Tiểu Lục: “May mà anh còn bảo vệ được danh dự.”

Tiểu Lục mặt đỏ tai hồng, cảm thấy mình như người ngốc nhất thế giới.

Nếu nói, Tiểu Kí thân cận với anh từ châu bánh ngọt thì Tiểu Lục và anh là từ sự ‘nhờ vả’ của nó, anh rất vui khi mình được làm bạn 3 chị em.

Trong phòng bệnh, Tiểu Ưu lẳng lặng nhìn 2 đứa trẻ, cô không ngờ việc thu dưỡng Tiểu Kí, Tiểu Lục lại thành cầu nối giữa mình và Lệ Bình, cô không thể trốn tránh duyên phận, chỉ có thể thuận theo số trời.

Có điều dù là duyên phận hay không cũng chẳng sao, vì sau khi Tiểu Lục ra viện, tự nhiên, sẽ không lại gặp bác sĩ trị liệu, cho nên cứ để như hiện tại đi.

Đúng như Lệ Bình đã nói, ca mổ của Tiểu Lục chỉ là tiểu phẫu, mổ xong mọi việc lại tốt đẹp, điều này làm Tiểu Ưu, Tiểu Kí và Tiểu Lục đều rất vui vẻ, về phần Lệ Bình..... Không quá hợp lý, biểu hiện của anh không giống của 1 bác sĩ mà giống 1 người nhà hơn

Tiểu Ưu từng lên mạng tìm hiểu về anh, quả thật, sau khi xem xong những tư liệu về anh, ai cũng sẽ tin tưởng. Thật khó tin vì 1 vị bác sĩ mới 30 tuổi mà đã xuất sắc như vậy, xuất sắc đến mức cô rất muốn gọi anh là bác sĩ Black Jack (~~ bác sĩ quái dị a).

Lệ Bình thường xuyên đến chơi với Tiểu Lục. Tiểu Ưu không biết nên hiểu sự nhiệt tình của anh thế nào nữa, nếu thật anh đối xử với bệnh nhân nào cũng như thế thì chắc chắn số bệnh nhân của anh sẽ đông nghịt.

Dù thế nào thì việc anh đối xử tốt với bọn trẻ không có hại gì, huống chi Tiểu Kí và Tiểu Lục đều thích anh, không việc gì cô phải mặt lạnh từ chối, vì thế số lần họ gặp nhau càng ngày càng tăng.

“Còn đau không?” Tiểu Ưu hỏi.

Tiểu Lục đã tỉnh, Tiểu Kí lại ngủ say bên cạnh, khuôn mặt hồng hồng tựa vào vai Tiểu Lục, thoạt nhìn, cô bé còn nhỏ tuổi hơn Tiểu Lục nữa.

“Không đau.” Nó quay sang nhìn Tiểu Kí, kéo kéo chăn bông đắp kín cho

cô bé.

“Cậy mạnh.” Miệng vết thương lớn như vậy, lúc xoay người nó còn phải nghe răng nhếch miệng, nói sao không đau cho được.

“Đó không gọi cậy mạnh mà là bản lĩnh đàn ông.”

Lệ Bình bước vào phòng, anh cầm lấy ống nghe đặt lên ngực Tiểu Lục. “Có đau ở đâu không? À phải, trước mặt bác sĩ thì không cần bản lĩnh.”

Tiểu Lục cười lắc đầu với Lệ Bình, sự dè chừng biến mất lúc nào không biết.

Tiểu Ưu không biết Lệ Bình có 1 khả năng đặc biệt- làm người khác thân cận, lại nói Tiểu Lục đang sống rất hạnh phúc, từ từ, việc dè chừng người khác cũng giảm hẳn. Dù thế nào thì việc Tiểu Kí, Tiểu Lục đã tiếp nhận Lệ Bình là điều chắc chắn.

Tiểu Ưu đến chỗ sofa ngồi xuống.

“Ăn cơm không?” Lệ Bình quay sang hỏi cô.

“Chờ Tiểu Kí dậy rồi dẫn em ấy đi ăn luôn thế.”

Tiểu Kí không dám ở nhà 1 mình, Tiểu Ưu cũng không dám để cô bé vào bệnh viện chăm sóc Tiểu Lục 1 mình, thế là 1 nhà 3 người chuyển hết vào viện. 1 giường bệnh, 1 ghế bố cho thân nhân chăm sóc người bệnh và 1 chiếc ghế xếp, bấy nhiêu cũng đủ cho họ có chỗ nghỉ ngơi.

“Anh sẽ nhờ y tá coi chừng em ấy, chúng ta xuống căn-tin ăn trước rồi mua đồ ăn cho Tiểu Kí lên sau.”

“Nhờ y tá coi chừng? Có tính là lấy việc công làm việc tư không?” Tiểu Ưu cười hỏi lại.

Lệ Bình nhìn nụ cười rạng rỡ của cô, lần thứ 1000 tự nhủ cô không phải Hựu Huyền.

Nếu Hựu Huyền là Hằng Nga thì cô là nữ thần mặt trời, nếu Hựu Huyền là màu lam u buồn, cô lại là phần hồng mặt ngọt. Nụ cười của cô sẽ làm người ta thấy hạnh phúc lây, gợi nhắc cảnh cả 1 vườn táo đỏ chín mọng.

Cô sáng sửa hoạt bát, Hựu Huyền cau có hướng nội, cô yêu đời, Hựu Huyền hận đời- cô khác hẳn với Hựu Huyền.

Anh vờ như trầm ngâm 1 lúc lâu rồi trả cho cô 1 nụ cười với lúm đầu tiên. “Tính.”

“Thế thì không tốt rồi, trưởng khoa Chu.” Cô chế nhạo.

“Người ta cố làm việc chăm chỉ thăng quan tiến chức không phải để được hưởng đặc quyền sao?”

“Em đã làm việc rất nhiều năm nhưng chưa từng muốn hưởng đặc quyền.” Cô vẩy vẩy cây cọ trong tay.

“Đó là vì em không đủ thông minh.” Anh cầm 1 tập tranh của cô lên xem, bức trên cùng vẽ khuôn mặt Tiểu Kí lúc ngủ say- 1 gương mặt giống thiên thần hơn cả thiên thần.

“Nghĩa là tham ô, lấy công làm tư đều là ‘sản phẩm’ của thông minh?” Tiểu Ưu nghiêm túc hỏi.

“Em định mở hội nghị biện luận với anh vì việc này sao?” Lệ Bình nhìn đồng hồ đeo tay: “Cũng được, anh cho em nửa tiếng.”

“Thực xin lỗi, em biết anh rất rảnh nhưng em không có tài biện luận cho lắm.” Cô cười.

“Em có chắc đã biết hết tài năng của mình chưa?”

“Chẳng lẽ bác sĩ Chu muốn tìm người tìm hiểu giúp em sao?” Cô hơi khiêu khích.

“Được thôi, chờ anh học lấy giấy phép khoa thần kinh xong nhất định sẽ ‘tìm hiểu’ miễn phí cho em.”

“Cám ơn à, ngàn lần cám ơn, có điều em còn chưa cần sự trợ giúp của bác sĩ Chu.”

Hai người anh 1 câu tôi 1 câu, đấu võ mồm, có điều... không phải hành động này dành riêng cho nó và Tiểu Kí sao? Tiểu Lục toát mồ hôi nhìn 2 vị ‘người lớn’ làm việc của ‘con nít’.

“Chị ơi.” Tiểu Lục gọi cô, tạm hoãn ‘hội nghị biện luận’ sắp mở.

“Thế nào?”

“Chị với bác sĩ Chu đi ăn đi, tụi em không sao đâu.”

“Em đuổi chị hả?” Đúng là thằng bé ‘ăn cây táo rào cây sung’ mà, không biết ai mới là phe của nó nữa? Tiểu Ưu nhếch miệng.

“Đúng, em không thích theo phe chị đâu.”

“Chị đâu biểu em theo.”

“Chị không biểu nhưng cứ nhìn chăm chăm làm em khó chịu lắm.”

“Thằng bé kia, em đang phê bình chị hả?” Tiểu Ưu không phục.

“Em đã nói rõ như vậy mà chị còn chưa nghe hiểu sao?” Tiểu Lục le lưỡi chọc cô.

Lệ Bình cười vui vẻ, quăng cho Tiểu Lục 1 cái nhìn đầy ‘biết ơn’: “Em bị ghét bỏ rồi, đi thôi, đi ăn cơm, anh sắp chết đói rồi.” Nói xong, anh kéo Tiểu Ưu đi ra cửa phòng bệnh.

Chương 7

Không kìm lòng nổi, anh tìm kiếm bóng dáng Hựu Huyền qua Tiểu Ưu. Cứ nhìn thấy cô liền bắt đầu ngẩn ngơ, đầu óc khôn khéo của anh trở nên hơi ngổ.

Biết rõ cô không phải Hựu Huyền, nhưng cứ mỗi phút giây vẫn đều muốn thấy cô. Nếu Tiểu Lục ở bệnh viện thì còn đỡ, anh có thể đông dạo tây dạo đến phòng bệnh, nói mấy câu, mời ăn một bữa cơm trưa. Nhưng sau khi Tiểu Lục xuất viện thì cái thú đó cũng không còn.

Điện thoại vang lên, hẩn nghe. Là Hựu Đình gọi tới.

“Anh Lệ Bình, hôm nay anh có rảnh không? Mẹ nói chúng ta đã lâu không ăn cơm cùng nhau.”

“Hôm nay sao?”

Tối nay anh không có ca trực, cả khám bệnh buổi chiều cũng bỏ luôn- anh chỉ muốn tới nhà Lương Tiểu Lục.

Không ngờ ba chị em lại mang họ khác nhau: Cố Tiểu Ưu, Văn Tiểu Kí, Lương Tiểu Lục..... tình sử mẹ của bọn họ thật đúng là phong phú. Nghĩ đến đây, anh không nhịn được mà bật cười. Gia đình đặc thù như vậy làm sao anh không đến nhà thăm hỏi cho được.

“Anh Lệ Bình, anh cười cái gì?”

Cười? Có sao?

Anh quay đầu nhìn màn hình máy tính tối om, Hựu Đình nói không sai, hẳn là anh đang cười thật.

“Không có việc gì, dì Tĩnh Phân có khỏe không?”

“Khá hơn rồi anh, mẹ đã thềm ăn, về phần tâm trạng thì em nghĩ còn cần thời gian để thích nghi.”

“Nếu rảnh thì em đến với dì thường xuyên một chút, người bệnh cần nhất

là có người thân quan tâm, như vậy mới nhanh khỏi bệnh được.”

Nói đến đây, anh lại nghĩ tới Tiểu Lục. Tiểu Lục khôi phục sức khỏe nhanh hơn người khác nhiều lắm. Có lần anh cười hỏi Tiểu Ưu- em cho Tiểu Lục uống thuốc bổ gì sao?

Cô nghĩ một hồi rồi kể một lèo “Không có gì cả, chỉ là tim gà, tim vịt, tim lợn, tim bò, tim dê. Mỗi lần nó giải phẫu tim thì rất nhiều động vật vô tội cũng bị mổ theo.”

Anh nhắc nhở: “Nhớ kỹ đừng để thằng bé ăn nhiều dầu mỡ, nếu không lại bị nhồi máu cơ tim thì tiêu đời.”

Tiểu Ưu cười ha ha, nói thật: “Tiểu Lục khôi phục sức khỏe không phải nhờ đồ ăn mà vì sự keo kiệt thành tính của nó thôi.”

Cô vừa nói xong Tiểu Kí chen vào hỏi “Anh đẹp trai ơi, Tiểu Lục muốn hỏi anh bệnh viện có mua một tặng một không?”

Lệ Bình nghĩ hồi lâu mới vất vả tìm được câu trả lời “Hình như có, cửa hàng ở tầng trệt có đợt bán băng gạc mua một tặng một.”

Lời của anh khiến Tiểu Lục, Tiểu Ưu cười to. Anh bị cười đến đầu óc mờ mịt bèn nhượng mảy bảo: “Cười nhạo bác sĩ là một hành vi không thể chấp nhận được.”

Tiểu Ưu mới giải thích ý của Tiểu Lục là phòng bệnh ở một người đắt như vậy thì có giá ưu đãi mua một tặng một hay không.

Anh ngồi xuống giường bệnh của Tiểu Lục, cười cợt hỏi: “Em tưởng nơi này là khách sạn năm sao à?”

Tiểu Ưu đương nhiên là rất hiểu em trai mình, cô đáp: “Chỗ này còn nhiều sao hơn khách sạn năm sao nữa. Không spa, không phòng tập thể thao, ngay cả đồ ăn của căn-tin cũng rất dở.”

“Dở sao? Anh thấy bình thường mà.”

“Vậy chắc anh chưa được ăn món ngon bao giờ rồi.” Tiểu Ưu khinh thường nói.

“Nói như thế em sành ăn lắm ấy.” Lệ Bình ra vẻ không tin.

“Chị em nấu đồ ăn ngon nhất thế giới.” Tiểu Lục ra sức khen, dù sao là chị em nên bênh vực nhau là chuyện thường.

“Hơn nữa, chị em nướng bánh cũng ngon nhất.” Tiểu Kí cướp lời.

“Biết nướng bánh luôn? Giỏi quá ta.” Anh cười xảo quyệt, nụ cười làm Cố Tiểu Ưu nổi da gà.

“Chị em giỏi nhất thế giới.” Tiểu Kí càng nói càng mạnh mẽ.

“Vậy anh đẹp trai có thể đến nhà em ăn cơm và thử bánh ngọt được không?”

Anh gian thật, toàn hỏi Tiểu Kí, Tiểu Kí vốn ngây thơ nên dễ đồng ý hơn nhiều. Vì thế, cuộc hẹn cứ như vậy mà định ra, mà anh dự tính hôm nay sẽ lật ngược tình thế.

“Lệ Bình? Anh Lệ Bình?” Hựu Đình kêu vài tiếng vẫn không thấy Lệ Bình đáp lời.

“Cái gì?”

“Anh có khỏe không? Sao anh không trả lời em?”

“Không có gì, mình vừa nói tới đâu rồi?” Anh vội vàng thu lại nụ cười trên mặt. Lần này, không cần nhìn cái bóng phản chiếu từ màn hình máy tính thì anh cũng biết mình đang cười.

“Thôi không tán dóc nữa, biết anh bận lắm rồi, em hỏi lại một lần tối nay được chứ?” Giọng cô tràn đầy hy vọng.

“Được cái gì?”

Hựu Đình bất đắc dĩ, từ đầu tới đuôi anh cũng không nghe lọt lời cô “Có thể về nhà ăn cơm không? Mẹ rất nhớ anh.”

“Lần sau đi, hôm nay bận.”

“Chờ lần sau của người bận rộn rất khó.” Cô than thở.

“Không đến nỗi vậy đâu.” Lệ Bình cười cười, định gác điện thoại.

“Em hỏi một câu cuối được chứ?” Giọng cô hơi chần chờ.

“Hỏi đi.”

“Anh đã quên chị ấy chưa?”

Không khí nặng nề hẳn. Anh không nói, cô cũng không nói. 3 4 phút sau, Hựu Đình nghe được tiếng thở dài từ đầu bên kia điện thoại.

“Thật xin lỗi.” Anh chỉ có thể nói câu này.

“Không cần xin lỗi, em chưa định buông tha anh đâu.”

Cứ như vậy, hai người đều im lặng. Lâu thật lâu sau, lâu đến mức anh tưởng Hựu Đình sẽ cúp máy thì cô lại nói.

“Kiên trì cũng không phải là chuyện tốt, đúng không?”

Lệ Bình hơi mím môi, không đáp.

Nói xong câu này, Hựu Đình gác máy, anh chậm rãi thở ra.

Hựu Đình đã trưởng thành, cô trở nên chín chắn hiểu chuyện. Có lẽ việc dì Tĩnh Phân trúng gió đã buộc cô lớn lên. Cô đã không còn là cô công chúa hống hách ngày nào mà đã từ từ hiểu được trách nhiệm của mình.

Đáng tiếc, kiểu gì thì tình cảm giữa hai người vẫn không thay đổi. Nếu thương anh thì cô càng không nên kéo dài kéo dai như thế.

Lệ Bình lắc đầu, cố bỏ Hựu Đình ra khỏi đầu. Cởi áo khoác trắng, xem đồng hồ, anh cầm tư liệu cơ bản về bệnh tật mà chính mình dùng đặc quyền để sao chụp rồi ra khỏi văn phòng.

&&&

Lần đầu nhìn thấy thì anh đã thích căn phòng này.

Phòng ở không tính là lớn nhưng làm cho người ta cảm giác thực ấm áp. Không biết có phải liên quan đến việc dùng đồ gỗ để ốp hay không, màu vàng nâu ấm áp làm cho người ta bình tĩnh.

Anh mang theo một cái giỏ hoa quả. Trên nguyên tắc, Tiểu Lục đã khôi phục khỏe mạnh nên không coi là người bệnh, cho nên đưa nước quả cùng dinh dưỡng bổ sung cũng không đúng. Nhưng anh nhớ Tiểu Kí cùng Tiểu Lục rất thích ăn lê, lần trước tốc độ gọt vỏ của Tiểu Ưu không kịp hai người tranh ăn nên gây gỗ ở trên giường bệnh. Anh nhìn buồn cười nên phải đi lấy dao để gọt giúp.

Tiểu Ưu liếc mắt nhìn anh một cái rồi nói: “Đại khái anh chỉ có thể sờ trường dùng dao.”

Cô nói đúng, anh sẽ không làm chuyện nhà. Cha cũng vậy. Trước đây, hai cha con phải nhờ một bà quản gia đến nấu nướng. Mỗi lần quản gia phu nhân yêu cầu cái gì, bọn họ cũng không dám nói “No”. Chỉ sợ bà khó chịu một cái mà bãi công thì hai người sẽ đói dài ở trong nhà.

Dì Tĩnh Phân thường oán giận bọn họ làm hư quản gia phu nhân, còn nói không phải bọn họ mời quản gia mà là ‘bà cố nội’, không thể để như vậy được.

Đây không phải lần đầu tiên, Tiểu Ưu thường xuyên một lời là nói trúng như vậy làm cho anh phản ứng không kịp.

Nếu không biết nghề nghiệp của cô là họa sĩ nên có sức quan sát kinh người thì khẳng định sẽ cho rằng cô cùng mình là bạn bè cũ đã quen biết nhiều năm.

Ví dụ, cô nói: “Không nên xoắn nút áo nhiều, sẽ mau tuột chỉ.”

Không sai, anh có thói quen xấu khi hai tay không cầm dao giải phẫu thì thường nhàm chán đến đi xoay nút ở cổ tay áo.

Ví dụ, anh chỉ mới xoa xoa bụng thì cô liền đọc được suy nghĩ của anh “Anh là bác sĩ mà cả bệnh bao tử nhỏ cũng trị không hết?”

Sao cô biết anh bị bệnh bao tử? Ngay cả đồng nghiệp cùng công tác với anh nhiều năm cũng không biết nữa mà.

Lại ví dụ khi gọi cơm, cô không cần suy nghĩ đã mở miệng trước “Đừng chọn món chiên, dầu ăn không ngon.”

Anh không hiểu, từ đâu mà cô quan sát được anh định ăn món gì? Cứ như vậy, đông một chút, tây một chút, anh phục sức quan sát của cô sát đất.

Từ phòng ở phía sau vọng tới tiếng ca. Không cần hoài nghi, đó là Tiểu Kí yêu ca hát, cô không lúc nào không ca hát. Đặc biệt nhất là lời cô hát đều do chính cô nghĩ ra, ngâm ngâm nga nga tự hát tự nghe.

Giọng cô không tệ, người duy nhất mà cô e ngại là Tiểu Lục. Nhưng Tiểu Lục cũng thường lén lẩm bẩm theo lời ca của Tiểu Kí.

“Tiểu Kí.” Anh lớn tiếng gọi to.

Tiếng ca chợt dừng lại, anh lại kêu một tiếng. “Tiểu Kí.”

Không bao lâu sau, anh nghe thấy tiếng dép lê ở trên lớp đá cuội đường mòn trả lời mình, theo đó là bóng áo đỏ rơi vào trong tầm mắt của anh. Áo thun dài tay màu đỏ, quần soóc ngắn ngắn ngang ngạnh để lộ ra đôi chân dài trắng nõn mịn màng đào dạt tuổi thanh xuân.

“Anh đẹp trai đã đến rồi ạ.” Trong tay cô cầm cái bình tưới hoa, tay áo hơi ẩm ướt. Trông thấy Lê Bình, cô vội vã buông bình tưới mà mở cửa ra.

“Tiểu Kí rất lễ phép, thưởng cho em này.” Nói xong, anh lấy ra từ trong túi một chiếc kẹo que cho cô.

“Anh đẹp trai thật tốt bụng, Tiểu Kí thích anh đẹp trai nhất.”

Lê Bình mỉm cười, mang theo kẹo que trong người là thói quen của anh từ rất nhiều năm trước. Anh đã từng dùng một chiếc kẹo que để dỗ dành một cái cô gái tâm sự. Từ đó về sau, chỉ vì cô mà anh thường xuyên mang kẹo theo người. Anh phát giác kẹo có ma lực thần kỳ, có thể làm cho thiếu nữ đang u ám thành rạng rỡ như mặt trời chói chang.

“Chị em với Tiểu Lục không ở nhà à?”

“Chị em với Tiểu Lục đều đi học cả rồi.” Cô nghỉ tay, nói “Hôm nay có bài kiểm tra tháng, sau đó còn đi tiêm thuốc, chị em sẽ đưa Tiểu Lục về sau. Ý em là em em tiêm chứ không phải chị em tiêm đâu. Chị em mà tiêm thì chẳng cần ai đưa đón cả.”

“Anh biết.” Anh suýt quên Tiểu Ưu Tiểu Lục còn phải đi học. May mà

hôm nay chỉ kiểm tra tháng thôi, tới sớm không bằng tới đúng lúc mà. Sau đó 10 phút sau thì họ về đến nhà. “Tiểu Kí đang tưới hoa à? Giữa trưa có thể tưới hoa sao?”

“Không phải tưới hoa đâu, là tưới đồ ăn mà, trong vườn nhà em có rất nhiều đồ ăn. Sáng nay Tiểu Kí quên tưới, đồ ăn sẽ bị khát đó.”

“Như vậy à.”

“Anh đẹp trai thích hoa sao? Nhà chúng em có thật nhiều hoa đó.” Nói xong, cô kéo Lê Bình đi đến cạnh hàng rào tre rồi giới thiệu từng cây một. “Thích leo rào tre là hoa tử đằng. Chị em nói nó là thằng nhóc hiếu động, mặc áo đỏ bên cạnh là chu cần. Mật hoa chu cần dễ ăn lắm đó, nhưng chị nói vì ăn mà giết chết hoa hoa thì hoa hoa rất đáng thương, Tiểu Kí rất ngoan, không có ăn vụng hoa đâu.”

“Tiểu Kí thật sự rất ngoan.” Lê Bình sờ sờ đầu cô, nhìn khuôn mặt khỏe mạnh mũm mĩm của cô. Hai chị em này sống cùng với Tiểu Ưu hạnh phúc hơn với mẹ bọn họ nhiều.

“Đây là hoa hồng, có rất nhiều loại màu đỏ, vàng, trắng ... Chị em nói, đến mùa đông thì chúng sẽ nở ra rất nhiều hoa hoa xinh đẹp. Đây là hoa quế, hoa quế rất thơm, có thể pha trà, tắm bồn. Sau khi tắm rửa xong, cả người sẽ thơm ngào ngát, tốt lắm nha” Bình thường Tiểu Kí không có việc gì để làm, Lê Bình đến đây khiến cho cô nói thao thao bất tuyệt không dứt.

Sau khi giới thiệu qua mỗi loại hoa, cô còn muốn dẫn Lê Bình đến vườn sau để xem rau dưa, Lê Bình thấy cạnh sân có cây cổ thụ thẳng tắp thì thấy hơi quen mắt, không biết đã thấy ở đâu rồi. “Tiểu Kí, em có biết cây đó tên gì không?”

“Biết ạ, chị có dạy em rồi. Đây là cẩm lai, chị nói đến mùa thu nó sẽ kết những quả thật to. Chờ quả chín thì ‘bục’ một tiếng, có rất nhiều hạt giống trông như chuồn chuồn kim bay bay, lượn lượn mà thối xuống dưới.”

Cẩm lai, lời của Tiểu Kí đã đựng vào một sợi dây thần kinh yếu ớt nào đó dưới đáy lòng anh.

Có nhớ hay không lúc chúng ta đi lâm trường Trung Hưng? Em rất muốn nhìn lúc quả nứt ra, xem cảnh chuồn chuồn kim bay đầy trời.

“Tiểu Kí, chị em có thích chuồn chuồn kim không?” Anh thì thảo hỏi.

Không biết tại sao anh lại hỏi vấn đề này, không biết có phải vì anh định tìm những nét giống nhau giữa cô và ai đó hay không, chỉ biết là anh muốn hỏi.

“Thích lắm, Tiểu Kí thích, Tiểu Lục thích, chị em thích. 3 chị em em đều thích, a, chị em đã về.”

Xa xa, Tiểu Ưu cùng Tiểu Lục theo đường tắt từ đầu kia đi tới. Tiểu Kí buông Lệ Bình ra, vọt tới bờ rào tre mà vung tay vẫy, vung rất mạnh “Chị ơi, Tiểu Lục, chị ơi, Tiểu Lục.”

Cô vừa kêu, vừa vẫy. Chị và Tiểu Lục trở về, cô vui vẻ nhất, ở nhà một mình rất chán nha.

Tiểu Lục thấy Lệ Bình đứng trong vườn, thuận tay ôm Tiểu Kí, nói: “Nóng chết được, để em vào nhà uống nước đá đã.”

Nói xong, nó sải bước chạy vội vào trong nhà, vội vã lên tiếng nhờ Lệ Bình kéo Tiểu Ưu vào nhà.

Tiểu Ưu đi không nhanh, cô chống nạng đi chậm rãi. Lệ Bình hoàn hồn, quên đi cảm lai mà bước ra khỏi cửa, khuôn mặt tươi cười hòa nhã, ánh mắt dịu dàng. Nhiều năm đã qua đi, sự dịu dàng của anh vẫn thủy chung như nhất.

“Em đến trường?”

“Em ở trong trường tiểu học để kèm mấy khóa tạo hình mỹ thuật.”

Cô không thiếu tiền, nhận lớp là vì giải quyết sự cô quạnh. Gần đây nhận nuôi Tiểu Kí, Tiểu Lục, cô bắt đầu suy nghĩ học kỳ sau lại ở nhà để có thể về một mặt chăm sóc Tiểu Kí, một mặt khác chuẩn bị triển lãm tranh.

“Thích dạy học?”

“Cũng không tệ lắm, các em nhỏ thật đáng yêu.”

“Thích công việc của mình là một chuyện may mắn.”

“Chẳng lẽ anh không thích làm bác sĩ?” Cô hỏi lại anh.

“Chẳng thể nói thích hay không, hình như anh vừa sinh ra liền nhất định phải làm công việc này. Ba mẹ anh đều là bác sĩ, anh chỉ có thể lựa chọn học khoa nào.”

“Nghe qua có hơi vất vả.”

“Cũng khá, có lẽ anh có chút thiên phú học y. Lúc đi học các bài giảng không làm khó được anh. Về phần hiện tại, thấy người bệnh khỏe mạnh, rời bệnh viện thì anh rất vui vẻ.”

“Anh là 1 bác sĩ tốt.”

“Chỉ thế thôi à?”

“O?” Cô không hiểu ý anh.

“Ít nhất em nên nói vài câu như nhân ái, hiếu lòng người, mang lại ánh sáng..... linh tinh gì chứ.”

Tiểu Ưu nở nụ cười, anh nhìn mà cũng cười theo.

Cô là nữ sinh vô cùng dễ dàng làm quen. Thêm lần nữa, anh lại tìm ra chứng cứ cô không phải Hựu Huyền. Nhưng gương mặt của cô luôn gợi ra ảo giác của anh.

“Anh thích thành ngữ vậy à? Để em tặng anh quyển tự điển thành ngữ nhé.”

“Cảm ơn nhiều.” Lệ Bình liếc mắt nhìn cô một cái.

Cô cười xoay người “Không có chi.”

“Em tưởng anh cảm ơn thiệt hả?”

“Không phải sao?” Cô mở to hai mắt, làm bộ ngây thơ.

“Đương nhiên không phải.”

Vài câu đối thoại nhàm chán lại làm cô cười đến híp mắt. Cô phát hiện, thật ra thì tán dóc cũng không hoàn toàn chỉ là lãng phí thời gian. Đôi khi nó

cũng rất có lợi cho thể xác và tinh thần.

Lệ Bình thu hồi nụ cười, hỏi nghiêm túc: “Em không thấy để Tiểu Kí ở nhà một mình không tốt lắm sao?”

“Em biết chứ, nhưng con bé không chịu đến trường. Em nghe Tiểu Lục nói trước kia Tiểu Kí từng đến trường cho người khuyết tật nhưng ở trong trường vẫn bị bạn học bắt nạt, thầy cô cũng đối xử không tốt với em ấy. Thế là nó trốn về khóc vài ngày, đánh chết cũng không chịu trở lại học.”

“Sao không giúp nó tìm trường khác?”

“Em có nghĩ đến chuyện đó nhưng về sau lại cảm thấy so với việc vội vã bắt nó học bài thì chẳng bằng làm cho em ấy có cảm giác an tâm trước đã.”

“Anh tin em có thể dạy dỗ được con bé.” Nếu làm cha, anh sẽ làm ông bố nghiêm khắc như cha mình vậy.

“Em biết con bé không ngốc. mấy ngày nay em đang tìm người giúp việc ở nhà làm bạn với em ấy. Sau một thời gian, em sẽ tìm gia sư kèm con bé.”

“Cần anh giúp không?”

“Tốt thôi, nếu anh có người quen.”

Anh khoanh tay, dùng ngón tay xoa xoa cằm “Ngoài việc tìm gia sư ra, có lẽ nên tìm thêm

“Giáo sư âm nhạc.” Hai người cùng nói rồi nhìn nhau cười.

“Em cũng thấy con bé có thiên phú âm nhạc?”

“Còn có khả năng sáng tác nữa.” Lại nhìn nhau, lại cười, bọn họ rất ăn ý.

“Đến lúc Tiểu Kí thành nhạc sĩ thì em nên mời anh một bữa.”

“Vì sao? Em bỏ tiền mời thầy, Tiểu Kí cố gắng học tập còn anh có làm gì đâu?” Cô nhăn mặt.

“Vì anh cũng có ý kiến mời thầy dạy nhạc giống em, được không?”

Gật đầu, cô nói: “Được. Vào đi, tối hôm qua em nướng bánh dâu tây, anh

vào chậm là sẽ bị Tiểu Kí, Tiểu Lục ăn sạch đó.”

Tiểu Lục nói Tiểu Kí là con sâu bánh ngọt, là động vật đơn bào lấy bánh ngọt làm món chính. Động vật đơn bào là chỉ việc Tiểu Kí không chịu suy nghĩ. Hai đứa thường cãi lộn vì những lời này. Tiểu Kí cãi thua liền bấu môi bảo — mẹ nói, không được để người khác nói Tiểu Kí ngu ngốc.

Mỗi lần Tiểu Kí nói vậy, Tiểu Lục liền xin lỗi ngay. Lần nào cũng như lần nào, hiệu quả cực kỳ.

Tiểu Ưu vào nhà, Lệ Bình giao chỗ lê cho cô rồi đi theo vào nhà.

Buổi tối hôm nay, anh ăn đến khó mà đi nổi rồi mới rời căn nhà gỗ này. Buổi tối qua đi, anh trở thành khách quen của căn nhà nhỏ. Buổi tối hôm đó, anh phá vỡ sự khách khí xa lạ của Tiểu Ưu. Cũng buổi tối ấy, tiếp theo Tiểu Kí, Tiểu Lục thì anh và Tiểu Ưu chính thức trở thành bạn bè.

&&&

Món ăn Tiểu Ưu làm khá ngon, bánh ngọt của cô lại càng rất ngon lành. Rốt cục anh hiểu được hai đứa nhỏ gầy còm Tiểu Kí, Tiểu Lục làm thế nào mà lại có thân hình xinh xắn mũm mĩm. Nhưng còn tiếp tục như vậy thì cũng không phải là chuyện tốt. Anh dự tính sẽ đưa ra đề nghị tốt theo góc độ thầy thuốc.

Lệ Bình thích bầu không khí nhà bọn họ, cho nên từ ngày đó đến bây giờ, chẳng qua ngăn ngụt mười bốn ngày anh đã đến thăm căn phòng nhỏ ấm áp đến sáu lần.

Đến lần thứ hai khi anh ấn chuông điện, chưa vào cửa thì vừa khéo đụng phải Tiểu Ưu muốn dẫn hai đứa bé đi xem phim. Vì thế hai người lớn hai trẻ con, bọn họ đi ăn một bữa Mc Donalds chẳng có gì đặc sắc. Xem xong phim, lại cùng ăn khuya đến khi cả bốn người đều cảm thấy no.

Tối hôm đó, khi Tiểu Ưu mở cửa thì anh thấy chiếc chìa khóa vòng trên tay — đó là một cô gái múa balê làm bằng đồng.

Anh giống như bị điện giật đứng thẳng bất động, rốt cuộc không thể cử động.

Điểm giống nhau thứ 2! Nào có chuyện trùng hợp như vậy? Cây cắm lai, chìa khóa vòng bằng đồng, khuôn mặt giống nhau..... sự nghi ngờ dưới đáy lòng giống như gợn sóng đang từng bước lan xa.

Anh bắt đầu suy nghĩ các loại tình huống, khả năng, không có khả năng.....

Sau khi rời đi, cô gặp tai nạn xe cộ. Cái đùi phải kia là bằng chứng tốt nhất, tai nạn xe cộ làm cho cô quên cha, quên quá khứ, cũng quên Chu Lệ Bình. Sau đó cô nhớ lại nhưng đã mất đi một chân, để tránh đau khổ quá mức, cô nhờ đại sư thôi miên xóa đi quá khứ của cô. Một lần nữa bắt đầu cuộc sống mới. Cô nhớ anh nhưng không muốn nhận anh. Cô không muốn trở về làm Phương Hựu Huyền, thậm chí làm Cố Tiểu Ưu suốt chặng đời còn lại.....

Nhưng nếu vậy vì sao cô còn nhớ tật xấu của anh?

Sự nghi hoặc thúc đẩy anh tìm người hỗ trợ điều tra Cố Tiểu Ưu, mà người anh tìm cũng rất có tài, mới gần gũi vài ngày đã mang đến tin tức anh muốn biết.

Lệ Bình cúi đầu, lần thứ hai đọc tư liệu trong tay, nỗi chua xót đang gặm nhấm từng khúc từng khúc ruột gan.

Người ngồi đối diện bàn làm việc đợi một lúc mới mở miệng nói chuyện.

“Tên chủ hộ của địa chỉ anh cho là Phương Hựu Huyền mà không phải Cố Tiểu Ưu. Tư liệu về tiểu thư Cố Tiểu Ưu trong gói to bên tay phải anh.” Anh ta gõ gõ cái túi giấy dai khổ A4.

Lệ Bình rút xấp hồ sơ, mở ra rồi xem kỹ “Cố Tiểu Ưu”.

Trong hồ sơ, cô còn rất trẻ, ánh chừng 17, 18 tuổi. Đôi mắt nho nhỏ hơi xếch lên, làn da thực trắng, ở trên mũi có mấy đốm tàn nhang nhỏ, nét đẹp rất cổ điển.

“Năm năm trước, tiểu thư Cố Tiểu Ưu mắc bệnh máu trắng phải nằm viện, mà tiểu thư Phương Hựu Huyền lại bị ung thư phải cưa đi cẳng chân phải. Các cô nằm chung một phòng bệnh. Cha mẹ Cố Tiểu Ưu là tín đồ Cơ Đốc Giáo sùng đạo, họ coi mở lạc quan, kiên cường, tin tưởng thượng đế sắp

sửa đón con gái đến bên người. Họ không sợ cái chết và tin rằng hết thảy đều do thượng đế an bài. Bọn họ thường hát thánh ca trong phòng bệnh, truyền niềm vui cho Phương Hựu Huyền.” Người đàn ông kể lại những chuyện mình nghe được.

Hựu Huyền không có lừa gạt anh, cô bị ung thư xương sắp phải chết, cô mua một ngôi nhà quyết tâm rời khỏi Phương gia để với bớt cừu hận. Quả thật, cô vẫn Yêu anh sâu đậm, không phải hư tình giả ý.

Cô khẳng định đã tức giận lại sợ hãi, giận ông trời ban cho cô vận mệnh xấu như vậy, sợ hãi cuối cùng lại phải giống mẹ đi vào điểm cuối cuộc đời mà chỉ có một mình. Cho nên cô mới có thể không đắn đo nói với Hựu Đình những lời này để trút đi cơn hận bùng nổ trong ngực.

Cô sợ hãi như vậy, phần nộ như vậy. Nhưng anh lại không hề ủng hộ cô, ngược lại còn đẩy cô ra xa. Chu Lệ Bình, mày thật tàn nhẫn.

Sự cố chấp của anh đã đóng sập cánh cửa giữa hai người, dễ dàng đập đổ ba cơ hội mà cô cho anh, làm cho sau đó nỗi hối hận hàng đêm gõ cửa.

Năm năm, một đoạn thời gian thật dài. Anh dùng thời gian năm năm không ngừng hối hận, mà cô lại lương thiện dùng năm năm này để biến chính mình thành một cô gái đầy sức sống.

‘Vận mệnh trêu ngươi’. Nếu được thêm một cơ hội nữa thì anh có còn cắt đứt tình yêu giữa hai người?

“Theo y tá Triệu, người từng chăm sóc cho Phương Hựu Huyền nói, Phương Hựu Huyền vốn đã mất đi tin tưởng đối với cuộc đời, bởi vì Cố Tiểu Ưu và cha mẹ cô ấy khuyên bảo mà chậm rãi mở lòng đón nhận thượng đế, cũng tiếp nhận thử thách mà thượng đế ban cho cô. Nửa năm sau, Cố Tiểu Ưu qua đời, Phương Hựu Huyền chữa trị ung thư thành công, cô mua căn nhà cạnh nhà cha mẹ Cố Tiểu Ưu ở. Dần dần, Phương Hựu Huyền chậm rãi tự đi ra thế giới khép chặt của bản thân, bắt đầu học vẽ tranh. Hai năm gần đây, cô đã mở hai cuộc triển lãm tranh và đều được khen ngợi.”

“Tôi đã biết, cảm ơn anh.”

“Trong hồ sơ tiểu thư Phương Hựu Huyền có kèm theo các chi tiết cuộc sống cùng ảnh chụp của cô ấy trong khoảng thời gian này, bao gồm hai chi

em Tiểu Kí, Tiểu Lục mà cô nhận nuôi. Nếu anh Chu còn vấn đề gì khác thì xin cứ liên lạc với tôi.”

“Tôi sẽ.”

“Vậy thì xin chào.” Anh ta đứng dậy.

“Cám ơn anh.” Lệ Bình đứng dậy, tiễn anh ta đến cửa rồi nói lời cảm tạ.

Sau khi đóng cửa, anh suy sụp tựa vào cửa, lẳng lẳng nhìn bức tường trắng tinh, những hình ảnh trong quá khứ tua nhanh qua đầu.

Khi đó, vì sao anh lại tức giận như vậy, tức giận đến nỗi coi sự giải thích của Hựu Huyền trở thành lấy cớ, tức giận đến nỗi cuộc nghe không lọt nửa phần giải thích của cô?

Ngoại trừ nỗi oán hận Hựu Huyền trường kỳ biểu hiện ra ngoài, bằng chứng sai lầm về bề ngoài của sự thật thì còn có nguyên nhân nào khác không?

Bởi vì quá yêu, không chấp nhận được nửa phần tỳ vết? Bởi vì sợ hãi cô trả giá không bằng chính mình? Bởi vì lo lắng từ đầu tới đuôi chỉ do anh tình nguyện đơn phương yêu, mà cô thì vô tâm? Hay sợ hãi sự chân thành chỉ nhận được sự giả dối?

Đúng vậy. Khi đó anh cố gắng để cô tiếp nhận mình. Anh nghĩ đủ mọi biện pháp theo đuổi, chỉ cần cô lạnh lùng khế gặt đầu một cái cũng khiến anh mừng rỡ như điên. Anh làm cho tình yêu giống dòng nước chảy nhỏ giọt, từng chút từng chút tấn công trái tim của cô. Cho đến khi cô mở miệng nói yêu thì anh cảm thấy chính mình giành được thắng lợi cuối cùng.

Anh đặc ý như vậy, lấy làm may mắn chính mình rốt cục có được trái tim của cô. Anh kiêu ngạo như thế chính mình vạch kế hoạch mười năm, nhưng không đầy mười năm liền thấy thành tích..... Cho đến khi dì Tĩnh Phân tìm tới anh, nghe thấy cuộc nói chuyện của bọn họ thì bề ngoài anh thản nhiên, nhưng nội tâm lại nổi sóng lớn mãnh liệt.

Trên thực tế, sự không tín nhiệm giống như hạt giống vừa mới gieo đã nảy mầm ở đáy lòng anh. Cho dù Hựu Huyền không có nói những lời kia với Hựu Đình thì bọn họ vẫn sẽ tranh chấp, hoài nghi. Mà với sự kiêu ngạo của

Hựu Huyền, sự cố chấp của anh thì sớm muộn gì cũng sẽ rơi vào kết cục chia tay.

Năm ấy đối với tình yêu anh cực kỳ thiếu tự tin. Mà năm ấy trong lòng Hựu Huyền có rất nhiều hận ý.

Không phải lỗi của ai mà là anh không tự tin, quá để ý hoàn mỹ mà tạo nên năm năm đau khổ. Còn cho rằng tình yêu của mình là một miếng đậu hủ chưng không nát, đập không dẹt, nướng không nổ bôm bốp. Sai, tình yêu của anh là miếng đậu hủ tinh xảo hoa mỹ nhưng vừa chạm vào liền vỡ, không chịu nổi khổ luyện thiêu đốt, không trông nom kỹ sẽ tan.

Anh càng hận chính mình hơn khi cho rằng căn bệnh của Hựu Huyền là “mưu mẹo” để cướp anh khỏi tay Hựu Đình.

Trong cổ họng anh thấy chua cay, anh nhớ tới dáng người cúi xuống cầu xin của Hựu Huyền kiêu ngạo. Cô nói rất sợ hãi, hy vọng anh làm bạn để vượt qua ốm đau gian nan. Còn phản ứng của anh lại là lấy tin tức đánh hôn để công kích cô.....

Anh nhớ tới cô buồn bã cười nói: “Em sẽ không khóc chúc phúc anh mà sẽ cười chúc anh hạnh phúc.” Khi đó, cô cố gắng đứng thẳng lưng, giả bộ chính mình không bị tổn thương.

Bóng dáng cô độc ấy, đứng lặng một mình dưới ánh trăng

Anh đối với cô như vậy đấy!

Nếu trái tim thực sự vỡ được thì tim anh đã tan thành ngàn vạn mảnh. Điều đó khiến anh không có cả cơ hội dùng kim châm may lại những mảnh vỡ nữa kia. Anh là thằng đàn ông đáng chết vạn lần!!! (~nga, cái này Vân dậm muối vô)

Lệ Bình trở lại cạnh bàn, cầm xấp hồ sơ xem kỹ thêm lần nữa.

Ảnh của Tiểu Ưu, đều là những bức ảnh trong cuộc sống hàng ngày dùng máy ảnh tầm xa chụp. Trên tấm ảnh, cô là 1 cô gái thích cười, lúc nào cũng cười. Lên lớp cười, đi đường cười, khi nói chuyện với bạn bè cười, ánh mắt cô cười đến như đang tỏa sáng.

Ai có thể nghĩ rằng cô gái thích cười này lại là Phương Hựu Huyền đầy thù hận năm đó?

Tầm mắt của anh đi xuống nhìn vào chân giả của cô mà trong lòng hỗn loạn. Một diễn viên múa giỏi mà mất đi một chân, cô đã làm thế nào để vượt qua? Những lúc sợ hãi, những khi đau khổ thì cô dựa vào đâu để chống đỡ?

Anh càng hận chính mình, trong thời điểm cô cần mình nhất thì anh lựa chọn đi vắng.

..... Cô chẳng những định kỳ quyên tiền cho cô nhi viện Vân Đồng ở gần đó, mà vì cô am hiểu cách làm bánh ngọt nên thường xuyên đem những cái bánh ngọt ngon lành do chính mình nướng đưa đến cô nhi viện.

Giáo viên ở viện trẻ mồ côi có nói: tiểu thư Tiểu Ưu nói rằng trước kia cô cảm thấy bánh ngọt là cái thứ giả dối nhất trên thế giới, là dùng một lượng lớn bơ cùng lớp vỏ đường để tạo ra biểu hiện ngọt ngào giả dối. Nhưng về sau có người đã vì cô mà chọn một chiếc bánh ngọt sinh nhật phủ kín bơ. Cô nhìn vào đáy mắt anh, miệng cắn miếng bánh ngọt mà trong miệng đầy vị ngọt, trong mắt trong lòng cũng tràn đầy ngọt ngào. Vào lúc đó, cô đã nếm được vị ngọt của hạnh phúc.

Sau này, sau khi cô khỏi bệnh thì bắt đầu học nướng để làm bánh bích quy, làm kẹo cũng như làm bánh ngọt.

Cô nói, tuy rằng người kia đã rời khỏi thế giới của cô, nhưng cô muốn vĩnh viễn nhớ lại giây phút đó, cảm giác hạnh phúc đó

Những câu này làm cho ánh mắt anh, đáy lòng anh cũng nếm trải một vị ngọt ngào. Trong tay anh không có bánh ngọt có thể ăn, cũng không học được cách nướng, nhưng trước sau anh Không quên những khoảnh khắc đó, thời gian hạnh phúc của bọn họ.

Hít một hơi thật sâu, Lê Bình đưa ra quyết định đối với chính mình — đưa cô trở về!

Nếu năm ấy anh có thể sử dụng cách mưa dầm thấm lâu, làm cho tình yêu ngấm dần vào trong lòng Hựu Huyền. Như vậy hiện tại, anh có thể lại lần nữa làm cô yêu mình, bởi vì cô chưa bỏ qua “giây phút đó, cảm giác hạnh phúc đó”.

Đúng vậy, anh có thể.

Ba mươi tuổi, anh không còn sợ hãi chính mình trả giá rất nhiều mà lại không thu được đền đáp ngang nhau. Anh hiểu được khắp thế giới tràn ngập tỳ vết, hoàn mỹ chỉ là một từ khoa trương, nói lên sự hào nhoáng không thật. Anh lý giải cho dù chỉ là diễn trò, diễn lâu cũng sẽ trở thành sự thật. Anh lại không muốn bởi vì mình sợ hãi mà mất đi cô gái ấy, tình yêu ấy.

Lệ Bình cầm điện thoại lên rồi bấm một dãy số.

Đã tìm được gia sư dạy kèm cho Tiểu Kí, mấy ngày trước anh còn báo cho Tiểu Ưu. Tiểu Ưu đồng ý cho anh ta đến dạy thử, còn mời anh ta ở lại một ngày.

Bình thường, chỉ cần giới thiệu 2 bên là được, nhưng anh... là người có tính cẩn thận và đầy trách nhiệm, cho nên –

“Vâng, là anh, Chu Lệ Bình. Gia sư đến chưa..... Ờ, còn trong phòng học à..... Không có gì, tại hôm nay vừa khéo không phải trực nên anh muốn đến xem thử. Luôn tiện giải thích thêm cho gia sư tình hình của Tiểu Kí Không phiền, không phiền chút nào. Đúng rồi, trong tủ lạnh em còn bánh ngọt không Đang nướng? Thật tốt quá, nếu thiếu gì thì tiện đường anh mua giúp cho..... Không thành vấn đề, nửa tiếng sau anh đến. Cứ như vậy, không có gì nữa đâu, được, lát nữa gặp lại.”

Lệ Bình cởi áo bào trắng, thay áo khoác đi đường khác. Nhớ tới món bánh pút đỉnh của Tiểu Ưu mà tâm tình anh khoáng trá khẽ hát đi ra khỏi văn phòng với vẻ mặt hớn hở, trên dưới toàn thân đều đầy vẻ hòa nhã. Cho dù là ai đi qua bên người thì anh đều hào phóng tặng một nụ cười.

“Bác sĩ Chu đang vui à?”

Bác sĩ Lâm chạy vài bước đuổi theo Lệ Bình. Bác sĩ Trương đi ở bên cạnh cũng chậm bước lại để sóng vai đồng hành cùng bọn họ.

“Đúng vậy, đang vui.” Anh không chút nghĩ ngợi liền gật đầu.

“Có việc gì vui, nói thử xem nào?” Bác sĩ Lâm hỏi.

“Có phải đang yêu không?”

Lệ Bình vừa mới gật đầu định nói “không sai, tôi chuẩn bị bắt đầu một tình yêu mới”. Nhưng bác sĩ Trương giành nói trước. “Đừng nói lung tung, bác sĩ Chu đã kết hôn. 2 người lại là bạn thanh mai trúc mã nữa.”

Thiếu chút nữa thì Lệ Bình đã quên Hựu Đình. Đúng vậy, anh lại quên mình là người đã có vợ.

Tháng thứ hai sau khi Hựu Huyền đi thì anh đính hôn với Hựu Đình.

Trước khi đính hôn, anh thề son sắt nói tình yêu tự lựa chọn quá vất vả, anh tình nguyện lựa chọn tình yêu được sắp sẵn, anh nói không muốn lại làm tổn thương Hựu Đình, không thể cứ để cô ấy bị tổn thương vì yêu mình. Anh nói so với tình yêu thì trách nhiệm quan trọng hơn, người như anh thích hợp với trách nhiệm, không thích hợp sự lãng mạn.

Anh dùng một đồng lý do để thuyết phục chính mình nhưng khi hôn lễ qua đi anh lại vẫn không bước qua được cửa ải của chính mình.

Anh thoái thác, trốn tránh, trước sau không muốn nhìn thẳng vào mối quan hệ mới của chính mình cùng Hựu Đình. Điều này làm cho Hựu Đình vô cùng đau lòng, cô không ăn không uống, tự nhốt ở trong phòng cũng không chịu gặp ai.

Dưới tình huống như vậy, anh đành phải thử lựa lời nói rõ ràng cùng Hựu Đình. Nói cho Hựu Đình rằng trước sau anh chỉ coi cô như em gái, loại hôn nhân này sẽ không được trọn vẹn.

Cô khóc trả lời “Trọn không trọn vẹn cũng phải thử qua mới biết được. Anh chưa thử thì không thể kết luận trước như vậy.”

Lệ Bình không ngừng thuyết phục cô, đến cuối cùng Hựu Đình dứt khoát không trả lời. Anh cho rằng rốt cục mình đã thuyết phục được cô, không nghĩ tới đêm đó Hựu Đình uống thuốc tự sát. Bởi vì phát hiện quá muộn mà thiếu chút nữa Hựu Đình bỏ mạng. Dưới tình huống như thế, ngoại trừ đồng ý kết hôn thì anh không còn phương pháp nào khác.

Hôn lễ được tổ chức rất trang trọng, bạn bè của cha, đồng nghiệp trong bệnh viện đều nhận lời mời đến dự. Tiệc mở trăm bàn, những người biết chuyện này rất nhiều.

Đêm tân hôn, anh vẫn ở một mình. Đêm hôm đó, trong đầu anh nghĩ đi ngẫm lại không phải là về cô vợ mới cưới của mình mà là về Hựu Huyền vừa bỏ đi đã không hề có tin tức.

Anh hối hận, rất hối hận.

Anh đi tìm giáo sư Giang mới biết được giáo sư Giang đã tìm Hựu Huyền, cô không đi học nữa. Chú Phương cũng hỏi thử các vũ đoàn lớn nhỏ ở Đài Loan, không có ai tên là Phương Hựu Huyền.

Chú Phương có tìm luật sư Lô từng giúp Hựu Huyền quản lý tài sản nhưng ông cũng không nói gì, chỉ bảo Hựu Huyền sống rất khá, xin mọi người không cần lo lắng. Nhưng, làm sao có thể không lo lắng? Bọn họ không ngừng đến quấy rầy vị luật sư, hy vọng moi từ miệng ông ta nơi Hựu Huyền ở. Không được vài ngày thì ông chuyển nhà, đổi điện thoại. Sau Hựu Huyền, luật sư Lô cũng mất tích.

Chú Phương nói Hựu Huyền là đứa nhỏ không biết thua, chắc chắn cô sẽ phát triển trên sân khấu múa ở nước ngoài. Ông nói có luật sư Lô chăm sóc, Hựu Huyền sẽ không gặp chuyện gì.

Cho dù chú Phương khẳng khẳng nói thế nhưng anh vẫn không tin. Theo lời luật sư Lô thì cô đang sống rất khá nhưng ngay từ đầu thì anh đã không tin những lời này.

Làm sao cô có thể sống rất khá? Anh không quên được vẻ mắt mát đau thương trên mặt, ánh mắt tức giận của cô, dáng lưng kiêu ngạo lúc cô rời đi. Không ai sống rất khá lại như vậy cả.

Lệ Bình không từ bỏ việc tìm kiếm cô, anh dùng mọi thứ mình có cùng với phương pháp có thể sử dụng được. Nhưng không biết Đài Loan quá lớn hay là duyên phận của họ đã lỡ mất, trước sau không có tung tích của cô.

Anh cùng Hựu Đình không trở thành vợ chồng thực, anh không muốn đâm lao phải theo lao, hy vọng mình còn cơ hội thay đổi quyết định sai lầm nhưng Hựu Đình nói: gió sẽ không luôn thổi ở một chỗ, anh và Hựu Huyền đã kết thúc.

Anh hiểu ý cô, gió sẽ không luôn thổi ở một chỗ.

Anh nguyện ý kiên nhẫn chờ đợi Hựu Đình chán ngấy, chán kiêu vợ chồng hờ, chờ mong gió xuân của cô thổi vào gã đàn ông nào đó tốt hơn mình.

Cứ như vậy, bọn họ kéo dài. Anh, Hựu Huyền cùng Hựu Đình.

“Làm sao vậy, chúng ta vừa nói đến bà chị thì sắc mặt bác sĩ Chu liền thay đổi. Không lẽ bác sĩ Chu định ngoại tình à?” Bác sĩ Lâm cố ý cười to.

Lệ Bình lắc đầu, không phải ngoại tình, Hựu Huyền là người duy nhất anh nhận.

“Không có việc gì, chỉ là đột nhiên tôi nghĩ có chuyện quên làm. Tôi đi trước, bye bye.”

Bác sĩ Lâm trừng mắt nhìn bước chân đột nhiên nhanh hơn của anh mà thì thào tự nói, “Không thể nào, tôi chỉ nói giỡn thôi mà.”

“Không đâu, đồng nghiệp nhiều năm như vậy mà anh còn không hiểu biết bác sĩ Chu. Loại người như anh ấy chỉ kém không gọi Khổng Tử làm cha, quan điểm đạo đức của anh ấy so với chúng ta đều mạnh hơn nhiều lắm. Cái khác tôi không dám nói, riêng chuyện phản bội vợ thì anh ấy tuyệt đối sẽ không làm.”

Nói xong, bác sĩ Trương vỗ vỗ vai của anh ta rồi nhanh chóng rời đi.

Chương 8

Trước khi mùa hè bắt đầu, Tiểu Ưu đã xin nhà trường cho kết thúc hợp đồng trước hạn. Kỳ thực cô chỉ là giáo viên mời giảng nên không cần thủ tục này. Nhưng cô hy vọng chủ nhiệm giáo vụ có thể sớm mời giáo viên mỹ thuật tạo hình cho học kỳ sau.

Nếu cô đã quyết định chịu trách nhiệm với Tiểu Kí, Tiểu Lục thì phải làm tốt nhất. Cô hy vọng có thể dạy thêm để uốn nắn dần các môn học gần như be bét của Tiểu Lục, mà Tiểu Kí học âm nhạc cũng cần người đưa đón làm bạn.

Lệ Bình đã thành khách quen nhà bọn họ. Khi không có trực ban buổi tối thì anh có tập quán xuất hiện bên bàn bữa tối tại nhà Tiểu Ưu. Anh ăn rất nhiều, giống như Tiểu Kí, Tiểu Lục đều được Tiểu Ưu bồi dưỡng đến mập thêm một vòng.

Tiểu Ưu không biết làm thế nào, cô không có bản lĩnh nhốt anh ở ngoài cửa. Trước kia có lẽ cự tuyệt người khác là sở trường của cô, nhưng đã lâu rồi làm cô quên tài năng đặc biệt của bản thân. Huống chi sau lưng anh có Tiểu Kí, Tiểu Lục ra sức ủng hộ.

Hôm nay mệt quá, Lệ Bình lái xe đưa bọn họ đi chơi thôn Lục Phúc. Hai đứa trẻ chơi đùa thật sự nhiều. Khi về nhà, mới tắm rửa xong thì ngay cả cơm cũng chưa ăn liền mệt mỏi ngồi phịch ở trên giường. May mắn Lệ Bình có dự kiến trước, vừa lên xe thì đã mua sẵn một bịch lớn đồ ăn đủ loại cho bọn họ.

Tiểu Ưu cũng tắm rửa. Khi ra đến phòng khách thì phát giác Lệ Bình chưa rời đi, cô vào bếp rót hai cốc nước đá, đưa cho anh rồi ngồi đối diện anh. Mái tóc ẩm ướt xoa xuống hai vai.

Anh đã quen cửa quen nẻo bèn lên lầu tìm khăn lông lau khô tóc giúp cô. Động tác rất đơn giản nhưng lại làm Tiểu Ưu nổi da gà cả người vì không quen, cô định đẩy anh ra nhưng anh lại dập tắt sự kháng cự của cô bằng một câu nói ầm ập.

“Tắm xong phải lau khô tóc, bằng không dễ dàng bị cảm. Nếu em ngã bệnh thì anh không còn bữa tối ngon lành để ăn mà không ăn tối thì anh lại

ngủ không được.”

Tay nghề của cô nào có tốt như vậy. Có mà Tiểu Kí, Tiểu Lục vốn đói khát nên mới có thể cảm thấy háu ăn. Còn về phần anh, có sơn hào hải vị nào mà không từng nếm qua, làm sao nghiêm trọng đến không ngủ được?

Lệ Bình cầm khăn lau đến vết sẹo trên trán Tiểu Ưu- đó là di chứng để lại sau tai nạn xe cộ lúc cô còn rất nhỏ- lần đầu anh gặp cô, ở đó còn dán miếng băng gạc to đùng.

Cô đã nói với anh câu chuyện vết sẹo. Sau khi biết câu chuyện kia thì anh không bao giờ ép cô từ bỏ cừu hận, hơn nữa trong túi lúc nào cũng thủ sẵn kẹo que. Kẹo que là chìa khóa mở cánh cửa lòng, giúp cô thêm can đảm kể lại câu chuyện của chính mình.

Vết sẹo vẫn còn rõ ràng, so với năm năm trước cũng không khác biệt. Bởi vậy nó có thể chứng minh năm tháng không thể tẩy sạch toàn bộ quá khứ, nên trước sau vẫn cứ đợi chờ ở nơi đó. Cũng như tình yêu của anh, thời gian không làm mờ phai, không gian chia cách không nổi. Trái tim anh, tình cảm của anh luôn luôn lưu lại chỗ đó để chờ người cũ tới tìm kiếm.

Buổi chiều, khi Tiểu Kí cùng Tiểu Ưu đi chơi vòng xoay ngựa gỗ “Thực không có khí khái nam nhân” thì Tiểu Lục đột nhiên hỏi: “Anh Lệ Bình ơi, anh có nhận ra chị Tiểu Ưu chính là Phương Hựu Huyền không?”

Câu hỏi của nó làm cho Lệ Bình khiếp sợ không thôi. “Em cũng biết Phương Hựu Huyền?”

“Em biết, đó là tên trước kia của chị em mà. Em còn biết câu chuyện kia của chị với anh Lệ Bình nữa.”

“Tiểu Ưu đã kể em nghe sao?”

“Chị em nói, vào thời điểm đó thì chị ấy rất giống em, đối với thế giới này tràn ngập phần nộ. Chị ấy cảm thấy không công bằng, mỗi phút đều tức giận, giương nanh múa vuốt đối với mỗi người bên cạnh. Nhưng mà sau khi phát tiết hết tức giận thì vẫn cứ không vui vẻ, sự bướng bỉnh làm cho chị ấy mất đi người mình yêu quý nhất.”

“Chị em còn nói em thông minh như vậy, nhất định có thể từ kinh nghiệm

của người khác học được bài học. Chị ấy muốn em mau quên việc bị mẹ vứt bỏ và việc bị chú đánh đi. Những bạn học đối với em không tốt thì em phải tốt gấp đôi với họ. Nếu họ khinh thường em thì em sẽ dùng thành tích tốt làm cho bọn họ ‘rớt mắt kiếng’(ngã mũ kính phục). Chị ấy còn nói, người thông minh dùng nụ cười chinh phục thế giới, kẻ ngu ngốc mới bị sự phẫn nộ chinh phục.” Nói xong, Tiểu Lục bình tĩnh dòm dòm Lê Bình.

Anh đã hiểu, Tiểu Ưu muốn dùng kinh nghiệm của mình để giáo dục Tiểu Lục từ bỏ thù hận, cô là một người thầy tốt.

Sau đó Tiểu Lục lại nói: “Em đã hỏi tại sao chị ấy đổi tên, chị nói chị thích Cố Tiểu Ưu vui vẻ với cuộc sống, hy vọng đời này có thể giống Cố Tiểu Ưu, sống thoải mái vui vẻ.”

Lê Bình gật đầu, Tiểu Lục chân thành hỏi: “Anh Lê Bình ơi, anh còn muốn sống với chị em không?”

“Có chứ, anh rất muốn.” Lê Bình đáp không chút do dự.

Nó thở khẽ một hơi, cười phô ra hàm răng trắng. “VẬY anh nên tốt với chị em thêm một chút, chị em rất thích anh.”

“Ừ, anh biết.” Khi học cô làm bánh ngọt, thấy cô còn muốn muốn lưu lại thời khắc hạnh phúc đó thì anh liền hiểu cô vẫn cứ thương anh.

Cũng không sao cả, cho dù cô có nguyện ý chấp nhận anh hay không, dù sao anh đã chuẩn bị tốt, chuẩn bị một lần nữa theo đuổi tình yêu của cô. Anh yêu Phương Hựu Huyền u ám, cũng yêu Cố Tiểu Ưu đẹp trời.

Buổi chiều hôm đó, anh cùng Tiểu Lục vỗ tay giao hẹn, đó là ước định của nam nhân. Bọn họ ước định tương lai, anh muốn thành anh rể của nó.

Không nhịn được, Lê Bình xoa gương mặt cô, mềm mại nhẵn nhụi, xoa bàn tay mịn màng của cô. Anh lấy làm may mắn, giữa bọn họ chỉ xa cách năm năm mà không phải năm mươi năm. Và bên cạnh cô chưa xuất hiện một nam nhân khác.

“Có thể gặp lại em, thật tốt!” Anh thầm nói dưới đáy lòng.

“Bác..... bác sĩ Chu

Lệ Bình quá thân mật làm cho Tiểu Ưu không biết phải làm sao, cô hơi lui người về phía sau, cố nén tâm thần bất định. Mặt cô đỏ bừng, không biết là vì vừa tắm xong hay là máu tuần hoàn quá nhanh.

Anh hoàn hồn, phát hiện hai tay mình không an phận đang vô cùng thân thiết nâng mặt cô. Khuôn mặt cô rất nhỏ, được ôm trong lòng bàn tay anh giống như bông hoa hồng mới nở, hoàn mỹ tuyệt đẹp.

“Thực xin lỗi.” Anh lắc đầu, rút nhanh tay về.

“Anh đang nghĩ gì?” Cô nuốt nước miếng, làm bộ chuyện vừa rồi như Không có gì.

“Em làm anh nhớ tới 1 người con gái.” Anh cười với cô thực dịu dàng.

“Ai?”

“Em còn nhớ anh từng nói em rất giống 1 người bạn của anh không?”

“Nhớ, anh nói đó là chuyện thật chứ không phải cái cố bắt chuyện.”

“Đúng, thật sự có 1 cô gái như vậy, cô ấy tên là Phương Hựu Huyền.” Lệ Bình lấy từ trong ví ra ảnh của Hựu Huyền, là tấm ảnh chụp bọn họ ở nông trường Thanh Kính. Anh đã giữ bên người suốt năm năm.

Thấy tấm ảnh chụp thời khắc đó, trái tim Tiểu Ưu thiếu chút nữa bãi công, không phải anh đã nhận định Phương Hựu Huyền lừa gạt tình cảm của anh? Không phải thống hận cô bám riết không tha, căm hận thủ đoạn đùa giỡn của cô? Không phải biết rõ ràng ai mới đáng cho anh chú tâm đối đãi?

“Chia tay rồi sao còn giữ ảnh chụp của cô ấy?” Khó khăn lắm cô mới hỏi ra tiếng được.

Cho rằng miệng vết thương đã lại kéo lớp da dày, dầu cho có gặp mặt đi nữa thì cũng có thể giữ thái độ tự nhiên để cười nói bỏ quá. Cô không nghĩ tới muôn vàn sự kích động vẫn đâm đau nhói làm cô muốn hét chói tai.

“Bởi vì anh có 1 ý nghĩ rất vớ vẩn – anh nghĩ chỉ cần giữ tấm ảnh cho tốt thì Hựu Huyền sẽ luôn ở bên anh.”

Anh phát hiện sắc mặt cô kém đi nên định an ủi, nhưng lại sợ làm quá

mức rõ ràng sẽ khiến cho Tiểu Ưu đoán được là anh đã nhận ra cô là Phương Hựu Huyền. Vì thế anh thản nhiên cầm cốc nước lọc trên bàn đưa cho cô.

Cô uống ngụm nước, ổn định tâm tư rồi trầm giọng hỏi: “Tại sao không buông tay?”

“Vì không muốn.”

“Đã không muốn buông, vì sao còn lựa chọn chia tay?”

Lòng của cô càng thêm đánh trống reo hò. Năm đó không phải chính mình đã cố gắng sao. Một lần, hai lần, ba lần, ba lần anh cũng không chịu quay đầu. Nếu anh biểu hiện ra một phần quyến luyến thì cô sẽ không buông tay.

“Bởi vì anh thiếu cảm giác an toàn.”

“Cảm giác an toàn? Làm sao có thể.”

Từ trước tới nay đều là anh mang đến cảm giác an toàn cho cô. Cô còn tưởng rằng cảm giác an toàn của anh nhiều đến mức cần phải chuyển thành hàng hóa tích trữ. Nam nhân như vậy làm sao có thể học theo người khác mà nói mình thấy thiếu cảm giác an toàn.

“Em không biết đâu, anh theo đuổi cô ấy vất vả lắm. Năm anh yêu phải cô ấy thì anh mới mười chín mà cô ấy chỉ là cô nữ sinh mười hai tuổi. Anh đối xử tốt với cô ấy thì cô ấy lại làm như không thấy. Anh muốn tặng quà cho cô ấy còn phải mượn danh nghĩa cha mình. Bởi vì băng sơn mỹ nhân mười hai tuổi chỉ thân thiết với cha anh. Để lấy lòng cô ấy, anh nghĩ đến héo ruột héo gan, nhưng mà cô ấy vĩnh viễn lạnh như băng với tôi, giống như đài nguyên bắc cực.”

Phải không, cô biểu hiện kém như vậy? Kỳ thực vào thời điểm đó, cô đã sớm bị sự dịu dàng của anh đánh hạ. Kỳ thực mỗi ngày sau bữa tối cô đều chờ đợi, chờ anh vào phòng của cô.

Về mặt băng giá của cô, rốt cuộc đã thay cô cự tuyệt bao nhiêu ý tốt?

“Cho nên, anh cảm thấy cô ta không yêu anh?”

“Có một lần, cô ấy bị đàn chó đuổi theo, anh ôm cô ấy vào trong ngực.

Từ ngày đó trở đi, anh cảm thấy cô ấy bắt đầu thích anh. Cô ấy làm sao biết-bao nhiêu lần chơi đùa dù rõ ràng yêu cô ấy đến chết mà anh lại còn muốn làm bộ mình là anh cả đứng đắn, không phải loại thanh niên dâm loạn.”

“Nói thế nào đây?” Những điều này cô hoàn toàn không biết, xem ra năm ấy bọn họ không thực sự “nói” đến chữ yêu, trao đổi với nhau quá ít.

“Anh lập kế hoạch tình yêu.”

“Tình yêu có thể lên kế hoạch sao?”

“Đương nhiên có thể, lúc Hựu Huyền mười hai tuổi thì anh thích cô ấy trước. Sau khi cô mười tám tuổi, bọn anh bắt đầu mền lẩn nhau, khi mền tích lũy đến điểm nào đó thì chậm rãi chuyển thành tình yêu. Mọi thứ đều thuận lợi cho đến khi cô ấy được hai mươi hai tuổi, tốt nghiệp đại học. Sau đó bọn anh yêu nhau. Hai năm sau, cô hai mươi tư, tôi ba mươi một đã kết hôn. Hai mươi tư hoàn toàn xứng ba mươi một, không có vẻ giống trâu già gặm cỏ non nữa, bằng không bắt nạt thiếu nữ vị thành niên sẽ bị trời phạt.” Lệ Bình vừa vặn đầu ngón tay vừa nói.

Ha, không nghĩ tới sau bao nhiêu năm cô rốt cục hiểu biết, vì sao anh vẫn kiên trì thu thập mười ngàn năm trăm điểm cho cô.

“Về sau thì sao? Mr. trâu già.” Cô không nhin được mà trêu anh.

“Về sau anh thích cô ấy, càng ngày càng nhiều. Cô ấy thích tôi, càng ngày càng rõ ràng. Kết thúc năm học, chúng tôi cùng đi du lịch. Trong hành trình trên đường, cô ấy hôn trộm tôi.”

Nói tới đây, Lệ Bình trộm liếc nhìn cô một cái, phát hiện hai gò má Tiểu Ưu ửng đỏ thì khẽ mỉm cười rồi tiếp tục nói: “Tôi vừa quỳnh vừa tức lập tức đẩy cô ấy ra, còn lớn tiếng hỏi cô đang làm cái gì.”

“Vì sao? Không phải anh thích cô ấy hôn sao?” Vấn đề này, cô giữ ở đáy lòng thật nhiều năm.

“Đương nhiên thích, chính là anh không nghĩ tới mình sẽ phản ứng mạnh như vậy. Mạnh đến mức thiếu chút nữa thì anh nhảy cóc thẳng đến giai đoạn động phòng đêm tân hôn.”

Oanh! Đầu cô như bị chùy nện, thì ra không phải anh không thích, mà là thích quá mức. Trời ạ, cà chua chín nẫu cũng không đủ để hình dung tình huống hiện tại của cô. Nếu có máy đo huyết áp ở bên cạnh, có lẽ kim sẽ chỉ ở mức cao nhất.

“Về sau thì sao?” Cô nhanh chóng bỏ qua đoạn hôn môi để câu chuyện đi tiếp.

“Về sau mẹ kế của Hựu Huyền tìm anh. Bà ấy nói Hựu Huyền chính miệng thừa nhận cô ấy không yêu anh, cô ấy đến với anh chỉ để làm thương tổn Hựu Đình. Anh cũng chỉ nửa tin nửa ngờ nhưng vẫn vương mắc ở đáy lòng chứ không bỏ đi. Sau đó, anh nghe thấy Hựu Huyền cãi nhau với Hựu Đình, chính tai nghe thấy cô ấy nói không yêu anh, anh chỉ là thứ mà cô ấy dùng để chống lại mẹ kế và con gái bà ấy.”

“Cô ấy không giải thích sao?” Tiểu Ưu cup mắt, biết rõ còn cố hỏi.

“Có, nhưng anh không chịu nghe.....”

Anh mượn chuyện xưa đem suy nghĩ của mình phân tích cho cô nghe. Anh nói mình thiếu sự tự tin, nói mình theo đuổi hoàn mỹ quá mức, nói bản thân không dám đối mặt sự thật nếu cô không yêu mình.

Lệ Bình không xác định cô có chấp nhận cách nói của mình không nhưng năm đó, cô vì muốn giải thích rõ ràng cho anh nên ba lần từ bỏ sự kiêu ngạo tự tôn để đến trước mặt anh, lúc này đây, cho dù anh có khom lưng giải thích hai trăm lần thì cũng chưa chắc làm được gì.

Hơi thở anh vờn nhẹ bên tai làm cô cảm thấy như bị điện giật từng cơn, trái tim cứng rắn cũng trở nên mềm yếu, Tiểu Ưu rơi nước mắt lúc nào không biết.

Đều tại cô không chịu nói chuyện rõ ràng, suốt ngày cứ im im giữ kín trong lòng, trách cô chưa hiểu anh nên mới không hiểu tâm tình anh. Lại còn nói ra ác độc như vậy làm tổn thương anh rất nhiều

Anh chưa từng quên cô, cũng giống như cô chưa từng quên nha. Cho dù đang ở nơi nào, dưới đáy lòng luôn giữ lại một góc ngọt ngào, một luồng ấm áp. Đó là thứ anh đã cho cô, tình yêu.

“Anh đã tìm cô ấy, chưa từng ngưng nghĩ.”

“Tìm cô ấy làm gì?” Không phải anh đã kết hôn sao? Năm đó báo chí đăng lớn như vậy, bố cáo khắp thiên hạ. Đã có hôn nhân thì anh nào còn có quyền theo đuổi tình yêu người khác.

“Anh muốn nói với cô ấy là anh yêu cô ấy. Nhưng dù anh có dùng biện pháp gì thì cô ấy cũng không chịu xuất hiện.” Anh đã đăng thông báo tìm người, đủ dán đầy bốn bảng thông báo.

“Có lẽ cô ấy nghĩ anh sống rất tốt, không chịu xuất hiện để quấy rầy cuộc sống anh.”

“Bề ngoài thì đúng như vậy, mọi người đều nghĩ anh sống rất tốt, nhưng sự thật thì không. Ngay đêm hôn lễ anh đã bỏ nhà ra đi, tuy làm vậy rất có lỗi với Hựu Đình. Anh không nên cùng cô ấy đi vào lễ đường. Sự thỏa hiệp nhất thời cũng chỉ làm cô ấy bị thương tổn càng sâu.”

“Anh hy vọng Hựu Đình có thể nghĩ rõ ràng, tình yêu của cô ấy đối với anh chỉ là sự ngộ nhận. Mấy năm nay, anh vẫn đối xử với cô ấy giống như trước kia- như anh trai đối với em gái, chưa bao giờ thay đổi. Vô số lần anh giải thích với cô ấy nhưng chẳng qua nổi sự cố chấp của cô ấy. Anh không chủ động ly dị với cô ấy là vì anh còn chưa tìm được Hựu Huyền. Trừ cô ấy ra, trên đời này, anh sẽ không yêu ai khác.”

“Một cuộc hôn nhân trói buộc hai người không yêu nhau, rốt cuộc là đúng hay sai?”

Tiểu Ưu thở dài, năm đó ba mẹ cũng rơi vào hoàn cảnh tương tự. Ai có ngờ, chuyện lại xảy ra với Hựu Đình, cô gái hồn nhiên hòa nhã biến thành người đầy lòng ghen ghét.

“Mẹ kế của Hựu Huyền hối hận. Năm trước bà trúng gió, khi nằm ở trên giường bệnh bà nói với anh rằng đây là báo ứng. Bà ấy cướp chồng người khác, con gái của bà ấy lại không giữ được chồng. Bà ấy nói thật ra bà ấy biết Hựu Huyền thực lòng yêu anh, Hựu Huyền đang dối nên mới nói ngược nhưng vì đã lỡ nói ra nên cố ý đâm lao phải theo lao mới có thể biết sai vẫn làm. Bà ấy đành trơ mắt nhìn Hựu Đình trở nên hẹp hòi đố kỵ hận đời mà đau lòng không thôi.”

“Tai biến mạch máu não?” Làm sao có thể, bà ấy còn trẻ như vậy.

“Đúng, bà ấy bị liệt nửa người. Sau khi anh bỏ nhà ra đi thì Hựu Đình cũng chuyển về ở nhà mẹ đẻ, hiện tại cô ấy vẫn giúp mẹ phục hồi. Lần trước lúc anh về thăm dì Tĩnh Phân, bà ấy còn dựa vào người Hựu Đình mà xin lỗi anh. Bà nói năm đó không nên vì Hựu Đình mà ích kỷ lừa gạt anh. Bà ấy đã rất hối hận và hy vọng anh có thể tha thứ.”

“Anh có tha thứ cho bà ấy không?”

“Nếu là em thì em có tha thứ không?” Lệ Bình không trả lời mà hỏi ngược lại.

Cô đã sớm tha thứ cho bà rồi, vì cô tận mắt thấy tình yêu của những người khác, học được rằng tình yêu rất khó bị phai nhạt, chia cách, hiểu ra rằng nếu chỉ vì mẹ mà oán hận cha là quá ngu xuẩn.

Lúc trước, vợ chồng họ Cố vì mất đi con gái nên coi cô như con ruột, rất mực yêu thương. Mỗi ngày họ đều khuyên bảo, dạy dỗ giúp cô cởi bỏ khúc mắc. Dần dần, cô hiểu rõ oán hận người khác một phần chính là oán hận bản thân 10 phần, mà phần nộ vì sai lầm của người khác thực ra chính là tự trừng phạt mình.

Cuộc đời quá ngắn ngủi, cô không muốn tự trừng phạt mình. Cô muốn sống thoải mái vui vẻ, muốn hoàn toàn là một Cố Tiểu Ưu sống vô tư. Cô không muốn phí hoài năm tháng thanh xuân bên một người không yêu mình để rồi cô độc mà chết như mẹ.

“Trên đời này có chuyện gì mà không thể tha thứ? Nếu có thời gian hận thù thì chi bằng dốc sức cởi bỏ khúc mắc, trở thành người chồng người cha tốt mới là điều anh nên làm.”

Lệ Bình kinh ngạc, không ngờ những lời này lại được thốt ra từ chính cô.

Anh nhớ tới những điều viết trong hồ sơ- cô thay đổi là nhờ người nhà họ Cố. Anh nghĩ mình nên tìm ngày đến thăm hỏi bọn họ.

“Vợ chồng hai người đều chuyển đi vậy cha anh ở một mình sao.....”

Nói xong cô mới phát hiện mình lỡ miệng. Cố Tiểu Ưu làm sao biết trong

nhà anh chỉ còn một người cha già?

Lệ Bình khẽ cười, làm như không nhận ra sai sót nào trong lời nói của cô nhưng vẫn rất vui vẻ vì Hữu Huyền còn quan tâm cha anh.

“Ba năm trước cha tôi tái hôn với 1 giáo sư chuyên dạy Trung văn sắp về hưu. Để hai người làm bạn già không có gì không tốt, nghe nói bọn họ còn định nhận con nuôi. Giáo viên dạy Tiểu Kí chính là người anh nhờ mẹ kể tìm giúp, nói vậy em còn nợ bà ấy một bữa cơm tạ ơn. Hôm nào rảnh rồi, em nên nấu vài món ngon ngon mời mẹ kể anh đến ăn cơm.”

“Không thành vấn đề, Tiểu Kí cũng rất thích giáo viên mới. Mấy hôm trước em thấy nó học viết chữ mà giật nảy mình.”

“Tiểu Kí không ngốc, chỉ cần dùng đúng cách thì em ấy có thể học được rất nhiều. Đúng rồi, anh định giúp em ấy làm trắc nghiệm IQ và trắc nghiệm năng khiếu. Thứ năm tuần sau em đưa Tiểu Kí đến bệnh viện được chứ? Hay để anh tới đón?”

“Không cần, em đưa em ấy đi cũng được, em chỉ mong sau này con bé có thể tự chăm sóc mình.” Cô bắt đầu hiểu làm mẹ là chuyện vất vả thế nào.

“Nhớ đấy nhé” Lệ Bình nắm hai tay giơ lên cao, vươn vai duỗi chân căng người một cái. (~vân: như trong mấy truyện khác thì có khi sau đó giang ngang ôm người bên cạnh ấy)

Bọn họ ngồi cạnh nhau trên ghế sofa ba người, đối diện là một cửa sổ dài, nhìn ra ngoài có thể thấy cả trời trăng sao. Trong tất cả các phòng, Tiểu Ưu thích nhất chỗ này. Ban đêm, lúc không có người bên cạnh thì cô có trăng sao để bầu bạn. Hiện tại, trên lầu có thêm hai đứa bé đang ngủ say, bên cạnh còn một người đàn ông. Lần đầu tiên, cô thích cảm giác có gia đình.

“Cố Tiểu Ưu.” Giọng nói khe khẽ của anh mang hai phần lười nhác.

“Chuyện gì?”

“Em không ngại cho anh mượn bả vai chứ?”

“Anh muốn khóc sao? Được thôi, em là người biết lắng nghe mà.” Dù sao đều đã nghe anh tâm sự nhiều như vậy.

“Không phải muốn khóc, là muốn ngủ. Đã thật nhiều năm anh chưa được ngủ một giấc thật thoải mái.” Nói xong, anh ngoẹo cổ, dựa đầu vào vai cô. Cả người cô nhiễm mùi hoa sơn chi ngoài cửa sổ, mùi hương ngọt ngào, hương vị ngọt ngào của tình yêu

Nhắm mắt lại, anh không muốn hỏi dồn vì sao cô không chịu nhận anh, không muốn nghĩ vì sao cô không chịu trở về làm Phương Hữu Huyền. Dù sao, đến cuối cùng, chỉ cần cô giống như đêm nay, luôn luôn ở bên anh là tốt rồi.

Buổi tối hôm nay, anh tựa vào trên vai cô mà ngủ. Cô lẳng lặng ngồi vẫn không nhúc nhích, sợ quấy nhiễu giấc mộng đẹp của anh. Cho đến khi chịu hết nổi thì cả hai tựa vào ghế sofa. Hai người nằm nghiêng nghiêng như úp thìa, ấm áp như cầu vồng uốn lượn nơi chân trời.

Tiểu Ưu càng ngày càng thích ngày nghỉ. Trước kia cô sợ hãi là vì ngày nghỉ phải ở nhà một mình, cô độc hay gây ra hoảng sợ. Ngày thường cô còn có thể đến trường học cùng đám trẻ nhỏ hi hi ha ha, cười đùa hết một ngày. Nhưng khi tới ngày nghỉ, ở một chỗ hai mươi tư giờ thực dọa người.

Trong phòng, Lê Bình cùng Tiểu Kí luyện đàn dương cầm. Tiểu Kí thực sự có thiên phú. Vừa mới luyện hai tháng, tuy rằng ngón tay vẫn cứ cứng nhắc, nhưng lại vẫn có thể ở tìm được âm trên phím đàn để chấp nối ra chính bản nhạc từng nghe qua.

Ngoài phòng, Tiểu Lục đang nuôi sáu con ốc mượn hồn của nó. Đây là bài tập quan sát nhà trường giao. Lê Bình đã lái xe lên đường tìm cửa hàng bán vật nuôi. Cuối cùng nhờ rất nhiều người hỗ trợ mới chạy đến khu trò chơi tìm được nơi bán.

Anh mua một lèo mười con, còn xin số điện thoại của cửa hàng, nói là khi nuôi mà có khó khăn thì sẽ gọi hỏi thăm.

Tiểu Ưu khó xử nhìn một đồng ốc mượn hồn bỏ đi bỏ lại “Không cần thế, mua hai con tượng trưng là đủ.”

Lê Bình nói không cho phép thương lượng: “Làm một chuyện gì đều phải phòng bất trắc xảy ra. Chúng ta không có kinh nghiệm, nếu nuôi mà chết thì vẫn còn có con khác có thể bổ sung.” (~1 bầy chết hết thì sao? Mua cùng lúc mờ o.0)

Anh thật sự là hình mẫu người đàn ông hoàn hảo, chuyện gì đều phải làm đến tốt nhất. Không muốn tám mươi phần trăm, không cho phép chín mươi chín phần trăm, anh chỉ chấp nhận một trăm phần trăm.

Nhưng mà tính đến trước mắt thì cả mười con ốc mượn hồn đều còn rất vui vẻ rất sung sức. Điều này nên quy công cho việc Lê Bình nuôi rất mát tay. Anh tìm tư liệu trên các web, rồi còn tìm nơi bán để hỏi, so với Tiểu Lục còn nghiêm túc hơn nhiều.

Thật không biết đó là bài tập về nhà của ai nữa.

Tiểu Ưu cầm cái bình vừa tưới hoa vừa nghĩ, nếu bây giờ đi ra ngoài mua đồ ăn, buổi tối nướng thịt thì không biết anh tới hay không?

Đúng vậy, là tết Trung thu, mọi nhà đều chúc tết, chuẩn bị nướng thịt đoàn viên. Cô không chuẩn bị là vì Tiểu Kí bị ho vài ngày, tối hôm qua lại phát sốt, thật sự không còn tâm tình làm món này. May mắn thuốc Lê Bình mang đến rất hay. Sáng hôm nay lúc Tiểu Kí thức dậy thì người đã khá hơn rất nhiều. Có thầy thuốc bên người thật đúng là không tồi.

“Chị ơi, con ốc mượn hồn này ngu quá.” Tiểu Lục oán giận.

Tiểu Ưu đặt bình tưới xuống, đến cạnh nó. “Làm sao vậy?”

“Những con khác đều đối xác, con này còn nhốt mình trong phòng nhỏ.” Nó cầm lên một cái vỏ ốc mượn hồn màu bạc vân xanh.

“Có lẽ không phải nó ngốc mà chỉ là thích ở trong cái vỏ nhỏ một chút, để không cảm thấy quá hiu quạnh.” Theo trực giác trả lời, cô coi con ốc mượn hồn trở thành chính mình trước kia.

“Nhưng nếu nó không chuyển nhà thì cuối cùng sẽ bị kẹt chết trong cái vỏ cũ, giáo viên của em nói vậy mà.”

“Em đâu phải nó mà biết. Nói không chừng nó cảm thấy cái hang hiện tại rất tốt, ở rất ấm áp thoải mái, một chút cũng không khó chịu.”

“Tiểu Lục nói đúng, đó là một con ốc ngốc.” Không biết Lê Bình ra khỏi phòng từ lúc nào. Anh ngồi xổm bên hộp cát, tiếp nhận con ốc mượn hồn ngốc trên tay Tiểu Lục rồi nói với Tiểu Ưu: “Nhìn kỹ chưa, nó là ốc mượn

hồn, không phải giáo viên dạy mỹ thuật.”

“Cười nhạo người khác thì anh vui lắm sao?” Tiểu Ưu trừng anh. Lệ Bình nhìn lại rồi bật cười thành tiếng.

Thật tốt, cô đã biến thành một cô bé thích cười. Chỉ lạ là cô gái như vậy sao không có người theo đuổi?

Không phải cố ý, chỉ là trùng hợp, ánh mắt anh dừng lại trên đuôi phải của cô, Lệ Bình chợt hiểu ra. Thật may là người khác chỉ nhìn thấy sự không trọn vẹn, mà không thấy vẻ đẹp của cô.

“Hơi hơi.” Anh nói thật. “Tiểu Lục, lấy một cây tăm và cái ê-tô cho anh.”

“Dạ.” Tiểu Lục trả lời, chạy nhanh vào nhà. Không bao lâu sau tiếng bước chân lịch bạch vang lên, nó cầm thùng đồ nghề trong nhà chạy ra.

“Anh muốn làm gì? Giết chết nó sao? Ác quá vậy. Nó chỉ không thông minh thôi chứ có tội gì đâu.” Cô giành lấy con ốc mượn hồn từ tay anh.

“Em nói sao chứ anh có bạo lực như vậy sao?”

Lệ Bình để cái vỏ mới trên hộp cát, lấy lại con của ốc từ trong tay Tiểu Ưu rồi dùng bàn ê-tô nhẹ nhàng kẹp một khúc đuôi ngắn của con ốc mượn hồn. Sau đó dùng cây tăm bén nhọn để ở chỗ bị cắt. Anh dùng cây tăm từ phần đuôi bị cắt nhẹ nhàng đâm vào cái vỏ rồi xoay vài cái.

Nói cũng lạ, anh mới thả con ốc vào trong hộp cát thì nó ngoan ngoãn chui ra khỏi cái vỏ nhỏ rồi đi đến nhà mới ngay. Xoay xoay vài cái, nó tự chui vào vỏ ốc.

“Anh đẹp trai giỏi quá, cái gì anh đẹp trai cũng làm được. Biết đánh đàn, biết khám bệnh, còn biết giúp ốc mượn hồn đổi nhà mới. Về sau Tiểu Kí làm vợ anh đẹp trai được không?”

Vẻ mặt sùng bái của Tiểu Kí làm Tiểu Ưu bật cười, anh thật đúng là sát thủ hào hoa của các thiếu nữ mà. Mọi cô bé đều không tránh được mị lực của anh.

Lệ Bình vỗ vỗ đầu nó mà nói: “Không được nữa rồi.”

“Vì sao không được, Tiểu Kí muốn mà.” Cô bé cố bạnh quai hàm, không phục.

“Anh đẹp trai già rồi. Về sau, Tiểu Kí nhà chúng ta nhất định sẽ gặp được 1 anh chàng còn thông minh, tài giỏi hơn anh đẹp trai nữa. Đến lúc đó Tiểu Kí gả cho hắn, được không?”

“Nhưng mà anh đẹp trai đâu có già, mặc kệ, anh đẹp trai là của Tiểu Kí.” Nó tóm lấy cánh tay Lệ Bình rồi áp sát vào mặt mình.

“Ngu ngốc, anh đẹp trai là của chị Tiểu Ưu đó.” Tiểu Lục nói chen một câu làm cho Tiểu Ưu giận ra.

Cô quay đầu nhìn về phía Tiểu Lục, Tiểu Lục lại nhìn Lệ Bình, trong ánh mắt quật cường kia có viết sự tín nhiệm đối với Lệ Bình. Một ánh mắt trao đổi, đó là cam kết giữa đàn ông với đàn ông. (~gớm!!) Lệ Bình gật đầu, Tiểu Lục cũng gật đầu.

“Chị ơi, Tiểu Lục lại mắng em kìa, chị nói không được mắng em là ngu ngốc mà.”

Tiểu Kí tức giận đến dậm chân mà tố cáo với Tiểu Ưu. Tiểu Ưu không kịp hỏi Tiểu Lục nói câu kia là có ý tứ gì thì đã bị Tiểu Kí quăn lấy mà chuyển sự chú ý.

“Tiểu Kí ngoan, không tức giận nữa. Chị sẽ mắng Tiểu Lục lại cho em. Tiểu Lục, không thể mắng chửi người nhà là ngu ngốc, như vậy không lễ phép.”

“Còn phải phạt em ấy không được ăn bánh ngọt.”

“Ừ, không cho Tiểu Lục ăn bánh ngọt. Đúng rồi, buổi tối nướng thịt được không? Phạt Tiểu Lục không được ăn Lạp Sườn.”

“Tốt quá, tốt quá, Tiểu Lục thích Lạp Sườn nhất, tất cả Lạp Sườn của Tiểu Lục phải nhường cho Tiểu Kí.” Tiểu Kí mừng rỡ vỗ tay kêu to.

“Buổi tối sẽ nướng thịt? Vậy anh không về nữa.” Giọng Lệ Bình cũng hí hửng ra trò.

Tiểu Ưu im lặng không lên tiếng liếc mắt nhìn anh.

“Sao cơ, anh không thể ở lại sao?” Lệ Bình hỏi.

“Hôm nay là tết Trung thu. Nếu em là anh thì em sẽ về nhà thăm cha mẹ.”

Cô chưa quên anh còn có cha mẹ và vợ. Cho dù giữa bọn họ có vấn đề gì, tết Trung thu hẳn là nên đoàn tụ.

“Cha và mẹ kể anh sẽ đến Phương gia, à Đến nhà Hựu Đình, có rất nhiều người rồi, thiếu anh cũng chẳng sao đâu.”

“Tránh né không phải phương pháp tốt để giải quyết vấn đề.” Tiểu Ưu nói nghiêm túc. Cho dù hôn nhân của bọn họ là sai lầm thì cũng phải được đối xử nghiêm túc. Cô hận quá nhiều người rồi nên không muốn Hựu Đình bước theo cô, học cách ôm hận. Đó là kinh nghiệm cũng khá khổ cực, có thể không đụng vào thì cũng đừng đụng vào.

Thật ra Hựu Đình cũng có cái sai, chính là cô cũng phạm cùng một lỗi như mẹ — yêu phải một nam nhân không yêu mình.

Nhưng ai có thể phạt tình yêu? Ai có thể phạt một trái tim đang yêu?

“Anh không ngây thơ đến mức tin tưởng trốn tránh có thể giải quyết vấn đề. Anh chỉ hy vọng dùng thời gian để làm cho sự việc phai nhạt đi.”

“Nếu không thì sao? Nếu cô ấy kiên trì yêu anh đến cùng thì sao?”

Hai câu nói, đâm thẳng vào trái tim anh, rất đau.

“Sức quan sát của em rất cao, anh bắt đầu sợ em rồi đấy.” Tim đông lạnh một chút nhưng vẫn mỉm cười, Lệ Bình cố bình thản.

“Làm gì mà có sức quan sát?” Cô bật cười.

“Em chưa gặp Hựu Đình mà lại biết cô ấy kiên trì muốn yêu anh đến cùng. Đó không phải sức quan sát siêu mạnh thì là cái gì?”

“Những lời này, cô ấy đã thực sự nói rồi?”

“Đúng.”

“Vậy anh trả lời cô ấy thế nào?” Lại không đúng, cái này không liên

quan chuyện của cô. Cô không cần tò mò như vậy, không muốn nghe nhưng tiếng của anh truyền đến thì lực chú ý của cô lập tức bị gọi lên.

“Anh nói: ‘Hựu Đình à, thực xin lỗi, anh không thể yêu em. Bởi vì đáy lòng anh đã có một Phương Hựu Huyền, anh cũng sẽ yêu cô ấy tới cùng.’”

“Chắc cô ấy đau lòng lắm.” Hai mươi mấy năm trước, có một người phụ nữ đã thử ba trăm lần cũng không chịu từ bỏ. Mỗi một ngày bà ấy kiên trì, là mỗi một ngày đau lòng nên đối với Hựu Đình thì cô không hận, chỉ còn đồng tình.

“Hựu Đình khóc nói với anh: ‘Em yêu anh, anh lại yêu chị em. Chúng ta đều đang chờ một người không nên chờ. Vậy thì cứ để thế đi, xem ai chịu đựng được, ai có thể thắng được trong cuộc chiến này.’”

“Coi tình yêu như chiến tranh, thật đáng thương.”

Tiểu Ưu cười khổ. Cô cho rằng, nếu tình yêu là một cuộc kéo co thì nam nhân nữ nhân hẳn là nên cũng đứng ở một phía, cùng nhau chống chọi với hoàn cảnh, đối kháng bất lợi chứ không phải đứng ở hai đầu dây thừng để đấu sức với nhau.

“Vì những lời này, nhất định em phải mời anh ở lại ăn thịt nướng.” Trong nháy mắt, anh bật cười to.

“Sao lại nói vậy?”

“Anh và em đều nói giống nhau. Coi tình yêu như chiến tranh thì thật đáng buồn lại rất đáng thương. Hựu Đình, anh cùng Hựu Huyền, chúng ta đều thực đáng thương. Sống dưới bóng ma cừu hận của thế hệ trước, chúng ta đều phải giải thoát thì mới có thể đến được chốn bình yên và hạnh phúc.”

“Đúng vậy.....” Tiểu Ưu đột nhiên thực cảm tạ ông trời, cảm tạ chính mình đã tự giải thoát “Nghe ra thì Hựu Đình vì chờ anh mà đã tích oán hận trong lòng.”

“Anh biết. Đáng tiếc, anh không làm gì thay đổi được cừu hận trong lòng cô ấy.”

“Kể cho cô ấy một câu chuyện cũ đi.” Cô đột nhiên nhớ tới truyện ngắn

nào đó đã đọc.

“Câu chuyện nào?”

“Tiểu thư Viên Quyển Quyển (vòng tròn) bị cắt một góc. Thiếu một góc này làm cô ta không lăn, không chạy được, đành phải tìm kiếm khắp các xó xỉnh mảnh để tìm mảnh bị cắt kia. Khi cô đi ra khỏi nhà thì đột nhiên phát hiện đầy đường đều là những vòng tròn giống cô. Những vòng tròn lớn, vòng tròn nhỏ, lại còn có một đồng vòng tròn bị xẻo mất góc.”

“Cô không ngừng cầm lấy những mẫu khác nhau dán lên người mình thử xem. Nhưng thử qua mấy trăm cái, tìm khắp nơi đều không thấy cái góc thực sự phù hợp. Vì thế, cô quay đầu quan sát các vòng tròn khác xem chúng giải quyết vấn đề này thế nào.”

“Giải quyết thế nào?” Anh cười hỏi.

“Cô thấy một vòng tròn lớn không kiên nhẫn, tiện tay bắt một góc lắp vào rồi liền lăn trở về nhà. Kết quả là nó vừa cố lăn, vừa gạt bớt những gờ nhô ra. Nó không ngừng uốn éo mới có thể miễn cưỡng làm cho các góc nhỏ dính ở lại trên người; Có một vòng tròn nhỏ cũng không tìm thấy mẫu góc thích hợp, nó bèn nhặt những góc lớn lắp với chính mình để vo thành tròn.”

“Như thế nào? Thành công sao?”

“Là lắp lên rồi, có điều mỗi lần bắt đầu lăn thì đều sẽ lựt sựt lựt sựt bị đâm cho gân cốt toàn thân đau nhức. Tiểu thư Vòng Tròn nhìn thật lâu thật lâu, cô quyết định không chấp nhận, lại vất vả phải tìm cho được mẫu góc đích thực thuộc về mình.”

“Câu chuyện đã kể xong?”

“Xong rồi.”

“Không thế nào, kết cục câu chuyện thế này không thể thuyết phục Hựu Đình? Cô phải cho cô ấy một kết cục rõ ràng.”

“Cách khác?”

“Cách khác là tiểu thư Viên Quyển Quyển phát hiện các góc nhỏ của mình bị vòng tròn lớn khác bẫy ra khỏi người. Cô chẵn ở phía trước vòng

tròn lớn, yêu cầu đối phương trả lại các góc cho cô. Vòng tròn lớn chẳng những không chịu mà còn nổi trận lôi đình rút ra một thanh đao vô sĩ uy hiếp đe dọa. Tiểu thư Viên Quyển Quyển kiên trì không buông tay, vòng tròn lớn gọi tới các vòng chữ L, vòng chữ XL. Tất cả cùng nhau bao vây tiểu thư Viên Quyển Quyển, cũng lập mưu kế

“Ồ, bác sĩ Chu, anh đem phim văn nghệ tình cảm cải biên thành phim hành động.”

“Không thích như vậy sao? Được rồi, đổi một phiên bản khác. Tiểu thư Viên Quyển Quyển trói đối phương nhốt vào một kho hàng, trong đó có các loại khí giới có thể ép đối phương nhượng bộ. Có thể lấy vòng thép để gọt vòng tròn, có thể lấy dao sắc cắt vòng tròn làm tám đoạn, có thể lấy

“Đủ rồi, anh vẫn biến bộ phim tình yêu lãng mạn hay ho thành phim kinh dị?” Tiểu Ưu trừng mắt nhìn anh.

Một trận cười ha ha, Lê Bình cười đến ngửa ra đằng sau. Sau đó, anh thu lại nụ cười, khẽ để tay lên bờ vai cô “Câu chuyện này anh cũng đã xem qua, cũng nhắc đến với Hựu Đình.”

“Phản ứng của cô ấy?”

“Cô ấy hỏi lại anh, làm sao anh biết Hựu Huyền là cái góc của anh? Anh nói anh biết, vậy thôi. Cô ấy không đồng ý, bảo Hựu Huyền không yêu anh, tiếp cận anh chỉ vì hờn giận. Anh nói: Phần nộ là mặt nạ của cô ấy, là áo giáp của cô ấy. Cô ấy thực yếu ớt, chỉ cần anh yêu cô ấy, không ngừng không ngừng yêu cô ấy, làm cho cô ấy trở nên đủ kiên cường thì cô ấy sẽ không hờn giận nữa, không mặt nạ, cũng không cần áo giáp. Anh còn nói: Cô ấy yêu anh, là tình yêu thật sự.”

Thì ra là anh biết, mà biểu hiện năm ấy thì thành phần chiếm đa số cũng là để bảo vệ mình.

Ai nói chỉ có con nhím, con nhím mới có gai chứ con người làm sao mà mọc đầy thứ gai nhọn ấy được. Chẳng qua loại gai này mọc dưới đáy lòng, dù nhiều vô số kể nhưng không cho phép người ta liếc mắt một cái là nhìn thấu.

“Vì sao phải đợi đến khi mất đi rồi thì mới quý trọng?” Cô than thở.

“Bởi vì chúng ta cũng không phải là thánh hiền. Chúng ta sẽ tức giận bất bình, sẽ buồn rầu, sẽ oán giận Mà những cảm xúc hơi vô vị đó làm cho chúng ta không nhìn thấy sự việc chân thật. Lúc ấy, Hựu Đình lại hỏi: ‘Được rồi, cho dù chị ấy từng có yêu anh, nhưng chị ấy đã ra đi, dẫu anh có hối hận cũng không quay lại được nữa.’”

“Anh nói: ‘Anh sẽ tìm được cô ấy, sẽ làm cô ấy một lần nữa yêu thương anh. Cho dù cô ấy có biến thành bộ dáng gì nữa, tốt hơn xấu hơn cũng không sao.’ Hựu Đình hỏi: ‘Nếu, cô ấy tìm được một Vòng Tròn khác chấp nhận được thì sao?’ Anh nói: ‘Vậy anh sẽ dùng kịch bản phim kinh dị, phim bạo lực, phim hình sự để đối phó Vòng Tròn đó.’”

Tiểu Ưu hiểu ra, cho nên anh ấy mới phát triển ra nhiều phiên bản như vậy.

Chính là, cô còn có thể đón nhận anh? Cô đã mất đi một chân, cho dù chống cự lại ung thư thành công thì vẫn cứ không xác định nổi là đời này sẽ không lại tái phát lần nữa. Vấn đề gien thì rốt cuộc là nhân loại chưa thể giải quyết nổi.

Mười tám tuổi cô mắc bệnh, hy vọng có anh bên mình; Hai mươi ba tuổi cô thông minh hơn một chút, cô biết chăm sóc người bệnh phải chịu bao nhiêu tra tấn. Cô thương anh, tiếc cho anh phải mệt mỏi.

Cô thực thỏa mãn có Tiểu Kí, Tiểu Lục, có cảm giác ngọt ngào kia dưới đáy lòng. Cô không nghĩ tới yêu cầu xa vời nhiều lắm, cho nên.....

Cứ như vậy đi, lấy thân phận Cố Tiểu Ưu, lấy lập trường bạn bè mà ở bên người anh, cùng chia sẻ.

Tiểu Kí đùa chán với ốc mượn hồn đã chạy tới kéo áo Tiểu Ưu mà hỏi: “Chị ơi, khi nào thì chúng ta mới nướng thịt ạ, Tiểu Kí sắp chết đói.”

“Đói thế à, nhưng mà chị còn chưa mua đồ ăn.” Cô vuốt ve đôi má tròn trịa của Tiểu Kí, thật đáng yêu.

Lệ Bình nói tiếp, ra lệnh “Tiểu Kí đi rửa tay, Tiểu Lục đi lấy túi bảo vệ môi trường còn anh đi lái xe. Chúng ta đến đại siêu thị mua thức ăn, được không?”

“Mua đồ ăn sao?”

“Đúng, cần mua rất nhiều thịt. Thịt heo, thịt bò, thịt gà tất cả đều mua về.”

“Chúng ta có thể hẹn ông Cố, bà Cố cùng đến nướng thịt sao?” Tiểu Kí rất thích bọn họ.

“Đương nhiên có thể.” Anh rất muốn gặp người thay đổi Hựu Huyền..... Ách, không, là những người làm Tiểu Ưu thay đổi.

“Nào! Đi mua đồ ăn thôi.” Tiểu Kí nhảy dựng lên, lại bắt đầu ca hát lộn xộn, ca hát là phương pháp trực tiếp nhất để nó diễn đạt sự vui vẻ.

Lệ Bình đứng dậy rồi đưa tay ra, Tiểu Ưu nhìn bàn tay to của anh. Sau một hồi rồi mới nắm lấy. “Chúng ta là bạn tốt, đúng không?”

“Đúng.” Anh trả lời không chút nghĩ ngợi.

Cô muốn làm bạn bè thì coi như bạn bè, anh sẽ không bắt buộc cô. Anh nguyện ý lại một lần nữa làm dòng chảy nhỏ giọt, nguyện ý lại bỏ ra sáu năm hoặc là lâu hơn. Kiên nhẫn cùng đợi, chờ đợi cô lại lần nữa yêu mình.

“Bạn rất tốt rất tốt.” Tiểu Ưu cường điệu mà nhấn mạnh.

“Đúng, một người bạn rất tốt rất tốt.” Anh lên tiếng phụ họa.

“Người bạn có thể chia sẻ tâm sự.”

“Còn có thể chia sẻ yêu giận buồn vui.”

“Đúng. Chu Lệ Bình?”

“Có!”

“Em thích có 1 người bạn như anh.”

Mà anh thì yêu em đó - nhưng những lời này anh chỉ dám nói cho riêng mình nghe.

Chương 9

Tết Trung thu đã qua, trùng cửu* cũng qua, sau đó lễ Noel, nguyên đán, tân niên..... Thời gian không chạy, mà ‘nó’ bay, bay đi vun vút, nhanh đến nỗi ngón tay chưa kịp nắm chặt thì nó đã chuồn đi thật xa.

Thông thường khi được hỏi nửa năm rồi làm được gì? Người ta sẽ đáp, đi làm, tan ca, ăn, ngủ..... Có lẽ ai đó còn có thể nói tài khoản ngân hàng tăng thêm mấy chữ số nhưng nếu chỉ tính những sự kiện hoặc thay đổi lớn của họ thì e rằng có vắt hết óc cũng không kể được.

Nửa năm rồi, Tiểu Ưu và Lệ Bình- từ biết mặt thành người quen, từ người quen biến quen thân, mà sau quen thân, họ mới chân chính thành bạn bè.

Theo lý thuyết, việc kết bạn chẳng có gì là to tát- nhưng với họ, việc này lại to lắm.

Đầu tiên là việc Tiểu Ưu thôi đẩy anh ra khỏi cuộc sống của cô, thỉnh thoảng còn chào đón anh tiến vào thế giới của cô- với Lệ Bình mà nói, là sự kiện lớn.

Kế tiếp là việc Lệ Bình không nhận ra Cố Tiểu Ưu là Phương Hựu Huyền mà vẫn thổ lộ tình cảm với cô- với Tiểu Ưu mà nói, cũng là sự kiện lớn.

Bọn họ dè dặt cẩn trọng giữ gìn tình bạn giữa hai người, từ lúc xa lạ xa cách đến khi thân thiện quen thuộc, với cả hai người, đều là sự kiện trọng đại.

Bởi vậy có thể thấy họ quý trọng lẫn nhau đến thế nào.

Phòng tắm nhà Tiểu Ưu có thêm một số đồ vệ sinh cá nhân của nam, số dép mang ở nhà tăng lên thành hai đôi xanh lam hai đôi hồng phấn, tủ quần áo phòng Tiểu Ưu được dọn trống một ngăn, sau đó trong ngăn này xuất hiện thêm khá nhiều bộ vest nam, chiếc sofa dài màu trắng ở lầu 1 thì thành chỗ ngủ của Lệ Bình.

Anh thường trò chuyện với người trong nhà đến tối muộn rồi ở lại ngủ luôn. Càng ngày anh càng thích khung cửa sổ dài trên mái nhà cô- qua đó anh có thể thấy sao thấy trăng- anh cũng yêu phải mùi hoa sơn chi ngòn ngọt mỗi

sáng sớm- anh nghĩ, cứ như vậy cả đời, cũng không có gì không tốt.

Bọn họ chính thức trở thành người một nhà.

Lệ Bình xoa xoa bả vai ê ẩm, trên áo mố màu lam dính máu tươi, tháo bao tay, thay quần áo, anh thở ra nhẹ nhõm, ca mố lần này kéo dài suốt bảy giờ, những người thực hiện ca mố cũng đều mệt rũ rời.

Bước chậm chậm về văn phòng, hai ngày này bận quá, anh chưa kịp về nhà..... cái nhà anh nhắc đến chính là nơi Tiểu Ưu ở, cũng chẳng biết anh xem nơi đó là nhà mình tự lúc nào nữa.

Lệ Bình nhếch môi, nhớ tới “nhà”, cái cảm giác đau nhức trên vai cũng biến đâu mất, cả người thì phơi phới nhẹ nhàng hẳn lên. Thật tốt, đó là “nhà” của anh, của Tiểu Ưu, Tiểu Kí Tiểu Lục, “nhà” của ‘gia đình’ họ.

Có lẽ anh nên ngưng thuê nhà trọ, nếu không phải hàng tháng có một số tiền trong tài khoản ngân hàng bị rút ra thì anh đã quên mình từng ở nơi khác.

Vừa đặt mông ngồi xuống, điện thoại vang, anh tiếp cuộc gọi.

“Hựu Đình à, có việc gì?”

“Sao anh không bắt máy, em gọi cho anh rất nhiều lần rồi.” Giọng Hựu Đình có chút buồn bực.

“Anh vào phòng mố, không dùng điện thoại được.”

“À ra vậy, lâu lắm rồi anh chưa về nhà trọ đúng không? Em đến tìm anh mấy lần đều không gặp.”

“Đúng, anh bận lắm.”

Anh bận thật mà, vừa phải dạy toán cho Tiểu Lục, vừa theo giúp Tiểu Kí học đàn piano, vừa giúp Tiểu Ưu đẩy xe khi đi siêu thị mua đồ, còn phải..... thừa dịp Tiểu Ưu không chú ý mà nhìn trộm bóng lưng cô- lạ chưa kìa? Chỉ cần nhìn trộm, cũng làm anh thỏa mãn vô cùng.

“Bận cái gì? Bận đến không về nhà à?”

Hựu Đình nói sai rồi, cái nơi cô nói chỉ là nhà trọ, về phần “nhà” anh, là ở

một nơi khác- nơi đó có cây có hoa có cỏ, đẹp vô cùng, ánh trăng nơi đó cũng tròn hơn những nơi khác, đồ ăn nơi đó so với nơi khác, thơm ngon hơn nhiều..... Tiêu rồi tiêu rồi, anh mắc chứng yêu ‘nhà’, chỉ cần nghĩ đến chữ ‘nhà’ là đầu óc anh xuất hiện hằng hà sa số hình ảnh.

“Làm việc.”

Anh trả lời đơn giản ngắn gọn rõ ràng, cho tới bây giờ, anh còn chưa chuẩn bị công khai chuyện với Hựu Huyền- anh phải bảo vệ bọn họ, phải cẩn thận từng chút một.

“Lệ Bình, anh đang trốn em phải không?”

“Sao anh phải trốn? Em là em gái anh mà.” Những lời này anh sẽ nói ba ngàn ba vạn lần, nói đến khi cô chấp nhận mới thôi.

“Sai, mình cưới nhau rồi, trên sổ công chứng viết rõ ràng em là vợ anh.”

Anh im lặng, có lẽ Tiểu Ưu đoán trúng rồi, Hựu Đình sẽ khăng khăng chấp nhất cả đời, nếu vậy, anh sợ mình sẽ mất kiên nhẫn với cô ta. Xoa trán, sự vui vẻ lúc trước bị người kia đánh tan rồi.

“Anh không công bằng với em, anh thậm chí còn chưa thử yêu em đã buông tha cuộc hôn nhân của chúng ta.”

“Anh đã thử rồi, không được.”

“Vậy thử lại lần nữa, em đã trưởng thành, sẽ không tùy hứng không biết đúng sai như trước kia, sẽ học cách suy nghĩ thay anh. Em sẽ bước chậm lại, không ép buộc hay thúc giục nữa, chờ đến khi anh chịu nhận em, mình lại trở thành vợ chồng chân chính, anh nói có được không? Chỉ cần anh chịu chuyển về nhà, em nguyện ý thay đổi.”

Cô đang khiêm tốn cầu xin, anh biết những việc này với cô mà nói, là không dễ, nhưng thật xin lỗi, dù cô có khiêm tốn hơn nữa, có nhún nhường hơn nữa, anh cũng không đáp lại cảm tình cô.

Cái hôn lễ kia chính là 1 sai lầm, anh không muốn sai càng thêm sai.

“Hựu Đình, thực xin lỗi.” Anh có chút không đành lòng.

“Nhất định phải như vậy sao? Anh có biết 3 chữ ‘thực xin lỗi’ đáng sợ thế nào không?” Cô thều thào, cố kìm bớt cơn sóng dữ trong lòng.

Ai ai cũng nói anh dịu dàng- mới là lạ, anh cố chấp đến dọa người, miễn là chuyện anh đã quyết thì không ai có thể thay đổi, tính kiên định nơi anh là kẻ thù lớn nhất của cô, nhưng liệu có thể nào cô vừa thương anh vừa oán hận tính cách anh được sao?

“Thực xin lỗi.” Đây là điều duy nhất anh có thể nói.

“Em không cần lời xin lỗi của anh, em muốn anh cho em cơ hội!” Ước không được, cô cao giọng nói lớn.

“Thực xin lỗi.” Anh chỉ có thể lặp đi lặp lại những từ này.

“Em sẽ không ly hôn, đời này đều sẽ không, cho dù anh tìm được chị cũng không thể cưới chị ấy đâu.”

“Trước khi kết thúc với em anh sẽ không kết hôn với người khác.” Anh không muốn thương tổn Hựu Huyền, cũng không chịu thương tổn Hựu Đình.

“Anh Lê Bình, em rất muốn nói em hận anh.”

“Anh biết, thực xin lỗi.” Kết thúc, anh vẫn chỉ có thể nói xin lỗi.

“Nói đến cùng, em vẫn thua, đúng không? Bất cứ ai cũng thua bởi anh cả, đúng không? Chị ấy mạnh mẽ là thế, cao ngạo là thế mà còn phải bỏ trốn, em thì tính cái gì.” Không kịp đắn đo, cô chỉ muốn thương tổn anh để giảm bớt đau đớn nơi chính mình.

Lê Bình im lặng để mặc cô thương tổn, nếu bởi vậy mà cô thấy tốt hơn..... cứ nói đi.

“Ba mẹ khuyên em thả anh, bọn họ nói ‘dưa hái xanh không ngọt’. Nhưng dù có ngọt hay không, em đã hái thì nhất định phải ăn cho hết.” Giọng cô nghẹn ngào.

Anh không nói gì.

“Ba anh hỏi em, nếu không cắt đứt dây thừng sao có thể ra ngoài thấy cảnh sắc xinh đẹp hơn? Em chẳng cần cảnh sắc xinh đẹp, chỉ cần có Chu Lê

Bình trong thế giới mình, vậy đủ rồi.”

“Anh nói đi, vì sao mọi người đều đáng ghét thế? Vì sao bọn họ đều phải khuyên em buông tay? Vì sao tất cả mọi người cứ khẳng khẳng chúng ta ly hôn mới có thể vui vẻ? Sai rồi, hoàn toàn sai, ở mới vui, đi đau xót; cưới vui vẻ, ly dị sâu bi, chuyện đơn giản như vậy sao bọn họ đều không hiểu?”

Lệ Bình vẫn im lặng.

Cô quá cố chấp vì anh, chẳng qua, anh có vẻ may mắn hơn, người anh yêu cũng yêu anh, mà cô, chỉ hiểu sai một đoạn cảm tình.

Anh không thể trách cô sai.

“Em không cần gì cả, chỉ cần anh, nhưng là mọi người khẳng khẳng cho rằng em muốn cái gì cũng được trừ Chu Lệ Bình. Đáng ghét, vì sao thứ quan trọng thì không cho em? Em đâu có thích người khác, đẹp trai, có tiền thì thế nào, em không cần, không cần, không cần.....”

Nói đến đây, cô khóc nức nở.

Lệ Bình biết, thời gian này, dì Tĩnh Phân lại tìm người giới thiệu cho Hựu Đình, bà ấy sợ nhìn không đến con gái được hạnh phúc đã chết, vì thế không ngừng giới thiệu bạn trai cho Hựu Đình.

Vì bệnh của mẹ, Hựu Đình không nỡ cãi lời, đành thống khổ chịu trận, dì Tĩnh Phân lại quên, làm gì cũng cần thời gian, nhất là cảm tình.

“Nếu em không thích gặp gỡ, anh có thể tìm thời gian nói chuyện với dì Tĩnh Phân.” Rốt cục, anh thôi nói xin lỗi.

Anh muốn nói chuyện với mẹ cô? Một câu đơn giản lại cho cô niềm tin. “Lệ Bình, anh không muốn em gặp gỡ người khác phải không? Anh vẫn để ý em đúng không?”

“Anh muốn em đi hay không không quan trọng, quan trọng là em muốn đi thì đi, không muốn thì chớ. Nếu em không thể thuyết phục dì Tĩnh Phân, anh sẽ nói giúp em.”

Hựu Đình nghe hiểu rồi, thất vọng lại trôi lên trong lòng cô, anh luôn gọi mẹ là dì Tĩnh Phân, từ trước vẫn thế, anh chưa bao giờ nhìn nhận cuộc hôn

nhân này.

Cô thực ngốc, vì sao phải cứ mãi đi tìm anh, cho anh có cơ hội thương tổn cô?

“Không cần, em sẽ tự nói.” Oán hận, cô dập điện thoại.

Lệ Bình cúp máy, trượt người xuống ghế da.

Aiii..... thở ra một hơi, không biết vì sao, càng ngày anh càng sợ nhận điện thoại của Hữu Đình, có lẽ là vì anh sợ cô giống lời Tiểu Ưu nói, càng ngày càng hận?

Thôi không nghĩ nữa, sắp xếp xong việc ở bệnh viện, anh lại đến phòng hồi sức thăm người bệnh, sau đó, anh sẽ về nhà.

Thật không cẩn thận, vừa nhắc đến “nhà” là lòng anh lại tràn đầy hạnh phúc, mắt nhắm lại, miệng treo lên nụ cười ngọt ngào, sự dịu dàng ‘trứ danh’ của anh lại xuất hiện.

Lúc Tiểu Ưu vào chính là lúc thấy vẻ mặt này của anh, không hiểu sao, vì anh cười, cô cũng nhếch miệng cười, chân mày cong cong, cánh môi cong cong, Tiểu Ưu đẹp đến nỗi tim anh đánh lô tô liên hồi.

“Đang nghĩ cái gì?” Tiểu Ưu đến gần, hỏi.

“Nghĩ bánh ngọt em làm.” Anh thuận miệng bịa chuyện, dù sao, hiện tại bọn họ mới chỉ là bạn, anh chưa thể nói anh nhớ em, rất rất nhớ em, mọi lần nghĩ đến em thì anh sẽ cảm thấy hạnh phúc tràn đầy.

“Mình ăn ý thật, đây.” Cô mở gà-mên đặt xuống bàn trước mặt anh.

Lệ Bình mở ra, nụ cười trên mặt càng rạng rỡ hơn bao giờ hết. “Cố Tiểu Ưu.”

“Sao?” Cô cười tủm tỉm hỏi.

“Nếu không có em sao anh sống được đây?” Anh nói thật lòng.

“Nói vớ nói vẩn, em chỉ làm vài cái bánh cho anh thôi mà.” Anh chàng làm như đang đóng phim tình cảm dài tập ấy.

“Sau ca mổ bận rộn kéo dài suốt bảy tiếng, em nói xem, cái bánh này không phải thuốc tiên cứu mạng anh sao?”

“Nghe sao mà..... Hừm, giống em là cô tiên của anh nhỉ?”

“Không phải giống mà thật là cô tiên của anh đấy” Anh nói ‘chắc như đinh đóng cột’.

“Vậy được. Cố Tiểu Ưu là cô tiên của Chu Lệ Bình.” Cô cũng không khách sáo nhận lời khen của anh.

Anh bắt đầu nhấm nháp tác phẩm nấu nướng của cô.

“Sao đột nhiên em đến bệnh viện vậy?”

Tại cô nhớ anh đó chứ, tình cảm giữa hai người sâu đậm hơn cô tưởng nhiều.

Mới một ngày anh không về nhà, cái sô pha anh hay nằm đã hô hào “Tôi nhớ anh ấy” (~Ưu Ưu đổ cho sô pha ấy mà), mới một ngày anh không đến ăn tối, Tiểu Kí đã không thèm ăn nữa, mới một ngày anh không học toán với Tiểu Lục, con bé đã ôm điểm 6 về nhà, mới một ngày anh..... không xem sao với cô, cô đã trần trọc khó ngủ đến sáng.

Bất đắc dĩ thở dài, cô biết rõ nếu mình cứ như vậy, có thể tình bạn giữa 2 người sẽ ‘biến chất’, ân oán dây dưa không biết đến khi nào mới dứt bỏ được.

“Em..... chỉ sợ bánh ngọt quá đắt, lãng phí đồ ăn sẽ bị trời phạt đấy. Nghĩ tới nghĩ lui mãi mới đem tới cho anh.”

“Tại hạ vô cùng vinh hạnh được trở thành ‘máy xử lý thức ăn’ của Cố Tiểu Ưu tiểu thư.” Anh đứng dậy, cúi đầu, lưng khom 90 độ.

“Không phải ai cũng có thể làm ‘máy xử lý thức ăn’ của em đâu.” Cô hếch cằm lên 40 độ, tư thế kiêu ngạo của Phương Hựu Huyền tái xuất giang hồ.

“Cho nên anh mới nói vô cùng vinh hạnh a.” Anh đặt tay trước ngực, khẽ gật đầu.

“Không có chi.” Cô xua xua tay, ra vẻ ‘các khanh bình thân’. (~nữ đế a)

“Đúng rồi, anh nhờ em một việc được không?” Anh chợt nảy ra một ý.....

“Chuyện gì?”

“Có 1 bác sĩ người nước ngoài đến làm việc tại bệnh viện, đến bây giờ còn chưa tìm được chỗ ở, anh định để anh ta sang nhà anh ở, em thấy sao?” Quả thật có chuyện này, chẳng qua là 3 phút trước anh còn chưa nghĩ ra việc để anh ta vào ở nhà anh.

“Chỗ anh ở thì cần gì hỏi em.”

“Anh ta đến trọ thì anh phải chuyển nhà, anh ta sẽ ở lại Đài Loan 3 tháng, thế là anh không có chỗ ở cũng chẳng có chỗ trọ, cho nên em..... cho anh ở nhờ một thời gian nhé?”

“Lẽ nào nhà bác sĩ Chu của chúng ta không đủ chỗ cho 2 người?”

“Không phải đâu, mà tại, tại.....” Lệ Bình kể sát tai cô nói nhỏ: “Anh ta là người đồng tính, anh sợ lỡ đâu gặp chuyện gì... Cô tiên ơi cô tiên à, có thể giúp anh được không?”

Tiểu Ưu bật cười vì vẻ mặt khôi hài của anh.

“Được không? Giúp anh một chút đi.”

“Em không có phòng dư.” Lầu 2 hai phòng, 1 là phòng ngủ chính, 1 là phòng Tiểu Kí, Tiểu Lục ngủ.

“Anh rất quen ngủ băng ghế sofa nhà em.”

“Tủ quần áo nhà em hơi nhỏ, sợ không đủ chứa đồ anh.”

“Mua thêm 1 cái tủ nhỏ nữa đặt kế cửa sổ ấy.”

Cả chỗ đặt tủ cũng tính trước rồi? Anh chàng âm mưu dọn vào nhà cô bao lâu rồi nhỉ? Bật cười, cô còn nói không được sao?

Tiểu Kí, Tiểu Lục cùng sofa nhớ anh như vậy huống chi còn vì giấc ngủ của chính mình, nói sao cô cũng phải ra tay giúp đỡ.

“Không được sao?” Anh dè dặt hỏi.

“Để em chọn tủ cho hợp với đồ dùng trong nhà, anh về thu dọn hành lý đi.”

“Không thành vấn đề, anh hết ca trực rồi, chuyển nhà ngay hôm nay mới được.” Nói xong, anh hấp tấp xới nốt phần còn lại của cái bánh, hộp vôi mấy ngụm nước uống.

Yeah! Tối nay, anh được “về nhà” rồi. Lê Bình vừa cười toe toét vừa cất tài liệu vào cặp, miệng còn ca hát vui vẻ hệt như Tiểu Kí, xem đi, ‘gần mực thì đen gần đèn thì sáng’.

Dần dần, Tiểu Lục theo kịp các bạn cùng lớp, đến tiết thể dục cũng không đứng ngơ ngẩn dưới tàng cây nhìn người khác nữa, nó thích ứng với ngôi trường mới rất nhanh, hôm qua còn tuyên bố: “Bài kiểm tra tháng sau em sẽ lọt vào top 10 cho xem.”

Có lẽ điều này với những đứa trẻ khác rất đơn giản, nhưng với 1 đứa bé lúc trước còn không tính được phép cộng phép trừ như Tiểu Lục mà nói, đó đã là 1 bước tiến lớn.

Sự tự tin của thằng bé khiến ông thầy nghiêm khắc như Lê Bình cũng mỉm cười cho nghỉ 1 ngày để nó đến nhà bạn học chơi.

Tiểu Kí cũng không ở nhà, gia sư cô bé cùng bạn trai cô dẫn Tiểu Kí đi sở thú chơi. Hôm đó, Tiểu Kí, Tiểu Lục đều rất vui vẻ.

Bọn trẻ đi rồi, hai “ông bà” quản gia ở nhà cắt cây tỉa hoa xong lại ngồi vào sofa nhìn nhau cười.

“Cười cái gì?” Lê Bình hỏi.

“Em cảm thấy hình như mình về hưu sớm, bọn trẻ cũng trưởng thành vậy.”

Anh gật đầu, đồng ý. “Nhà không có 2 đứa nhỏ nhốn nháo lại thấy trống vắng.”

“Giờ nghĩ lại, em không biết trước kia không có Tiểu Kí, Tiểu Lục em sống làm sao nữa.” Tiểu Ưu thở dài, rên rầm như bà cụ 80.

“Cảm giác rất trống trải, thật cô đơn đúng không? Đi làm rồi về nhà, không hiểu sao lúc trước qua được nữa, cảm giác này rất dễ làm cho người ta trần trọc không yên nhưng vì mai còn phải đi làm nên đành bò lê xuống giường, vào bếp rót nước uống thuốc ngủ.

Đến hừng đông lại bật dậy như bóng cao su vọt vào bệnh viện, bận sút đầu mẻ trán còn phải nghĩ vui: may mà còn có việc để bận, nếu không chẳng biết làm gì nữa.

Ban đầu còn có người nói anh như người máy, không biết nghỉ ngơi, có người nói anh làm việc hăng hái, khó trách được thăng chức, sau đó lại có người nói sau lưng anh không phải người mà là cỗ máy, nghiện công việc..... Nhưng đâu ai biết tất cả là vì sự cô đơn? Thế nên anh bắt đầu yêu ánh mặt trời và sợ hãi ánh trăng.”

Lệ Bình nói rất nhiều, Tiểu Ưu thì kinh ngạc nhìn anh. Ai có thể hình dung sự tịch mịch chân thực đến thế? Trừ người đã từng nếm trải nó.... nhưng anh..... Anh có gia đình, hẳn là không tịch mịch mới đúng.

“Ai dám nói bác sĩ Chu không phải người chứ, anh dịu dàng như vậy, cả người nhà người bệnh còn khen anh là Hoa Đà tái thế ở trên mạng kia kìa.”

Hựu Huyền – anh thật yêu cô sao? Cô dùng lạnh lùng làm vỏ bọc bảo vệ mình, anh cũng thế, chẳng qua mặt nạ của anh là sự dịu dàng.

“Không ai có thể chạm sâu vào tâm sự anh, bọn họ chỉ nhìn thấy cái mặt nạ của anh. Anh cười không bởi vì vui vẻ, mà là an tâm, an tâm vì mọi việc đang trong tầm kiểm soát; anh nhỏ nhẹ với người ta, không phải vì anh tốt tính, mà là không muốn để họ thấy cảm xúc chân thật của anh; nói thật, anh quen dùng sự dịu dàng làm tường vây, anh và Hựu Huyền là cùng một loại người.”

“Cho nên anh đối xử dịu dàng với chị em em, cũng là để che chắn bọn em bằng tường vây?” Tiểu Ưu cười khẽ hỏi lại, tuy rằng trong lòng đã sớm có đáp án.

“Anh đối với chị em em đâu có dịu dàng gì, Tiểu Lục không rên với em rằng anh quá nghiêm khắc với nó sao?”

“Có.” Anh không lớn tiếng la mắng nó mà dịu dàng kiên trì để Tiểu Lục đạt tới yêu cầu của anh- một ngày một trăm bài toán, có lẽ anh là 1 thầy giáo nghiêm khắc thật.

“Anh cũng không dịu dàng với Tiểu Kí, em nghĩ xem, ai ép con bé đi gặp nha sĩ?”

Ngẫm lại, cũng đúng, chuyện anh cho rằng nên làm thì con bé phải làm, dù anh không đánh không mắng không nổi giận.

Hệt như năm đó, anh không cho cô hôn anh, như khi anh nhất định phải đạt đủ một ngàn năm trăm điểm, như khi anh không tin cô.....

Nói cho cùng, mặt nạ mà thôi. Mặc kệ là ai cũng đều có đeo mặt nạ, chẳng qua có mặt nạ rẻ tiền, khắc nụ cười rất dối trá, gọi người không dám thân cận, mà mặt nạ của anh lại khắc nụ cười vừa hiền lành vừa đáng tin, quả thật chính là mặt nạ da người thôi.

“Vì sao không nói lời nào?”

“Em đang nghĩ người như anh không nên tịch tịch mới đúng, rất nhiều người đều muốn đến gần làm thân với anh.”

Lệ Bình mơn trớn gương mặt cô thật nhẹ, như sợ làm đau cô vậy, cô thì chẳng thẹn thùng, tránh né, chỉ nghiêm mặt mặc anh chạm vào. Có lẽ bọn họ đã đủ thân quen, có lẽ vì tịch tịch nơi đáy mắt làm cô không nỡ đẩy anh ra.

Thật lâu sau, anh thở dài, “Em biết không? Mất Hựu Huyền rồi anh mới biết, cho dù cả thế giới dang tay chào đón, anh lại chỉ cảm thấy tịch tịch.”

Tim nhói lên, xem chút nữa, cô đã thốt lên rằng anh chưa bao giờ mất đi cô, rằng dù cô buông tha cừu hận nhưng vẫn giữ chặt tình yêu, chỉ là cô giấu nó đi, khóa kín nó- đó là kho báu của riêng cô, cả đời này, cô không bao giờ dứt bỏ được.

Xem chút nữa, cô đã nói: anh hãy nhìn xem, cho dù bộ dáng thay đổi, tính tình thay đổi, cô vẫn cứ là Phương Hựu Huyền của anh, vẫn luôn luôn, luôn luôn..... Ở cạnh anh.

Nhưng khi há miệng sắp nói ra thì lý trí cô đã trở lại.

Không được, cô không biết chắc sức khỏe của mình sẽ thế nào, cô không biết căn bệnh này sẽ quấy nhiễu mình bao lâu nữa, quá trình cô chống chọi với bệnh tật không thể chỉ dùng hai chữ ‘khó khăn’ là diễn tả được.

Mỗi cách một đoạn thời gian, cô phải đến bệnh viện kiểm tra tế bào ung thư có dấu hiệu tái phát hay không. Mỗi lần như thế, tinh thần cô luôn dễ dàng báo hồng.

Nuốt nước miếng, cô nuốt luôn những điều sắp nói vào bụng, bọn họ cứ thế này là tốt rồi.

“Hai ông bà cụ có nên đi dạo không nhỉ?” Tiểu Ưu nói sang chuyện khác.

“Đi đâu?”

“Đâu cũng được.”

“Đi chợ hoa đi, mua hoa về trồng!” Cô rất yêu hoa, trong phòng cô còn đặt rất nhiều chậu hoa nhỏ.

Tháng trước, cô tuyên bố, mấy năm sau sẽ mua luôn mảnh đất bên cạnh, như vậy, cô sẽ có cả một cánh đồng lớn để trồng hoa hướng dương.

Anh hỏi cô, vì sao muốn trồng hoa hướng dương? Bộ cô thích ăn hạt hướng dương sao? Cô cười lắc đầu nói: “Lúc trước em thích ánh trăng lạnh lùng khi tròn khi khuyết, bây giờ em yêu mặt trời bóng cháy rực rỡ. Hoa hướng dương thì giống nàng Clytie**, ngày ngày hướng về mặt trời.”

Anh nói: “Không ai sẽ thích ánh trăng lạnh lùng, vì nó rất thô lương.”

Cô trả lời, “Có lạnh lùng người ta mới chờ mong ấm áp, có khuyết thiếu, người ta mới yêu thích tròn vẹn. Thích hay ghét, đều tùy cách mà anh nhìn nhận.”

Lúc đó, anh cười đến thật dịu dàng, không phải loại ấm áp mong manh khó nắm bắt mà là loại khiến cô muốn tới gần. Anh rất vui vì nhân sinh quan của cô đã mất đi góc tối âm u, Cố Tiểu Ưu bây giờ chỉ biết vui vẻ mà sống.

Cô kể chuyện mình mà như đang kể chuyện người khác “Lúc em mới chuyển đến đây có nghe trước kia mảnh đất này từng trồng hướng dương, lúc hoa nở, cả mảnh mảnh đất màu vàng rực rỡ, làm cho những người sống

quanh đây cũng vui vẻ yêu đời hơn rất nhiều. Em muốn trồng lại cánh đồng hoa để ai ai nhìn thấy cũng có thể nở nụ cười vui vẻ.”

Anh không hiểu, “Nếu đã như vậy sao phải đợi mấy năm sau, bây giờ mua không được sao? Hay em không đủ tiền?”

Tiểu Ưu trả lời, “Không phải, tại chủ đất là ông cụ 88 tuổi, ông ấy chết cũng không chịu bán, lúc biết con mình muốn bán đất cho em thì ông ấy giận đến mức vác gậy đuổi con ra khỏi nhà.”

“Ông ấy giận đến thế à?”

“Nghe nói trước kia ông cụ luôn mãi bận việc ở công ty, vợ ông ấy ở nhà buồn thiu, thế là ông mua đất cho bà ấy trồng hoa trồng rau cho đỡ buồn. Về sau, vợ ông ấy mất, ông cũng quyết không chịu bán đất.”

“Có lẽ ông ấy muốn giữ lại không phải chỉ là một mảnh đất mà là rất nhiều kỷ niệm.” Lê Bình nói tiếp.

“Đúng vậy, đáng tiếc là, mảnh đất đó để hoang lâu quá, chỉ còn mỗi một gốc anh đào Ấn Độ còn sống.”

“Người còn héo úa nói chi cỏ cây.”

Nói xong, anh chợt nghĩ, đúng vậy, người còn héo úa, tính mạng quý giá như vậy, chẳng lẽ anh còn phải lãng phí thời gian chờ Hựu Đình nản lòng? Nếu cô ấy không đổi ý thì sao? Không, anh phải tìm cách khác, có điều, phải chờ hội nghị sắp tới ở Mỹ xong đã.

“Lê Bình? Bác sĩ Chu? Ông bác sĩ?” Tiểu Ưu đẩy đẩy anh.

“Sao? Xin lỗi, anh chưa nghe rõ em nói gì.” Anh quay đầu, áy náy cười.

“Nghe được mới lạ à, anh đang nghĩ gì vậy?” Cô đưa cho anh một ly sữa ấm, cô biết dạ dày anh không tốt.

“Không có gì, anh nghĩ tuần sau anh phải sang Mỹ họp.”

“Nước Mỹ..... Rất xa, đi bao lâu?”

“Hai tuần, nếu xong việc sớm anh sẽ về sớm hơn.”

Lần trước mới hai ngày anh không về nhà đã nhớ đến muốn đổ bệnh, lần này đi hai tuần, xem ra phải nhờ người cài webcam cho cô mới được.

“Không vội, cứ làm việc cẩn thận, đừng bận quá quên ăn, dù sao mỗi ngày bọn em đều sẽ gọi cho anh. Lúc Tiểu Lục học toán em sẽ học với nó, bảo đảm, em sẽ không để thằng bé học hành bê bối quá. Em cũng sẽ chú ý không để Tiểu Kí ăn quá nhiều đồ ngọt. Ở Mĩ lạnh lắm, anh phải nhớ mang thêm đồ mặc cho ấm.....” Cô đang lẩm bẩm chợt ngừng lại.

“Sao không nói tiếp? Anh đang nghe đây.” Lệ Bình thúc giục hỏi.

Sao cô nói mấy thứ này chứ, đó là những việc vợ dặn chồng trước lúc đi làm xa mà.

Vợ chồng sao? Mặt cô đỏ lên, cúi đầu.

Anh cười vuốt vuốt tóc cô- nếu không vì anh còn có vợ, nếu không vì bọn họ mới chỉ là bạn- thì anh sẽ ôm cô vào lòng.

“Nói mau đi, anh thích mà.”

“Thích cái gì?” Tiểu Ưu nhướn mày hỏi.

Thích em lẩm bẩm như vợ dặn chồng, thích em không ngừng lải nhải, thích em quan tâm anh, thích em nói sẽ gọi cho anh mỗi ngày- những lời này anh chỉ dám để ở trong lòng.

“Nói đi, lúc này em định nói gì?”

Cô nghiêng đầu ngẫm lại, nhớ ra rồi. “Em nói không mua hoa nữa, không đủ chỗ trồng.”

“Còn mảnh đất kế bên kia nữa mà?” Anh cười hỏi.

“Anh ầm đầu à, không phải em đã nói ông cụ không chịu bán đất sao? Con ông ấy chỉ hứa qua mấy năm nữa, chờ lúc anh ta đứng tên đất sẽ bán cho em.”

“Ai nói, đó là tại em chưa thuyết phục được ông ấy thôi, bằng không nhất định người ta sẽ bán cho em rồi.”

“Nói cứ như anh là chuyên gia thuyết phục người khác vậy á, được thôi, anh đi nói thử xem, nếu anh mua được đất, em sẽ.....”

“Em sẽ thế nào?”

“Đừng nói ba tháng, nếu anh muốn ở nhà em cả đời cũng được- nếu anh không ngại ngủ sô pha.”

“Em hứa đấy nhé?” Lệ Bình giơ tay ý bảo cô đập tay cam kết.

“Em hứa.”

Anh đến chỗ kệ đặt TV, Tiểu Ưu đã sắp xếp lại 1 chút để anh có chỗ để giấy tờ và laptop. Lệ Bình tìm và lấy ra 1 xấp giấy tờ, đó là hồ sơ đứng tên chủ sở hữu 1 mảnh đất.

“Nhìn kỹ nhé, anh mua được rồi này.”

“Làm sao có thể?” Cô cầm xấp giấy nhìn thật kỹ, kinh ngạc hỏi: “Sao anh mua được?”

“Không khó, không khó chút nào, chỉ cần 1 vài mẹo thuyết phục.” Cái cằm anh sắp hếch lên trời rồi!

“Đừng nỡ nữa, nói đi, anh thuyết phục ông cụ bằng cách nào?” Tiểu Ưu kéo tay anh hỏi.

“Thật muốn nghe?”

“Đương nhiên muốn nghe.”

“Nghe xong không được tức giận nhé!”

“Được, nghe xong không tức giận.”

“Thề?” Anh chỉ chỉ lên trời.

Cô trừng anh một cái, giơ bàn tay lên, “Em thề, tuyệt đối không tức giận với bác sĩ Chu.”

Lệ Bình kéo cô ngồi xuống sô pha, trời còn sáng nên chưa có ngôi sao nào mà họ thích ngắm xuất hiện- có điều về sau, họ nhận ra rằng không phải

bọn họ yêu vòm trời đầy sao và ánh trăng sáng tỏ, mà là yêu cảm giác ấm áp dễ chịu lúc ngồi bên nhau ngắm trời đêm.

“Phải bắt đầu từ việc ông cụ bị ngã.” Anh ngẩng đầu nhìn trời.

“Ông cụ té ngã? Ông ấy có sao không?” Cô kinh ngạc.

“Yên tâm, lúc ấy anh vừa khéo đứng sau lưng ông ấy. Anh đỡ ông ấy, ông ấy cảm ơn anh. Anh nhất quyết đưa ông cụ về nhà. Ông cụ hiếu khách lắm, còn pha trà mời anh nữa. Lúc ấy anh mở cặp lấy một bao trà hương dương đưa tặng, ông cụ vừa thấy đã đỏ mặt. Ông kể chuyện vợ ông ấy cho anh nghe, nói bà cụ làm hạt hương dương giòn lắm, còn chỉ mảnh đất kia nói lúc bà ấy còn sống, mùa hạ hàng năm, chỗ đó là một biển hoa hương dương vàng óng, hàng xóm xung quanh cũng rất thích. Khi đó, bọn họ thường dời bàn ghế ra ngồi gần cánh đồng hoa nói chuyện phiếm. Anh ngạc nhiên nói thảo nào vợ anh cứ đòi mua mảnh đất kia, nói muốn trồng một rừng hoa hương dương ở đó, thì ra là nghe hàng xóm kể qua. Tiếc là nghe nói chủ đất không muốn bán, bằng không, hè năm sau đã có một biển hương dương và anh cũng có hạt hương dương ăn rồi.”

Anh ấy nói..... vợ anh! Tiểu Ưu đỏ mặt. “Ông cụ nói thế nào?” Cô cắn môi hỏi.

“Ông hỏi anh: nếu chúng ta mua được đất sẽ trồng hoa hương dương thật sao? Anh trình trọng gật đầu, sau đó thì... một tay giao tiền, một tay giao đất, cho nên — đi thôi, chúng ta không phải ông bà lão về hưu không việc làm, chúng ta bận lắm, phải tìm người nhổ cỏ, tìm mua hạt giống, à phải, còn phải dựng giàn trồng mướp hay nho gì đó, có thể lúc mời ông cụ sang uống trà nói chuyện phiếm mới không bị phờ nể đến mồ hôi dầm dề.....”

Lệ Bình nói liên miên, cô không đáp lời, chỉ nhìn anh chăm chú.

Sự dịu dàng của anh thật lợi hại, đánh vỡ vỏ bọc phòng bị của cô rồi. Cô rất lo, nếu một ngày nào đó chợt phát hiện cái tình yêu mà cô chôn giấu lại đã quần quít lấy cô?

**Trùng cửu: 9/9 âm lịch*

***Clytie: 1 vị nữ thần trong thần thoại Hy Lạp, nàng này yêu phải thần mặt trời nhưng không được đáp lại, nàng không ăn không uống, ngồi trên*

*tảng đá và luôn dõi theo mặt trời suốt 9 ngày- về sau, nàng biến thành hoa
Hương dương. (Theo wiki)*

Chương 10

Lệ Bình đi Mỹ rồi, cánh đồng hướng dương của cô cũng ồn ào hẳn lên - làm đất, khai khẩn, dựng giàn trồng dây leo, mua bàn ghế, được vài ngày, mọi thứ dần thành hình.

Tiểu Ưu muốn vùi đầu làm việc để quên nghĩ đến anh, cho nên từ sớm đến khuya đều vô cùng bận rộn. Quả nhiên, bận rộn chính là liều thuốc đặc trị nhớ nhung, cứ bận rộn là thời gian trôi đi vùn vụt, tính tính, còn 5 ngày nữa anh sẽ về, 5 ngày..... Thật tốt.

Buổi sáng cô có gọi cho Lệ Bình, 2 người chênh lệch 12 múi giờ, 9 giờ sáng bên cô lại là 9 giờ tối bên anh. Lệ Bình vừa về khách sạn, tắm rửa một chút rồi ngồi ngay vào máy tính, vừa ăn cơm vừa tán gẫu với cô- còn cô thì cầm giấy bút, phác hoạ gương mặt anh.

Anh mới đi vài ngày, tập tranh cô đã tăng thêm hơn trăm gương mặt Chu Lệ Bình: cười, nhíu mày, nháy mắt,... dù là vẻ mặt gì thì khóe miệng anh vẫn treo 1 nụ cười dịu dàng.

Triển lãm tranh Tiểu Ưu đã được định ngày, các tác phẩm sắp triển lãm cũng đã giao hết cho người đại diện - một anh chàng trẻ tuổi tên là Doãn Gia Mẫn - 28 tuổi, làm ăn khôn khéo vô cùng, là người mà chú Lô giới thiệu.

Ban đầu cô cũng không quá thích anh ta - đàn ông con trai gì mà mở miệng ngậm miệng đều là quảng cáo, lợi nhuận, doanh thu, như thế tranh cô mà không quảng cáo rùm beng lên thì chẳng ai đến xem ấy. Sau hai năm làm việc chung, cô mới hiểu anh chàng có bản lĩnh thật, suy nghĩ vô cùng nhanh nhạy. Nếu không có anh chàng, quả thật, 3 chữ ‘Cổ Tiểu Ưu’ cũng không được mấy người biết, cũng không dễ dàng mở được triển lãm tranh như bây giờ. Nghe nói, anh chàng còn dự định đem tranh cô quảng bá sang châu Âu, cho nên, lúc anh ta nghe được việc Tiểu Ưu lén nhận lời vẽ 1 quyển tranh thần thoại thì giận điên người.

Lệ Bình nói hội nghị vẫn diễn ra tốt đẹp, có mấy dự án hợp tác đã được thông qua, nếu không xảy ra việc gì ngoài ý muốn thì nhà anh còn phải cho các bác sĩ khác trọ dài dài, cho nên anh còn phải làm bạn với cái ghế sofa

nhà cô lâu lắm.

Cô cười nói: “Anh quên à, vụ đánh cược chuyện mảnh đất anh thắng mà, anh được quyền đóng đô ở sô pha nhà em bao lâu tùy thích.”

Anh cũng cười, ấm áp vô cùng: “Anh cứ nghĩ em nuốt lời cơ đấy, dù sao không có giấy trắng mực đen, thuyền đi trên nước không dấu vết mà.”

“Làm ơn đi, anh không biết con người em ưu điểm gì khác không nói chứ ưu điểm lớn nhất chính là giữ lời hứa.”

“Thiệt giả? Mai một anh phải dụ em đánh cược mấy lần nữa để dành khi cần mới được.”

“Nè nè, ăn nhà em ngủ nhà em, anh còn cần gì nữa, đừng được một tắc đòi một thước à.”

“Tài khoản ngân hàng của anh đóng góp hết vào ‘quỹ chung’, cổ phiếu giấy tờ cất trong tủ ngăn thứ nhất từ trên xuống, em có rảnh cứ lấy mà dùng.” Anh không thích mang tiếng làm ‘trao bao’, tuy bây giờ anh đang bị cô ‘bao’ thật.

“Xài tiền anh? Có nhầm không đó, đề mai một em giới thiệu luật sư em cho anh gặp, để anh biết cái gì gọi là tỷ phú.” Cô từ chối khéo.

“Anh cũng kiếm được không ít tiền, tiền trường khoa, tiền lương, tiền mỗ... nhiều gấp hai mươi lần lương người khác.” Thua người mình yêu rất mất mặt nên phải cố vớt vát, dù gì tuy không phải tỷ phú nhưng ít ra anh cũng có trên trăm triệu.

“Anh muốn so kiếm tiền nhiều với em? Được thôi, một bức tranh của em giá trên mười hai vạn, anh thì sao?”

“Anh có cổ phần trong bệnh viện, 10%.”

“Nếu em muốn thì mua luôn bệnh viện nhà anh cũng không có vấn đề gì, huống chi không phải anh đã nói, bệnh viện không đắt khách như em nghĩ sao?” Cô cãi.

Hay thật, anh tự lấy đá đập chân mình rồi: “Nhưng nếu anh làm ăn nghiêm túc thì.....”

Nội dung kế tiếp của cuộc nói chuyện hoàn toàn là vô mồm, không có ích lợi gì, bọn họ nói chuyện suốt 1, 2 giờ, đương nhiên, thỉnh thoảng Tiểu Kí còn chen ngang mấy câu.

Khi cô và Tiểu Kí ăn cơm xong thì gia sư cũng vừa đến. 3 giờ chiều, Tiểu Kí học xong, cô giáo dẫn cô bé đi xem ca nhạc, điều đáng ngạc nhiên là Tiểu Kí có thể ngồi xem suốt hai tiếng, thật đúng là Tiểu Kí có thiên phú âm nhạc mà.

Về phần Tiểu Lục, trường nó tổ chức đi cắm trại hai ngày một đêm, thế là hôm nay cô lại thành bà cụ thiếu việc làm, tệ hơn nữa là Lệ Bình cũng không ở bên cạnh.

Vì không để mình miên man suy nghĩ, cô ghé chợ hoa mua mấy chậu lan. Cô không thích những lăng hoa người ta cắm sẵn vì cô luôn nghĩ hoa cỏ nở rộ là để kéo dài sinh mệnh chứ không phải để người ta cắt đi cắm vào lăng rồi sống lay lắt thêm 2 3 ngày.

Trước chợ có một con đường, Tiểu Ưu dừng xe ở đó rồi nhờ người bán chuyển hoa lên xe giúp, sau đó cô nói cảm ơn và quay đầu xe trở về.

Cùng lúc đó, một cô gái mặc đồ vest đi ngang qua, Tiểu Ưu chưa kịp nhìn rõ là ai thì đã phải đi tiếp.

Nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh, một chiếc xe chạy quá nhanh đâm phải cô gái mặc đồ vest, cả người cô bị tung lên rồi rơi xuống đất như một mảnh vải rách.

Tiếng va chạm dọa đến Tiểu Ưu, cô chạy vội đến xem. Khi nhìn thấy là Hựu Đình thì Tiểu Ưu sợ tới mức che miệng, suy nghĩ mờ mịt.

Làm sao có thể? Đó là Hựu Đình mà!

3 giây sau, cô xông lên phía trước như điên, vừa chạy vừa hét lớn, “Xin cho tôi qua, đó là em tôi, em gái tôi.....”

Hựu Đình bị đưa vào phòng mổ, bác sĩ nói cô bị vỡ tim, xuất huyết nhiều.

Kho máu ở bệnh viện không có đủ máu truyền cho Hựu Đình, không chút nghĩ ngợi Tiểu Ưu vén tay áo. Cô cho rất nhiều máu, nằm trên giường bệnh nửa mê nửa tỉnh, cô sờ soạng tìm di động, gọi cho bà Cố nhờ bà trông hộ Tiểu Kí, ông Cố vừa nghe được Tiểu Ưu đang ở bệnh viện, chưa kịp hỏi rõ ràng là chuyện gì xảy ra, liền giành điện thoại nói khoảng một giờ sau họ sẽ đến xem.

Thế là cô chợt nhớ ra mình còn có 1 cặp cha mẹ.

Cô muốn xuống giường ăn một chút để nhanh khỏe lại, chút nữa còn phải ra viện sớm, cô không muốn gặp ba và dì Tĩnh Phân, hơn nữa, cô cũng không muốn Cố ba Cố mẹ lo lắng.

Vì thế, cô cố rời giường, thử ngồi dậy nhưng thân thể lại không chịu nghe lời, vừa nhích người một cái đã xây xẩm mặt mày.

Lúc này, bên ngoài có tiếng y tá nói chuyện, Tiểu Ưu sửng sốt một chút rồi cười khở, người nên gặp thì có trốn cũng không xong.

“Kho thiếu nhóm máu ab, nhờ Cố tiểu thư hiến máu nên Phương tiểu thư mới giải phẫu thuận lợi, hẳn là các vị.....”

Cô y tá và Phương Nghị Đạt cùng vào phòng, khi ông thấy người ngồi trên giường là Hựu Huyền thì tâm sự ngổn ngang.

Ông không nghe được cô y tá nói gì nữa, chỉ nghe tiếng lòng mình hò hét, là con bé- cô con gái ông tìm 5 năm- đã trở lại.

Ông không dám để Lệ Bình biết mình vẫn không ngừng tìm con bé, sợ mối quan hệ giữa Lệ Bình và Hựu Đình càng xấu đi.

Ông chưa bao giờ nghĩ sẽ gặp lại Hựu Huyền trong hoàn cảnh này. Chính con bé đã cứu Hựu Đình. Ông không rõ, tại sao con gái mình lại thành Cố tiểu thư?

Ông tiến lên vài bước nhìn kỹ, Hựu Huyền càng lớn càng xinh đẹp, gương mặt trong sáng, khoe miệng mỉm cười, nụ cười vui vẻ chứ không hậm hực như mấy năm trước. “Con hiến máu cho Hựu Đình?”

“Ai gặp hoàn cảnh đó cũng sẽ làm vậy.” Hựu Huyền nhún vai, hỏi: “Hựu

Đình thế nào?”

“Không biết. Bác sĩ nói sẽ cố gắng hết sức.” Vẻ mặt ông đầy mệt mỏi, mới 5 năm, tóc mai bạc trắng.

“Đừng quá lo lắng, Hựu Đình sẽ khỏe lên thôi, em ấy còn trẻ mà.”

“Ừ.” Ông thở dài. “Con khác quá, Hựu Huyền.”

“Thời gian đổi thay rất nhiều thứ.”

“Con.....” Nghị Đạt muốn hỏi cô còn hận vợ chồng ông không nhưng mãi vẫn không hỏi ra được. “Mấy năm nay con sống thế nào?”

“Cũng không tệ.”

“Ba tìm khắp mọi vũ đoàn ở Đài Loan vẫn không có tin tức con.”

“Con không múa nữa, con vẽ tranh.”

“Vẽ tranh sao? Đúng rồi, Hình Nghi thích vẽ tranh. Nếu không lấy ba thì mẹ con đã thành họa sĩ nổi tiếng rồi.” Ông lầm bầm lâu bầu. “Nhưng sao không múa nữa? Con múa đẹp lắm mà.”

“Ba có xem con múa bao giờ đâu, làm sao biết con múa đẹp?” Cô nói vậy không phải để kể tội ông mà chỉ bênh vực cho chính mình, chỉ có thế, không phải vì mục đích gì khác.

“Ai nói ba không xem, ba có dvd mọi buổi diễn của con. Tĩnh Phân nói nếu con muốn thì làm diễn viên múa quốc tế cũng không phải việc khó.” Tuy ông rất bận nhưng vẫn không quên nhờ cô Giang quay lại những buổi diễn của con bé.

Thế ra ba cô không xem nhẹ cô như cô nghĩ.

Ông thở dài. “Rốt cuộc là con trốn ở đâu, tại sao ba tìm không thấy con?”

“Khi đã thú bị thương, nó sẽ tìm một góc khuất để liếm láp miệng vết thương. Con người cũng thế, nếu còn có thể tìm người khóc than kể lể, vậy nghĩa là vết thương còn chưa đủ sâu, chưa đủ đau. Lúc ấy, đối với con mà nói, vết thương như vậy quá sâu, quá đau.”

“Cho nên con trốn đi.”

“Đúng.”

Ông đã hiểu, khi đó, quả thật cô rất yêu Lê Bình. Tại ông quá hồ đồ, mà ra quyết định sai lầm, để cả 3 đứa nhỏ đều không thể giã thoát vận mệnh của thế hệ trước.

Sai lầm, sai hoàn toàn, ông vẫn luôn là một người cha tồi tệ, chưa bao giờ thay đổi.

“Con trốn đi năm năm này có bao giờ nghĩ tới cả nhà sẽ lo lắng thế nào?”

“Không.” Hựu Huyền ăn ngay nói thật, “Con nghĩ Hựu Đình cũng đủ việc cho ba lo rồi.”

“Thế ra con đã nghĩ ba không cần con. Hựu Huyền à, ba yêu con không chỉ vì con tài giỏi xinh đẹp, cũng không chỉ vì ba áy náy với mẹ Hình Nghi của con. Ba yêu con là vì con là con gái ba, con cao ngạo bướng bỉnh giống ba, trên người con chảy dòng máu của ba.”

Cô lắc đầu, không nói lời nào. Những điều này không quan trọng nữa, yêu cũng được, hận cũng được, mọi việc đã xong. Bây giờ, cô thậm chí còn không rõ vì sao mình từng hận ba đến thế- có lẽ là vì cô trẻ người non dạ, cho rằng chỉ cần còn hận ông thì mẹ sẽ không thật sự bỏ cô mà đi.

“Chuyện qua rồi, mình đừng nhắc lại được không ba?” Hiện tại, cô học được cách buông tay, cô biết mẹ mình đang được thượng đế che chở, sống vui vẻ vô lo.

“Con thực sự nghĩ vậy?”

“Đúng, chuyện qua rồi.” Cô biết mình đã buông xuống cừu hận, cô giải thoát, sau khi bước qua lằn ranh sống-chết, cô đã nhìn thấu sự hẹp hòi của mình.

“Không hận dì Tĩnh Phân và Hựu Đình nữa chứ?”

“Hận họ sẽ chỉ làm con chật vật thêm, con thích như bây giờ, bình bình thản thản, không cho quá nhiều cảm xúc quấy nhiễu cuộc sống mình.”

“Con đang ở đâu?” Nghị Đạt hỏi.

Hựu Huyền nghĩ nghĩ- sáng nay Lệ Bình còn muốn dọn sang ở nhờ nhà cô, vì anh, cô không thể để lộ chỗ ở hiện tại, nếu nhà cô thật sự là nơi anh đến để trốn tịch mịch.

“Con có nhận nuôi 2 đứa bé, tụi con sống hạnh phúc lắm.” Ông hiểu rồi, cô không muốn nói địa chỉ nơi mình ở- vì sợ bị quấy rầy hay chưa sẵn sàng gặp mặt bọn họ? Không sao cả, ông sẽ không bao giờ bắt buộc cô nữa, chỉ cần cô sống vui vẻ là tốt rồi. “Nhận con nuôi sao? Chính con còn là 1 đứa nhỏ mà.”

“Chỉ cần biết cách đi yêu thì dù là người lớn hay đứa nhỏ đều có thể quan tâm chăm sóc người khác. Nếu có dịp, con sẽ dẫn Tiểu Kí, Tiểu Lục đến thăm ba.”

Câu cuối cùng cô vừa nói làm ông rất xúc động: “Con chịu gặp lại ba thật không?”

“Vì sao không? Ba là ba con mà.” Chỉ cần không để Lệ Bình biết là được, cô vẫn không muốn từ Cố Tiểu Ưu biến trở về Phương Hựu Huyền.

“Được, đừng quên gọi điện thoại cho ba.”

“Vâng.”

“Về Hựu Đình, ba thay con bé cảm ơn con và..... Thực xin lỗi.”

“Em ấy không có lỗi gì với con cả.”

“Tánh tùy hứng của nó làm con và Lệ Bình chia tay. Con có biết con bé dùng cái chết buộc Lệ Bình kết hôn với nó không? Aiii, làm sao con biết chứ, ba với dì Tĩnh Phân đã quá nuông chiều Hựu Đình, thậm chí còn nhắm mắt làm ngơ theo ý Hựu Đình, làm Lệ Bình đau khổ. Ba và dì ấy là 1 đôi cha mẹ ích kỷ. Có điều Lệ Bình cũng rất bướng bỉnh, từ hôm cưới nó đã chuyển ra ngoài sống. Mấy năm nay, nó không ngừng thuyết phục Hựu Đình, nó luôn nói với con bé rằng nó yêu con, rằng cho dù con có biến mất thì nó vẫn sẽ tiếp tục yêu con. Dù có nói rõ ràng như thế nhưng Hựu Đình vẫn làm ngơ, chèo kéo, quấy phá muốn Lệ Bình đồng ý trở thành vợ chồng chân chính. Điều này làm ba nhớ tới hoàn cảnh của ba và mẹ con hồi trước, nếu năm đó

ba không cưới mẹ con, nếu năm đó bọn ta không thành vợ chồng chân chính, nếu không phải thái độ của ba làm mẹ con còn chút hy vọng, nói không chừng, sẽ không có bi kịch xảy ra. Thế nên Lệ Bình kiên trì là đúng, chỉ khổ các con...”

Hựu Huyền lắc đầu, có lẽ vận mệnh có rất nhiều cái ‘nhất định’, cho nên cô và Lệ Bình lại gặp nhau, nên bọn họ trở thành bạn tri kỷ, thành người một nhà.

“Chuyện còn chưa kết thúc thì chẳng ai biết chắc được, có lẽ..... Có lẽ Lệ Bình sẽ đổi ý, số phận con người rất khó nói trước.”

“Ba nghĩ sẽ không đâu.” Nghị Đạt nhú mày, ông không đáng được làm cha- không có người cha nào như ông, mong cuộc hôn nhân của con gái mình tan vỡ: “Hựu Huyền.....”

“Chuyện gì?”

“Nếu có cơ hội, con với Lệ Bình trở lại với nhau đi.” Cơ hội luôn luôn xuất hiện, có khi ‘nó’ ‘cột’ những người không nên cột lại với nhau rồi tạo nên bi kịch.

Hựu Huyền không nói gì, cơ hội chưa bao giờ là thứ cô có thể nắm giữ.

“Nếu có thể, con hãy trở về thăm dì Tĩnh Phân nhé, bà ấy luôn cảm thấy có lỗi với con. Bà ấy trúng gió, liệt nửa người, bà ấy thường nói đó là báo ứng của bà ấy, ông trời trừng phạt bà vì đã cướp chồng người khác, vì con gái bà cướp mất bạn trai người khác.”

“Xin ba nói lại với dì ấy, trước mặt tình yêu thì con người rất nhỏ bé, rất nhiều việc, không phải con hay bà ấy kiểm soát được. Con không oán dì ấy, năm đó con còn quá nhỏ, không biết quý trọng tấm lòng của dì ấy, con rất xin lỗi dì.”

Rốt cục cô cũng kêu Tĩnh Phân là ‘dì’. Nếu Tĩnh Phân nghe được chắc sẽ vui lắm, “Hựu Huyền à, con.. lớn thật rồi.”

“Con người, ai rồi cũng phải lớn lên.”

Nghị Đạt vui mừng gật gật đầu, cười nói: “Hựu Huyền à, nếu con còn

muốn trở lại sân khấu thì nói với ba. Mấy năm nay, ba có tài trợ cho một số vũ đoàn, chắc họ sẽ hoan nghênh con gia nhập.”

Có chút cảm động, tuy cô không múa được, nhưng dù sao ông cũng có lòng chuẩn bị sẵn con đường cho cô đi. Hơi nhếch môi, mắt ươn ướt, cô gật đầu nói: “Cám ơn ba, đáng tiếc là con không khiêu vũ được nữa.”

“Vì sao?”

Cô suy nghĩ một lát, vén váy để lộ cái chân giả.....

“Sao lại thế này, con gặp chuyện gì?” Ông hoảng hốt, tóm lấy vai cô hỏi.

“Ung thư, con bị bệnh giống mẹ.”

“Đây là 1 trong những lý do con bỏ đi?” Tim nhói lên đau đớn đến sắp nghẹt thở.

5 năm nay con gái ông rốt cuộc đã phải trải qua những chuyện gì? Cái lúc mà cô đau đớn nhất thì ông..... Chẳng quan tâm.....

“Có lẽ vậy, con rất kiêu ngạo.”

“Con bé ngốc, ba cứ nghĩ con học giỏi đến thế, thông minh đến thế thì phải biết những lúc này phải nói cho người khác nghe để tất cả vây quanh con, chăm sóc con, bảo vệ con chứ.....” Nghị Đạt càng nói càng kích động.

Hựu Huyền không nhịn được nắm tay ông, cười khẽ: “Ba ơi, không sao đâu, bây giờ con không còn tể bào ung thư nào nữa, bác sĩ nói qua năm năm nữa mà còn không phát bệnh thì con sẽ khỏi hẳn, vì mẹ, con sẽ sống.”

“Đúng, con sẽ sống, dù là vì Hình Nghi hay vì ba, con đều phải sống.” Ông nắm chặt tay con gái, 18 năm, từ lúc cô 6 tuổi cho đến tận bây giờ, hai cha con chưa thân thiết như vậy bao giờ.

“Con sẽ.” Cô trịnh trọng gật đầu.

Hôm nay, cô trò chuyện với ba thật lâu, mãi đến khi Hựu Đình được đẩy ra phòng mổ.

Ngày hôm sau, cô thường xuyên đến bệnh viện chăm sóc Hựu Đình thay

dì Tĩnh Phân, nói chuyện với cô, trông nom cô. Hựu Huyền đồng tình cô vì Hựu Đình bây giờ cũng đáng thương như mẹ cô năm đó. Cô không hận con bé được.

Vì thế, cô kể Hựu Đình nghe chuyện mẹ ruột của mình. Cô nói vì giúp mẹ giành lại ba mà cô- dù chán ghét nháy múa- tỏa sáng trên sân khấu, cô nói về nước mắt của mẹ, sự buồn rầu của mẹ, tình yêu của mẹ và cả cái chết của mẹ nữa.

Cô không định khuyên bảo gì Hựu Đình mà chỉ kể lại câu chuyện năm xưa. Nói xong, 2 chị em đều ứa nước mắt vì sự yếu ớt của con người và vì yêu phải người không nên yêu.

Sau khi Lê Bình trở về anh có đến bệnh viện thăm Hựu Đình. Họ gặp nhau trong phòng bệnh, mọi chuyện đều bị vạch trần, anh không mấy bất ngờ vì Hựu Huyền đã đoán ra anh sớm biết Phương Hựu Huyền chính là Cố Tiểu Ưu. Anh không vạch trần chỉ là vì muốn dùng một cách khác để cô không trốn chạy, để trở thành bạn của cô.

Anh rất bướng bỉnh, chuyện anh muốn làm tất sẽ làm được, không cần bất cứ chiêu trò gì, cho nên, dù là Cố Tiểu Ưu hay Phương Hựu Huyền, anh sẽ lấy được tình yêu anh muốn.

Còn 1 điều bất ngờ nữa là dù anh chỉ đến thăm bệnh nhưng lại nhận được giấy ly hôn mà anh tha thiết bấy lâu. Chủ nhật thứ 2 tính từ lúc từ Mỹ về, anh lại thành người độc thân

Triển lãm tranh của Hựu Huyền bắt đầu, báo chí liên tục đăng tin quảng bá.

Hôm khai mạc, ông trùm điện tử Phương Nghị Đạt hào phóng đưa tặng một trăm cặp lẵng hoa xếp 2 bên đường vào nhà triển lãm. Thật ‘đáng sợ’! Ông nói với Hựu Huyền: “Con gái à, ba muốn tặng bù tất cả số hoa mà lúc trước ba chưa kịp tặng.”

Ông cho toàn bộ nhân viên trong công nghi phép đến xem ủng hộ triển lãm tranh. Ông còn nhờ người quen mời một số doanh nhân nổi tiếng đến tham quan triển lãm, các diễn viên nghệ sĩ từng tham gia tiệc liên hoan ở

công ty cũng đến đông đủ. Vì thế, một buổi triển lãm tranh nên xuất hiện trên trang văn nghệ lại bay sang báo văn nghệ, lại sau đó, đám phóng viên nhanh tay nhanh mắt phát hiện họa sĩ Cổ Tiểu Ưu chính là vũ đài tinh linh Phương Hựu Huyền lúc trước, thế là có hàng loạt bộ phim kể về cô ra đời.

Có đài truyền hình đến phỏng vấn có đạo diễn còn muốn quay tuyên truyền quá trình cô chống chọi với bệnh tật, có tác giả muốn cô viết hồi ký... Cái chân giả của cô chẳng những không bị người khác thương hại, ngược lại, còn được mọi người tôn sùng.

Hựu Huyền thành công, còn chưa kịp xin hợp tác với thị trường Âu Mỹ thì họ đã chủ động gọi điện sang, làm vị đại diện ‘máu me lợi nhuận’ của cô cười toe toét.

Hựu Huyền và Lệ Bình nắm tay nhau đứng trước một bức tranh. Trong tranh là 1 cô gái có nét đẹp cổ rất điển đang cười, cô gái mặc áo lam- loại áo dành cho người bệnh, tay ôm một bó hoa hồng thật to. Cô gái tên là Cổ Tiểu Ưu, Cổ Tiểu Ưu thật sự, người đã ra đi cách đây 5 năm, năm cô mất, mới tròn 17 tuổi.

“Hoa do 1 bạn nam học chung với Tiểu Ưu tặng, ngày đó, dù ngủ nhưng cô ấy vẫn không muốn rời bó hoa ấy. Cô ấy có nói với em rằng cô muốn giống bó hoa hồng kia, dù chỉ sống được vài ngày nhưng vẫn nở rộ xinh đẹp.”

“Cô ấy là 1 cô gái kiên cường.”

“Đúng. Em cũng nói với cô ấy như vậy, cô ấy trả lời: người kiên cường thì dù có bị thương cũng nhất định phải dũng cảm chịu đựng, cho nên..... Em luôn tự nhủ em sẽ không ngã xuống, em sẽ sống vững vàng, rực rỡ như bó hoa hồng kia. Lúc mới gắn chân giả thì rất đau, em cứ té ngã rồi lại đi, đi rồi lại ngã. Em ra khỏi phòng bệnh, dũng cảm đón nhận ánh mắt của mọi người. Không có một chân lại thế nào? Em còn có tính mạng! Em muốn thay Tiểu Ưu kiên cường sống sót.”

Lệ Bình bước lên 1 bước, cảm kích nói: “Cám ơn cô, Cổ Tiểu Ưu.” Cám ơn cô biến Hựu Huyền của anh trở thành người dũng cảm kiên cường, trở nên khoan dung rộng lượng, trở nên sáng sủa hào phóng, không lại đeo mặt nạ lạnh lùng nữa.

Anh thật sự biết ơn cô ấy.

“Cô ấy là 1 cô gái tuyệt vời.”

“Đúng vậy. Cô ấy lớn lên trong tình yêu thương của gia đình, những cô bé như vậy không biết oán giận, chỉ học được biết ơn.”

“Vào phút cuối của cuộc đời, dù đau đớn tra tấn tàn phá cơ thể, cô vẫn ca hát. Cô hát về tình yêu vĩnh cửu, kiên trì và nhân từ, tình yêu không ghen tị..... Bởi thế, em mới hiểu thì ra yêu là như thế- chỉ cần kiên trì, không ghen tị, là có thể tự do tự tại yêu. Cho nên, em đã yêu, dù người đó có biết hay không, tình yêu của em vẫn thế.”

Lệ Bình nắm chặt tay cô, nói khẽ: “Yêu là không sợ hãi, dù tương lai có khó khăn thế nào đều có thể lạc quan vượt qua. Yêu là dũng cảm tiến tới, dù biết rõ sẽ đau, vẫn không dừng lại tại chỗ. Yêu là hai người tay trong tay, con tim kề con tim, không để hiểu lầm có cơ hội chia lìa họ. Hựu Huyền, anh yêu em, dù em có sợ hãi điều gì thì anh vẫn sẽ kiên nhẫn chờ em nguyện ý đáp lại tình yêu của anh, cho nên, không vội.”

Hựu Huyền cúi đầu, anh biết cô đang sợ hãi?

Hít thật sâu, “Cho em chút thời gian đi.”

“Được, anh nói rồi, không vội, anh luôn luôn chờ em.”

Hựu Đình đến gần bọn họ, lẳng lặng xem hai người 1 lúc, thở dài hỏi: “Anh Lệ Bình, đã nhiều năm trôi qua, chị cũng không còn là Phương Hựu Huyền lúc trước, tại sao anh chắc chắn chị ấy chính là cái góc của anh?”

“Anh biết chứ, bởi vì chính cô ấy là người lấy đi một nửa trái tim anh. Cô ấy trở lại, tim anh cũng hoàn chỉnh.”

Hựu Đình nhìn hai người, gật gật đầu, nói: “Có lẽ em cũng nên tích cực đi tìm cái góc của chính em.”

Người đại diện của Hựu Huyền vừa vào đến thì Hựu Đình cũng vừa đi ra, bất chợt, 2 người va vào nhau, họ nhìn nhau, Hựu Đình cười, tự hỏi: Anh ấy là cái góc của mình?

Kết thúc

Trong phòng khách, Tiểu Kí mặc lễ phục màu lam nhạt nhảy lên nhảy xuống, hưng phấn không thôi, Tiểu Lục thì đứng trước gương chải tóc, mái tóc ngắn ngắn của nó đã được chải suốt 20 phút rồi.

Trong phòng Hựu Huyền, Lê Bình đã mặc xong áo vest, ngồi ở mép giường lẳng lẳng xem Hựu Huyền chải đầu. Trong tủ quần áo treo bộ váy cưới trắng tinh. Bộ váy không quá dài, cũng không đính quá nhiều hạt trang trí- do anh đặt may riêng cho đôi cô đỡ đau khi mặc.

Chuyện gì anh cũng đều thay cô nghĩ cả rồi- cô sợ nhìn kết quả khám bệnh, anh luôn luôn thúc giục bệnh viện giao kết quả cho anh xem, sau đó lại gọi báo cho cô: cô lại chiến thắng bệnh tật; cô đau lòng ông cụ sống 1 mình, anh thường xuyên mời ông đến nhà dùng bữa..... Anh vì cô làm vô số chuyện, không cần cô cảm ơn, chỉ cần cô yêu anh.

Rốt cục, tình yêu của anh chiến thắng cảm giác không an toàn nơi cô, vì thế, hôm nay họ kết hôn.

Nhìn gương, Hựu Huyền phát hiện anh nhìn cô đắm đắm. Cô quay lại: “Anh nghĩ gì vậy?”

“Nghĩ có lẽ anh không nên dẹt hoa trên gấm mới phải.”

“Hoa à? Được thôi được thôi.”

“Anh nghĩ muốn đưa cho em thứ tốt hơn hoa nhiều.” Anh kéo cô lại gần, ôm eo cô, để cô tựa vào vai anh.

“Tốt hay xấu là do người được tặng phán xét chứ nhỉ? Nói đi, em tò mò rồi đấy.”

“Tiểu Lục được nghĩ hè.”

Lê Bình nâng tay trái cô, vuốt ve năm ngón tay rồi đan ngón tay anh vào tay cô, từng ngón từng ngón một. Mười ngón đan xen- kết đồng tâm- tay đứt ruột xót, mười ngón liền tâm, ngón đan xen ngón, tay áp sát tay, đồng tâm kết

sức, vì hạnh phúc hai người mà cố gắng.

“Em biết. Bọn trẻ ở Đài Loan nghỉ hè cả rồi.” Hựu Huyền đặt tay phải lên bàn tay anh, cô thích bàn tay ấm áp của anh- đó là đôi bàn tay cứu người và cứu cả cô nữa.

“Gia sư của Tiểu Kí nói cô ấy có thể dành một tháng cho chúng ta.”

“Vì sao phải dành một tháng cho chúng ta? Tính gì thì tính, dù có cưới được triệu phú thì cũng phải tiết kiệm chứ, tiền đâu mà thuê người lung tung vậy?”

Cô vừa nói vừa cười khanh khách vì môi anh lướt qua cổ cô. Cô cười vì bị anh làm nhột.

“Cô ấy nói Czech hay Hungary cũng tạm được, đi xong tiện đường ghé Vienna. Nơi đó là thủ đô của âm nhạc, đến đó rất có ích cho Tiểu Kí.” Anh biết cô dâu không nên mang dấu hôn vào lễ đường nhưng thi thoảng, vị bác sĩ mẫu mực cũng muốn tùy hứng 1 chút.

“Anh muốn đưa Tiểu Kí, Tiểu Lục đi nước ngoài?” Cô từng hỏi anh định tổ chức đi tuần trăng mật thế nào, kết quả là lịch mổ của anh kín mít, vì người bệnh, bác sĩ không có quyền nghỉ ngơi.

Lệ Bình hôn lên mặt cô, mùi nam tính dễ người lẫn vào hơi thở cô.

“Đúng, về sau, lên trung học thì Tiểu Lục sẽ không được rảnh rỗi như bây giờ nữa, nhất là khi thằng bé muốn theo học trường y.”

Hựu Huyền bật cười, thằng bé ngây thơ, chưa biết được học y sẽ vất vả thế nào. Không phải ai cũng có lợi thế như Lệ Bình.

Cô ôm cổ anh, đáp lại nụ hôn của anh. Cô ở cạnh anh, thích chính mình là một phần của anh. Nụ hôn của anh từ từ trượt xuống.

“Cũng tốt, có người trông chừng bọn trẻ thì em yên tâm rồi.” Cô ngửa người ra sau.

“Em không muốn đi sao? Không được, anh đã đặt 5 vé máy bay rồi.”

Anh đột nhiên ngồi dậy, cô chợt thấy lạnh lạnh trước ngực, thế mới biết

quần áo 2 người đã bay xuống sàn tự bao giờ.

“Mình cũng đi sao? Không phải anh nói.....”

“Em nghĩ tại sao thảng trước anh bận đến không thở nổi thế?” Anh cười tủm tỉm.

“Thật không?” Hựu Huyền vui quên trời đất. Tuy cô luôn cố gắng muốn làm vợ hiền đảm đang biết thông cảm cho công việc của chồng nhưng nếu không được hưởng tuần trăng mật thì vẫn sẽ thất vọng lắm lắm. Thật không ngờ anh hiểu hết, còn âm thầm sắp xếp tất cả cho cô được vui vẻ. “Cám ơn anh, em vui lắm, em sẽ vĩnh viễn ghi nhớ chuyến trăng mật này.”

Nếu là Phương Hựu Huyền trước kia thì cho dù có vui vẻ cũng chỉ nhếch môi cười nhạt, cô ấy luôn lo sợ nếu thể hiện quá mức thì ông trời sẽ thu hồi niềm vui đó. Bây giờ thì cô đã hiểu, thượng đế rất nhân từ, cô không phải sống trong lo sợ như trước kia nữa.

Cô hôn anh nồng nhiệt, một nụ hôn, hai nụ hôn, ba nụ hôn..... Làm sao anh chịu nổi sự nhiệt tình đó, thế là nắm chặt tay cô, biến bị động thành chủ động, lưỡi anh lướt qua trước ngực cô. Nhiệt độ trong phòng tăng lên vùn vụt, cô mê say nhìn người trước mắt mình, tim đập thình thịch.....

“Chị ơi xong chưa?” Tiểu Kí gõ cửa, la lớn.

Aiii, Lê Bình tức giận đáp lại, “Chị em bị Tào Tháo rượt, em xuống dưới chờ chút đi.”

“Dạ.”

2 người nghiêng tai nghe ngóng, im ắng, tốt lắm, tiếp tục, môi anh phủ lên người cô, nóng rực, tay cũng không nhàn rỗi, chiêm ngưỡng từng đường cong trên cơ thể cô. Làn da non mềm làm anh muốn càng nhiều càng nhiều.....

“Bao lâu nữa chị xuống?” Tiểu Lục chột hỏi lớn, người trong phòng bị buộc dừng lại.

Lê Bình đập mạnh xuống giường, aiii..... thở sâu, nuốt nước miếng, bình tĩnh lại, “Còn 30 phút. Em chải đầu đi.”

“Em xong rồi.”

“Vậy dẫn Tiểu Kí đến thăm Cố mẹ, 2 giờ sau hẵng về.”

“Không phải nói 30 phút sao? Giờ lại thành 2 giờ!.....” Tiểu Lục than thở bỏ đi.

Bọn họ nhìn nhau cười, Hựu Huyền bật cười, Lệ Bình cũng cười theo.

“Anh có chắc muốn dẫn bọn trẻ cùng đi tuần trăng mật không?”

“Yên tâm, cô giáo bọn trẻ không có ngốc đến để bọn trẻ đi rong đâu. Muốn tiếp tục không?” Lệ Bình hỏi.

“Đương nhiên, nếu không còn biết làm gì nữa?” Nói xong, cô ôm cổ anh kéo lên giường.

Họ sẽ cứ thế mà hạnh phúc cả đời.....